

မင်းသား

ဘဝ ဝက်ပါ

BURMESE
CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၁၈၄/၂၀၀၃ (၈)

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၈၈/၂၀၀၃ (၈)

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၀၃-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်စု - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၁၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင် (၀၁၆၉၂)

ချိုတေးသံစာပေ

ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့သစ် (၃)

မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်း/အပုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးညွန့်ဝေ (၀၅၄၂၅)

ပြုံးပန်းတစ်ရာပုံနှိပ်တိုက်

၃၉၊ ကွင်းကျောင်းလမ်း

အလုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေ

ဖုန်း - ၂၄၅၃၆၀

ပင်သိင်္ခ

ဘဝ ဝက်ဝံ

အခန်း (၁)

ရေနံဆီဖိုး တစ်ပဲပေးရသော ညကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်း

နယ်မြို့ကလေးတစ်မြို့သည်ရှိ၏။ ထိုနယ်မြို့လေး၌ အစိုးရ
ဆက်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းသည်လည်းရှိ၏။ ထိုကျောင်းတွင်
ဆန်းလိုက် အတန်းပိုင်ဆရာများရှိ၏။ ထိုအတန်းပိုင်ဆရာများအနက်
ဆန်း (စီ)၏ အတန်းပိုင်ဆရာတစ်ဦးရှိ၏။ ထိုဆရာသည်
ဆန်း(စီ)၏ အတန်းပိုင်ဆရာဖြစ်သကဲ့သို့ ခုနစ်တန်း(အေ)၊ ခုနစ်တန်း
(အီ)၊ ခုနစ်တန်း(စီ) သုံးခုစလုံး၏ ရာဇဝင်ဆရာလည်းဖြစ်၏။

ယခုခေတ်အခေါ်အားဖြင့် သမိုင်းဆရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုရာဇဝင်ဆရာ၏အမည်မှာ ဦးသန်းဘဟူ၍ဖြစ်၏။ ထိုဦးသန်းဘ၏ ဇာတိမှာ ထိုနယ်မြို့ကလေးပင် ဖြစ်၏။ ဦးသန်းဘဆိုသော်လည်း အသက်များစွာမကြီးသေးပေ။ သူ၏အိမ်၌ ညအခါ ကျောင်းသားများကို ခေါ်၍ ပညာသင်ကြားပေး၏။ နေ့ခင်းကျောင်းတက်စဉ်က သက်ဆိုင်ရာ ဆရာများပေးလိုက်သော အိမ်စာများကိုပြီးအောင် ပထမလုပ်ခိုင်း၏။ ကျက်မှတ်ရန် မှာလိုက်သောစာများကို ကျက်မှတ်စေ၏။ နေ့ခင်းကျောင်း တွင် သူသည် ရာဇဝင် ဘာသာရပ်ကိုသာ တာဝန်ယူရသော်လည်း ညအခါ တွင် သူ၏အိမ်၌ ဘာသာစုံကို တာဝန်ယူ၍ သင်ပြပေး၏။ အောက်လင်း ဓာတ်မီးကြီးနှစ်လုံးကို ထွန်းညှိ၍ သင်ပြပေးရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းသားများသည် ရေနံဆီခဲ 'တစ်ပဲ' ပေးရ၏။

ကျောင်းတက်သောအခါ၌ ရေနံဆီခဲအဖြစ် ပိုက်ဆံတစ်ပဲကို ခုနစ်တန်းကျောင်းသား အောင်လင်းဆိုသူအားပေးရ၏။ အောင်လင်းသည် ထိုပိုက်ဆံများကို စာရင်းဖြင့်ကောက်ယူ၍ နောက်တစ်နေ့တွင် ရေနံဆီဝယ် ရ၏။ အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီး နှစ်လုံးတွင် ရေနံဆီထည့်ရ၏။ မီးစာ ကျွမ်းလျှင်၊ ကြွေလျှင် မီးစာလဲရ၏။

ညနေ ၆ နာရီခွဲထွန်းချိန်တွင် အောက်လင်းဓာတ်မီး နှစ်လုံးစလုံး လေတိုးခြင်း၊ ရေနံဆီ မလိုက်လျှင် အပ်ပေါက်ချပေးခြင်း၊ မီးထွန်းချိတ်ဆွဲ ခြင်းအလုပ်ကို တာဝန်ယူရ၏။

အောင်လင်းသည် ဘီအိုစီမှ ရောင်းချသော ဘီအိုစီတံဆိပ်ပါ အစိမ်းရောင် ရေနံဆီပုံးငယ်ကလေး နှစ်လုံးဖြင့် ရေနံဆီအဝယ်ထွက်ရ၏။ ကိုပုံးနှစ်လုံးကို အဆင်သင့်ဖြင့် ပြည့်နေအောင် ရေနံဆီဖြည့်ထားရ၏။

ပိုနေသော ရေနံဆီဖိုးငွေများမှာ သူ၏ အိတ်တွင်း၌ ရှိ၏။

နံနက်တွင် ဈေးသို့သွားကာ ဒေါ်ခလေးမ၏ အရေကျကျဖြင့် ချက်ထားသော မုန့်ဟင်းခါးကိုစား၏။ မုန့်ဟင်းခါးစားသောအခါ၌လည်း ကောက်ညှင်းငချိတ် တစ်ပဲဖိုးဝယ်၍ထည့်ပြီးမှ စားလေ့ရှိ၏။ ထို့နောက်မှ ရေနံဆီဝယ်ထွက်၏။ ၎င်းအတွက် လိုအပ်သော စွပ်ကျယ်အင်္ကျီမှအစ ဖောင်တိန်မင်အိုး၊ ဗလာစာအုပ် စသည်များကိုလည်း ကျောင်းရေနံဆီဖိုး မှပင် ဝယ်ယူသုံးစွဲလေ့ရှိ၏။ ထို့ပြင် ရေနံဆီဝယ်ပြီး သောအခါ၌လည်း ပုံးများကို ကျောင်းသို့ယူမသွား သေးဘဲ ၎င်း၏အိမ်သို့ ယူသွား၏။ ၎င်းအိမ်မှ မီးခွက်များ စတုတ်ခေါ် လေထိမီးဖိုများကို ရေနံဆီအလျင်ဖြည့်၏။ ပြီးမှ ကျောင်းသို့ယူသွားတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်း၏သူငယ်ချင်းများက ၎င်း အား အောင်လင်းဟူ၍ မခေါ်ကြဘဲ 'ဘီအိုစီ ကိုယ်စားလှယ်ကြီး'ဟူ၍ ခေါ် ကြကုန်၏။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးသန်းဘ ကိုယ်တိုင်က-
 “အောင်လင်း ရေနံဆီဝယ်တာကို မကျေနပ်တဲ့လူရှိရင် သူ့နေရာ မှာ တာဝန်ယူကြ၊ ရေနံဆီ ဝယ်ရုံနဲ့တော့ မရဘူး၊ ညစဉ် မီးထွန်းရမယ်၊ မီးစာလဲစရာရှိတာလဲရမယ်၊ တာဝန်ကျေရမယ်ပေါ့၊ သူ့လို တာဝန် မကျေနိုင်ရင်တော့ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းစားတာကိုလည်း မပြောနဲ့၊ ရေသူမ ခေါင်းလိမ်းဆီနဲ့ လူရိုင်းစွပ်ကျယ် ဝယ်ဝတ်တာကို လည်းမပြောနဲ့...”ဟု ပြောလေ၏။

သူငယ်ချင်းများသည် အောင်လင်းအား ကျီစယ်လိုသော ဆဘောဖြင့်သာ 'ဘီအိုစီကိုယ်စားလှယ်ကြီး'ဟု နောက် ပြောင်ခေါ်ဝေါ် ကြသော်လည်း မည်သူမျှ အောင်လင်း၏ရာထူးကို မလိုကြပေ။

ကျောင်းသားများသည် ဆရာဦးသန်းဘက်ကို ချစ်ကြ၏။ ကျောင်းသားမိဘများမှာလည်း ဆရာဦးသန်းဘက်၏ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနယ်မြို့ကလေး၌ ဦးသန်းဘက်၏အိမ်ကို အိမ်ဟုမခေါ်ကြဘဲ 'ဦးသန်းဘက် ညကျောင်းဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြကုန်၏။

ထို့ပြင် ဆရာဦးသန်းဘက်ညကျောင်း ခုနစ်တန်းတွင် တက်နေသော ခုနစ်တန်းကျောင်းသား ကြင်မောင်ဆိုသူလည်းရှိ၏။ ထိုကြင်မောင်ကိုမူ သူ၏ သူငယ်ချင်းများက 'ကြပ်ခိုး'ဟူ၍ ခေါ်ကြကုန်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းကြင်မောင်၏အဖေမှာ ဗိန္ဒောဆရာကြီး 'ဆရာဦးစိန်ခိုး'ဖြစ်၏။ အိမ်၌လည်း 'ဓာတ်ဗိန္ဒောဆရာစိန်ခိုး'ဟူ၍ ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ကြင်မောင်၏ သူငယ်ချင်းများက-

"စိန်ခိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မီးခိုးပဲဖြစ်ဖြစ် နောက် ဆုံးမှာ ကြပ်ခိုးတွေဖြစ်ပြီး အိမ်ခေါင်မှာ စွဲမှာပဲကွ၊ ဒီတော့ မင်းဖားသားကြီးကို နာမည်ပြောင်းခိုင်းလိုက်၊ ဆရာကြပ်ခိုးလို့၊ မင်းဖားသားကြီး မပြောင်းရင် မင်းနာမည်ကို ကြပ်ခိုးလို့ပြောင်းလိုက်ကွာ၊ ဒါမှ ဆရာစိန်ခိုး၏သား ဆရာကြပ်ခိုးဆိုပြီး နောင်တစ်ချိန်မှာ မင်းဗိန္ဒောကုစားရင် နေရာကျမှာပေါ့..." ဟုဆိုကာ ဝိုင်းဝန်းနောက်ပြောင်ကြရာမှအစ ကြင်မောင်၏ အမည်မှာ အမည်ရင်းပျောက်၍ ကြပ်ခိုးဟူ၍ အမည်တွင်ရရှာလေတော့၏။

ခုနစ်တန်းကျောင်းသူငယ်ဦးလည်းရှိ၏။ သူ၏အမည်မှာ 'မထားမြိုင်'ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ယောက်ျား လေးသူငယ်ချင်းများက-

"ဓားကိုသတ်ပုံမှန်အောင် ဒေဒွေးနဲ့ မရေးရဘူးလေ၊ ထဆင်ထူးနဲ့ရေးရတာပဲ၊ အဲဒီတော့ နင့်နာမည် 'မထား'ဆိုတာကို အသံထွက်

အတိုင်းဆိုရင် 'မစား'လို့ ခေါ်ခွင့်ရှိတယ်၊ ရေးတော့အမှန်၊ ဖတ်တော့ အသံတဲ့လေ၊ ပြီးတော့ မြိုင်ဆိုတာ တောမို့လား၊ ဒီတော့ နင့်နာမည်က 'မစားတော'ဆိုပြီး ဖြစ်နေတယ်"ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နောက်ပြောင်ကြကုန်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ 'မထားမြိုင်'သည် ဦးသန်းဘက် ညကျောင်း၌ 'မထားမြိုင်'ဟူ၍ မဟုတ်ရှာတော့ဘဲ 'မစားတော'ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဓားဟူ၍လည်းကောင်း ဖြစ်ရရှာလေတော့၏။

နောက်ကျောင်းသားတစ်ဦးမှာ မောင်မြဖေ ဖြစ်၏။ မောင်မြဖေ၏ မိခင်ကြီးမှာ လက်မှတ်ရ ဝမ်းဆွဲဆရာမတစ်ဦးဖြစ်၏။ အိမ်၌လည်း ဆိုင်းဘုတ်ငယ်လေးတစ်ခုချိတ်ဆွဲထား၏။ 'အစိုးရအသိအမှတ်ပြု လက်မှတ်ရ ဝမ်းဆွဲဆရာမ ဒေါ်သန်း' ဟူ၍ ဖြစ်၏။ မြဖေ၏ သူငယ်ချင်းများက မြဖေအား-

"ဟေ့ကောင်... မင်းအမေက ဝမ်းဆွဲဆရာမကွ...၊ အဲဒီဝမ်းဆွဲဆရာမကို အရပ်ထဲမှာ လက်သည်လို့ခေါ်တာကွ၊ လက်သည် ဆိုတာ ဖဲရိုက် တဲ့အခါမှာ ခိုင်ကိုင်တဲ့လူကိုလည်း ခေါ်တယ်မို့လား၊ အဲဒီတော့ မင်းနာမည်ကို မြဖေလို့မခေါ်ဘဲ 'ဖဲခိုင်'လို့ ခေါ်ရင်ကောင်းမယ်ကွ..."ဟူ၍ ဝိုင်းဝန်း အမည်ပြောင်းလိုက်ကြသောကြောင့် မြဖေ၏ အမည်မှာလည်း မြဖေမဟုတ်တော့ဘဲ 'ဖဲခိုင်'ဟူ၍ ဖြစ်သွားရရှာလေ၏။

ဆရာဦးသန်းဘက်သည်လည်း သူ၏ ကျောင်းသားများကို နာမည်ခေါ်မခေါ်ဘဲ သူတို့အချင်းချင်း နောက်ပြောင်၍ ခေါ်ဝေါ်သောအမည်များကိုပင် ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိ၏။ အောင်လင်းအား ဘီအိုစီ ကိုယ်စားလှယ်ဟူ၍ ခေါ်လည်းကောင်း၊ ကြင်မောင်အား ကြပ်ခိုးဟူ၍လည်းကောင်း၊ မထားမြိုင်

အား ဓားတော ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြဖေအား ဖဲဒိုင်ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိ၏။

ဦးသန်းဘ၏ ညကျောင်းသည် နေ့ခင်းကျောင်းမတက်နိုင်ဘဲ ခုနစ်တန်းကို အလွတ်မှဝင်ဖြေမည့် ကျောင်းသားများ၊ ဆယ်တန်းကို အပြင်မှ ဝင်ဖြေမည့်ကျောင်းသားများလည်း အားကိုးအားထားပြုရသည် ဖြစ်ရာ အခန့်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးသည် စာသင်ချိန်၌ အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် ကျောင်းသားများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေတော့၏။

ဦးသန်းဘ ညကျောင်းသို့တက်သော ကျောင်းသားများသည် နေ့ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျက်ခိုင်းထားသောစာများကို သက်ဆိုင်ရာ ဆရာများက မေးလျှင် ဖြေဆိုနိုင်၏။ အိမ်စာများလည်း ပြီးစီးခဲ့ကြ၏။ အတန်းတင်စာမေးပွဲများလည်း အကျမရှိ အောင်မြင်ခဲ့ကြလေ၏။ အတန်းများတွင် ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယစွဲသူများ၊ ဘာသာရပ်အသီးသီး၌ ဂုဏ်ထူးထွက်သူများလည်း ဦးသန်းဘ ကျောင်းသားများသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဦးသန်းဘ၏ ညကျောင်းတွင် သောက်ရေအိုး ရေဖြည့်ခြင်း အလုပ်၊ အမှိုက်သိမ်းခြင်း၊ တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊ အိမ်သာသန့်ရှင်းခြင်းအလုပ်များကို ကျောင်းသားကျောင်းသူများက အလှည့်ကျ ယောများ ရေးဆွဲကာ ပြုလုပ်ကြရလေ၏။ ဦးသန်းဘသည် ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နှင့် ဇနီးဆုံးသွားသောကြောင့် မုဆိုးဖိုကလေးတစ်ဦးဖြစ်လေ၏။ ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ သူ၏ ကျောင်းသားအချို့က မုဆိုးဖိုဟူသော စကားအား တောလိုက်သောမုဆိုးကို ခေါ်သကဲ့သို့ 'ဟန်တာ' ဟုပင်ခေါ်၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ ချစ်လှစွာသော ဆရာဦးသန်းဘသည်ပင်လျှင်

ကွယ်ရာတွင် 'ဆရာကြီး ဦးဟန်တာသန်းဘ' ဖြစ်ရရှာလေတော့၏။

ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ နေ့ခင်းအထက်တန်းကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဆရာဦးသန်းဘအား-

"ဆရာတပည့်တွေကတော့ နာမည်ပေး အတော်ကောင်း ကြပါတယ်ဗျာ၊ ဆရာကိုရော ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လိုခေါ်ကြတယ်ဆိုတာ သိပြီးပြီလား" ဟု ရယ်မော၍မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဦးသန်းဘက-

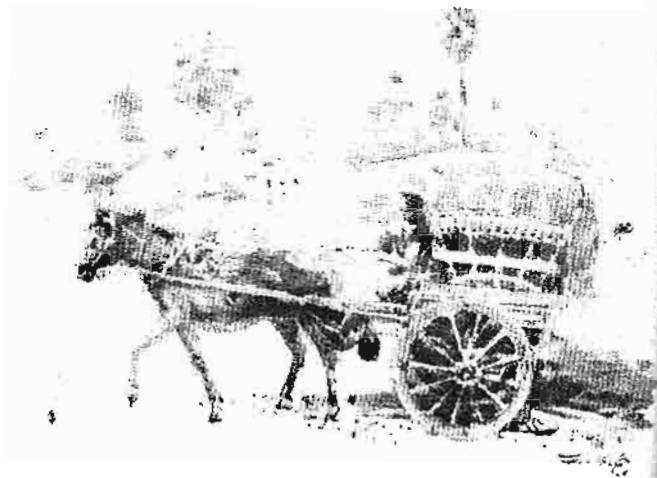
"သိပြီးပါပြီ ဆရာကြီး၊ ဒီကောင်တွေ အတော်နောက်တဲ့ ကောင်တွေ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မုဆိုးဖိုဖြစ်လေတော့ ဦးဟန်တာ သန်းဘလို့ အမည်ပေးထားကြတယ်၊ ကျွန်တော်စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒီကောင်တွေ ဉာဏ်ရွှင်ပုံကိုလည်း သဘောကျမိသေးတော့တယ်..." ဟု ပြန်၍ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက-

"အတန်းထဲမှာ စာတော်တဲ့ကောင်တွေ၊ စာမေးပွဲမှာ ဂုဏ်ထူး ထွက်တဲ့ကောင်တွေဟာ ဆရာကျောင်းသားတွေချည်းဖြစ်နေတယ်၊ ဒီအချက်ဟာ ဒီမြို့ကလေးရဲ့ ဂုဏ်ယူစရာပဲ၊ အခြားဆရာ၊ ဆရာမတွေ ကလည်း သူတို့ကျောင်းသားတွေ စာသင်ရ၊ စာရတဲ့အတွက် ဆရာကို ကျေးဇူးတင်ကြပါတယ်၊ ချီးလည်းချီးကျူးကြပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဆရာမမဆိုင်ရင်တို့ ခေါင်းဆောင်ပြီး ဆရာ၊ ဆရာမတွေ ဝိုက်ဆံကောက် နေကြတယ်၊ ဆရာအတွက် ဂုဏ်ပြုပွဲလေး လုပ်ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီ ဂုဏ်ပြုပွဲမှာ ကျုပ်ကပဲ ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ပေးရမှာပဲ..." ဟု အားပေးစကားပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရေနံဆီဖိုးတစ်ပဲပေးရသော ဦးသန်းဘ၏ ညကျောင်းကလေးသည် ထိုမြို့ကလေး၌လည်းကောင်း၊ ဗဟိုဝန်းကျင်မြို့များ၌ လည်းကောင်း

‘ဟန်တာ နိုက်စကူး’

ဟူ၍ အမည်တွင်ရရှာလေတော့သတည်း။

အခန်း (၂)

ဝါဆိုပန်းခူးထွက်ခြင်း

ဟန်တာ နိုက်စကူး ညကျောင်းလေးကို နေ့ကျောင်းမှ
ဆောင်းသားတစ်ဦးထပ်၍တိုးလာ၏။ သူ၏အမည်မှာ မောင်ကျော်ခေါင်
ဖြစ်၏။ ၎င်းမောင်ကျော်ခေါင်သည်လည်း ညကျောင်းသို့ ရောက်
သောအခါ၌ 'ကျော်ခေါင်' ဟူ၍ မည်သူမျှ မခေါ်ကြတော့ဘဲ 'ကြောင်
မိ' ဟူ၍ အမည်ပြောင်းသွားရရှာလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ဆရာဦးသန်းဘသည် ကျောင်းပိတ်ချက်နှင့်
ပြသောကြောင့် တပည့်အချို့ကိုခေါ်၍ ထိုမြို့ရှိ ပေါ်တော်မူဘုရားဆီ

သို့ ပျော်ပွဲစားသွားရန် စီစဉ်ခဲ့လေ၏။ ဘီအိုစီကိုယ်စားလှယ်ခေါ် အောင်လင်းသည် ပျော်ပွဲစားတွင် မီးဖိုကို စီမံရလေ၏။ ကြပ်ခိုးသည် ထမင်းဟင်းချက်ရေးပြတ်ရေးကို တာဝန်ယူရ၏။ မထားမြိုင်သည် ဈေးဝယ်ရလေ၏။ ကျော်ခေါင်မှာ လက်ဖက်ရည် ဖျော်ရလေ၏။ မြဖေ မှာ ထမင်းဟင်းများ ထည့်စားရန်အတွက် ဖက်များခူးသော တာဝန်ကို ယူရလေ၏။ ကျန်သော ကျောင်းသားများမှာ ပန်းခူးရန်အတွက် တံချူများ ကို စီစဉ်ရလေ၏။ ဆရာဦးသန်းဘသည် မြင်းလှည်းများ ငှားကာပေါ်တော် မူဘုရားဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ပေါ်တော်မူဘုရားဆိုသည်မှာလည်း ကိုးတောင်ပြည့်စေတီလေးမျှသာဖြစ်၏။ မြစ်ကမ်းပေါ်တွင် တည်ထား သော စေတီကလေးလည်းဖြစ်၏။ ပေါ်တော်မူဘုရား၏ နောက်ဘက် တွင် တောအုပ်ကလေး ရှိ၏။ ထိုတောအုပ်ထဲတွင် တောပန်းများ စိစိခိုခို ပေါက်ရောက်လျက်ရှိ၏။ ၎င်းတို့အားလုံး ပေါ်တော်မူဘုရားသို့ ရောက် လျှင် ဖရပ်ကလေးကို ရှင်းလင်း၍ နေရာချထားကြလေ၏။ ကြပ်ခိုးသည် ပျော်ပွဲစားထွက်ရင်း ဆရာဦးသန်းဘအနေနှင့် တစ်စုံတစ်ခု သင်ကြား ပြသလိုပါက သင်ကြားပြသနိုင်ရန်အတွက် ဘလက်ဘုတ်ခေါ် သင်ပုန်း တစ်ချပ်နှင့် မြေဖြူတို့ကိုပါ မြင်းလှည်းဖြင့် တင်၍လာခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် မြဖေက

“ကြပ်ခိုးရယ်... မင်းဟာ တော်တော် ခက်တဲ့ကောင်ပဲ။ ဒီနေ့ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ကွ၊ ပျော်ပွဲစားမယ်၊ ဝါဆိုပန်းခူးမယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိပါလျက်နဲ့ စာသင်ဖို့ သင်ပုန်းကြီးကို တင်ပြီးယူလာတယ်၊ ဆရာ ဦးသန်းဘက ဒီနေ့ဘာမှသင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောရာ ကြပ်ခိုးက

“ဟေ့ကောင် မြဖေဖေဒိုင်၊ ဆရာဆိုတာ ဟောလီးဒေးမရှိဘူးကွ”

သူစိတ်ထဲမှာ သင်ချင်စိတ် ပေါ်လာရင် သင်တာပဲ၊ အဲဒီလိုသင်ရင် မင်းတို့ ခါတို့ ပိုပြီးတတ်တာပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့လည်း သယ်တာက ငါပါကွ၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ကန့်ကွက်ရတာလဲ” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မထားမြိုင်က

“မြဖေ နင် ကြပ်ခိုးကို သွားမပြောနဲ့၊ သူက တအားကြိုးစား တာ၊ သူ့အိမ်သွားကြည့်ပါလား၊ ဆရာ ဦးသန်းဘပြောတဲ့စကားတွေကို စာရွက်တွေမှာ ရေးပြီး လျှောက်ကပ်ထားတာ မှနေတာပဲ၊ တချို့အကြောင်း အရာတွေဆိုရင် ထင်ရှားပြားမှာ သဘောဆေးနဲ့ရေးပြီး အသေတောင် နှိတ်ထားသေးတယ်...” ဟု ဝင်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကြပ်ခိုးက

“ကဲ... ကဲ၊ စကားရည်လုနေရင် အားလုံးဝတ်ကုန်မယ်၊ ငါသွား ပြီးချက်ဦးမယ်” ဟုပြောကာ ဖိုခနောက်များလုပ်၍ မီးမွှေးနေသော အောင်လင်းဆီသို့သွားလေ၏။ မထားမြိုင်လည်း နောက်မှလိုက်သွား၍

“ဟဲ့ နေကြပါဦး၊ ဈေးဖိုးပိုက်ဆံ ပိုနေတယ်ဟဲ့၊ ဘယ်သူ့ကို အပ်ရမှာလဲ” ဟု မေးရာ ကြပ်ခိုးက

“ဦးသန်းဘရဲ့ကျောင်းက ဘဏ္ဍာရေးတာဝန်ခံက ဘီအိုစီလေ၊ နင် သူ့ကို အပ်လိုက်ပေါ့” ဟုဆိုသဖြင့် မထားမြိုင်လည်း ဈေးစာရင်းနှင့် ဖိနွေကို အောင်လင်းအား အပ်လေ၏။ ကြပ်ခိုးသည် ကြက်သားနှင့် ဘူးသီးဟင်းခါးချက်၏။ ငါးပိရည်တို့စရာစီမံ၏။ ထမင်းကိုလည်း ရေခမ်း ချက်၏။ ကျော်ခေါင်သည် အိုးကြီးတစ်လုံးတွင် လက်ဖက်ရည် အချို ခြောက်များနှင့် အကြမ်းခြောက်များကိုရောကာ လက်ဖက်ခြောက်နှပ် လေ၏။ ကုလားမခြင်းဆွဲ နို့ဆီပူးများကို ဖောက်၏။ နေ့လယ်သို့ရောက် လျှင် လက်ဖက်ရည်ဖျော်တိုက်ရန်အတွက် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်နေပြီဖြစ်

၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် နေ့ကျောင်းသားများ သည် ပျော်ပွဲစားထွက်သည့် ဦးသန်းဘ နီကစကူးသတင်းကို ရသဖြင့် စက်ဘီးများဖြင့် လိုက်၍ လာကြလေတော့၏။ ကြပ်ခိုး ထမင်းဟင်းချက်နေစဉ်အတွင်း၌ ကျောင်းသားများသည် ပါတော်မူဆိပ်တွင် ဆင်း၍ ရေကူးကြလေ၏။ မထားမြိုင်နှင့် နေ့ကျောင်းသား ကျောင်းသူအချို့မှာ ဝါဆိုပန်းခူးရန် တောတွင်းသို့ ဝင်သွားကြပြီဖြစ်၏။ ကျော်ခေါင်နှင့် ကျောင်းသားအချို့သည် မယ်ဒလင်များတီးကာ သီချင်းများဆိုကာ နောက်မှလိုက်၍သွားကြလေ၏။ တောပန်းများ တွေ့သောအခါ၌ မထားမြိုင်သည် ပန်းခူးရင်း စုံတောမြိုင်သီချင်းကို ဆို၏။ ကျော်ခေါင်က မယ်ဒလင်နှင့်လိုက်၍ တီးပေး၏။ ထိုသီချင်း၏ တစ်နေရာတွင် 'အဖော်မပါနိုင်' ဆိုသော စာသားပါ၏။ ထိုစာသားကို မထားမြိုင်ဆိုသောအခါ၌ ကျော်ခေါင်က

'အဖော်ပါပါတယ်၊ ကျော်ခေါင်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ' ဟု ပြော၍ ရယ်လေ၏။ မထားမြိုင်က သီချင်းဆိုရင်း မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။ ထိုအခါ နေ့ကျောင်းသား သန်းဖေက

"မြဖေရေ၊ မြိုင်ထဆိုတာ အဲဒါပြောတာကွ၊ မြိုင်ထမှာ ထနေတာလေ..." ဟု မြဖေကို လှမ်း၍ ပြောလိုက်လျှင် မထားမြိုင်က

"နင့်ကို ဆရာနဲ့တိုင်မယ်..." ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"တိုင်ချင်တိုင်လေ၊ နင့်ကို ပြောတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒီတောဟာ မြိုင်ပဲ၊ တောပန်းတွေ အစီအရီ ထနေတာ နင်မတွေ့ဘူးလား၊ ငါပြောတာက ဒါပြောတာ၊ နင် တကယ်တိုင် မရမှာ ငါ့ကို မဟုတ်ဘူး၊ ကျော်ခေါင်ကို တိုင်ရမှာ၊ နင် သီချင်းဆိုတာကိုလိုက်ပြီး ရိသဲသဲလုပ်နေတာ ဒီကောင်

မဟုတ်ဘူးလား မြဖေ" ဟု ပြောရာ မြဖေက ဇာတ်ထဲတွင် ဝန်ကြီးများ ကားပြောသကဲ့သို့ အာလုတ်သံကြီးဖြင့်

"ဝုတ်ပါ... ဝုတ်ပါ" (ဟုတ်ယ... ဟုတ်ပ) ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်ရာ ကျန်သောကျောင်းသားများက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကြလေ၏။ နေ့ကျောင်းသားတစ်ဦးကမူ

"သန်းဖေနဲ့မြဖေ ကျောင်းထွက်ပါကွာ၊ ကျောင်းလည်း စာကံမနေကြပါနဲ့တော့၊ ဇာတ်ထဲလိုက်ပြီး လူရွှင်တော် လုပ်ကြပါတော့" ဟု ပြောလေ၏။

ထမင်းစားချိန်လောက်တွင် မထားမြိုင်တို့ မိန်းကလေးအုပ်စုမှာ ပန်းခူးပြီးသွားကြပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းများ တပွေ့တပိုက်ကြီးနှင့် ပြန်လာကြပြီဖြစ်၏။ မောင်ကျော်ခေါင်တို့လူစုလည်း နောက်မှလိုက် ခါလာပြီဖြစ်၏။ မြဖေသည် ဖက်များခူးလာ၏။ ပေါ်တော်မူဘုရား၏ အုပ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဖက်များပေါ်တွင် ထမင်းများပုံကာ ကြပ်ခိုးက ဟင်းများလိုက်ထည့်ပေး၏။ မြန်ယုက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်ပြောင်ကြလေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ ကျောက်ဖရုံယိုများ၊ မြေပဲဆားလှော်များ၊ ရေခွေးကြမ်းများ စားသောက်ကြရပြန်၏။ ထိုသို့စားသောက်နေစဉ်၌မှာပင် မောင်ကျော်ခေါင်က

"တစ်ရေးတမော အရိပ်တွေအောက်မှာ အိပ်ကြဦး၊ မွှာရုံက ဆူကြမ်းတွေ ငှားလာတယ်၊ သစ်ပင်အရိပ်အောက်တွေမှာလည်း အိပ်လို့ရတာပဲ၊ အိပ်ရာက နီးရင်တော့ လက်ဖက်ရည် သောက်ရမယ်" ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာဦးသန်းဘက

“အိပ်ချင်တဲ့လူလည်း အိပ်ပေါ့ကွာ၊ ဇွတ်ကြီးတော့ မအိပ်ခိုင်းပါနဲ့၊ မင်းအိပ်ချင်နေပြီဗို့လား၊ မောင်ကျော်ခေါင်း...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျောင်းသားများက ဝိုင်း၍ရယ်ကြလေ၏။

“ကျွန်တော်က ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး ဆရာ ရဲ့...၊ ဘီအိုစီက ဝိုက်နေပြီ၊ ညကလည်း ဒီကောင် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘူး၊ ခိုးဖို့စာရင်းတွေ တွက်နေရတယ်” ဟုပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အားလုံးဝိုင်း၍ လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။ ဘီအိုစီသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့၍သာ ခံနေရလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာဦးသန်းဘက ကြပ်ခိုးယူလာသောသင်ပုန်းကို ထောင်ခိုင်းပြီးလျှင်

“အခု ဆရာပြောမယ့်စကားဟာ မင်းတို့ အခုသင်နေတဲ့ ကျောင်းသင်ခန်းစာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဆရာပြောချင်တဲ့စကားက ကိန်းဂဏန်းတွေရဲ့နောက်မှာ တည်ရှိနေတဲ့ လျှို့ဝှက်စွမ်းအားတွေအကြောင်း ပြောချင်လို့ပါ။ (THE SECRET POWER OF NUMBERS) လို့ ဆိုရမှာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကို ဆရာလေ့လာတာဟာ နှစ်ကိုအတော်ကြာပြီ ကွာ၊ အခုအချိန်လေးရတုန်း ဗဟုသုတအဖြစ်နဲ့ မင်းတို့ကို ရှင်းပြမှာပါ။ စိတ်ဝင် စားတဲ့လူနားထောင်ပါ။ စိတ်မဝင်စားတဲ့ လူအိပ်ခွင့်ရှိပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျောင်းသူကျောင်းသားများအားလုံးက

“နားထောင်ပါမယ်ဆရာ...” ဟု ဝိုင်း၍ အော်ကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာဦးသန်းဘက

“ဂဏန်းသင်္ချာလို့ခေါ်တဲ့ နံပါတ်တွေဟာ သက်ရှိသက်မဲ့ အားလုံးကို လွှမ်းမိုးနေတယ်လို့ ဆရာယုံကြည်တယ်၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလွန်ကျော်ကြားတဲ့ လက္ခဏာဆရာကြီးကိုင်ရှိတာ ဂဏန်း

ဗေဒင်လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်နှစ်ဘုပ် ထုတ်ဖူးတယ်၊ ဒီပညာရပ်ကို ‘နူမာရော်လော်ဂျီ’လို့ ခေါ်တယ်” ဟု စကားစလိုက်လျှင် ကြပ်ခိုးက

“ ကျွန်တော် အလွန်စိတ်ဝင်စားတယ် ဆရာရဲ့...၊ ကြားရလည်းကြားဖူးပါတယ်၊ အဲဒီပညာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော် ကို ကိုးဂဏန်းသမားလို့ ပြောသွားတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘီအိုစီက...

“ကြပ်ခိုး စတော့ဩ...” ဟူ၍ ထ၍အော် လိုက်လေရာ အုန်သော ကျောင်းသူကျောင်းသားများက ဝေါကနဲ ဝိုင်း၍ ရယ်ကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာဦးသန်းဘက

“နေစမ်းပါဦး ကြပ်ခိုးရ မင်းကို ၉ ဂဏန်းသမားလို့ အဲဒီလူက ပြောသွားရအောင် မင်းရဲ့အင်္ဂလိပ်မွေးသက္ကရာဇ်အပြည့်အစုံဟာ ဘယ်လို ဆဲ ပြောပြစမ်းပါဦး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကြပ်ခိုးသည် ဆက်ပိုက်၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင်

“၁၉၃၅-၉-၉၊ တနင်္လာသားပါ ဆရာ” ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

“နူမော်ရော်လော်ဂျီခေါ်တဲ့ ဂဏန်းဗေဒင်ကို စဉ်းစားတဲ့အခါ အနေသားက သိပ်အရေးမကြီးဘူး၊ ဂဏန်းတွေကိုပဲ အဓိက စဉ်းစားရမယ် မင်းဟာ ၉ ရက်နေ့မွေးတယ်ဆိုတော့ မင်းကို ၉ ဂဏန်းသမားလို့ ပြောတာမှားတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မွေးခုရော၊ မွေးလဆရာ၊ မွေးရက်ရောကို ကြည့်လိုက်ရင် ၉ ဂဏန်းဟာ သုံးလုံးတောင်ပါ မတယ်၊ အဲဒီလို ကိန်းစဉ်မှာ ၉ဂဏန်း တစ်လုံးပါတဲ့လူ၊ ၉ ဂဏန်း နှစ်လုံးပါတဲ့ လူ၊ ၉ ဂဏန်း သုံးလုံးပါတဲ့လူ၊ ၉ ဂဏန်းသုံးလုံး

ထက်ပိုပြီးပါတဲ့လူရယ်လို့ အမျိုးအစားကွဲသွားမယ်၊ အခုဆို မင်းဟာ ၉ ဂဏန်းသမားဆိုပေမဲ့ ရိုးရိုး ၉ ဂဏန်းသမားမဟုတ်တော့ဘူး၊ ၉ဂဏန်း သုံးလုံးပိုင် ရှင်ဖြစ်နေပြီ မောင်ကြပ်ခိုးရေး..” ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ကြပ်ခိုးက

“၉ ဂဏန်းသုံးလုံးပိုင်ရှင်ဖြစ်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ ဆရာရဲ့...” ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာဦး သန်းဘက

“ဒီဂဏန်းတွဲဟာ စိတ်ဓာတ်အားကောင်းတဲ့ ဂဏန်းတွဲပဲကွ၊ အံ့သြလောက်အောင် ဇွဲကောင်းတတ်တယ်၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို ဒီလောက်ကောင်းတယ်လို့ မပြောနိုင်ပေမဲ့ ဇွဲကြောင့် အောင်မြင်တတ် တယ်၊ ပြီးတော့ စစ်ဘက်မှာ အကျိုးပေးတတ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘီအိုစီကစ၍ လက်ခုပ်တီးလေ၏။ မြဖေက ထိုင်ရာမှထ၍ ကြပ်ခိုးအား အလေးပြုဟန် လုပ်ပြီးလျှင်

“ဗိုလ်မှူးကြပ်ခိုး၊ လေးစားပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြပ်ခိုး ကလည်း ခပ်တည်တည်နှင့်ပြန်၍ အလေးပြုလိုက်ပြီးလျှင်

“ထိုင်... ထိုင်... ရဲဘော်၊ တို့လည်း မင်းလိုပဲ အောက်ခြေက တက်လာတာပါကွာ...” ဟု ဟန်ပါပါပြောလိုက်သောကြောင့် ဆရာဦးသန်းဘ ကိုယ်တိုင်သဘောကျလွန်း၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၃)

ပျောက်ကွယ်သွားသော ညကျောင်းကလေးတစ်ကျောင်း

ဆရာဦးသန်းဘသည့် ကျော်ခေါင်အား မတ်တပ်ရပ် ခိုင်းလိုက်၏။ ကျော်ခေါင်လည်း လက်ပိုက်၍ မတ်တပ်ရပ်နေ၏။

“ဟေ့ ကြောင်ခေါ်၊ မင်းရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ် ခု၊ လ၊ ရက် အင်္ဂလိပ် ဆိုပြောပါဦးကွ...” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က

“၁၉၃၅ ဇူလိုင် ၂၅ ပါဆရာ...” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဆရာလေ့လာထားတဲ့ ဂဏန်းဗေဒင်မှာ လက်ခြေခံပြီး ဘယ်လ၊ ဘယ်ရက်ကနေ ဘယ်လ၊ ဘယ်ရက်အထိ မွေးတဲ့လူကို

ဘာဂဏန်းနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်လို့ ပြောတဲ့အကြောင်းအရာက သိပ်ပြီး အရေးမကြီးဘူးကွ၊ မွေးရက်တစ်ခုတည်းကိုကိုင်ပြီး ဘာဂဏန်းသမားဆိုပြီး အတိအကျဆုံးဖြတ်တာ၊ အခုဆိုရင် မင်းရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်ဟာ (၂၅)ဆိုတော့ မင်းဟာ (၂၅) ဂဏန်းသမားပေါ့၊ ကနည်းပြောရရင် (၇) ဂဏန်းသမားပဲ...'' ဟု ပြောလေ၏။

“အဲဒီလိုဆိုတော့ ကောင်းသလား ဆိုးသလား ဆရာရယ်...” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ ဦးသန်းဘက-

“ဒီလိုကွ၊ (၂၅) ဂဏန်းသမားဟာ ဘဝနစ်နာ ပေါင်းစပ်ထားတာပဲ၊ သူ့နုနုထနေသော သဘာဝသည် လွှဲတောင် ဂဏန်းပေဒင် လိုက်စားသူတွေက မှတ်တမ်းတင်ကြတယ်၊ သူ့နုနုလို သောင်းကျန်းလိုတဲ့စိတ်၊ သဘာဝဆိုတဲ့ စောဒကတက်ချင်တဲ့ စိတ်တွေလည်း ရှိတယ်၊ တစ်ဖက်မှာလည်း အနုပညာစိတ်၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီချင်တဲ့စိတ်၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ စိတ်တွေလည်းရှိတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ များသောအားဖြင့် စာရေးကောင်းကြတယ်၊ စကားပြောကောင်းတတ်ကြတယ်၊ သူတို့ဘဝဟာလည်း အပိုင်းနှစ်ပိုင်းဖြစ်နေတတ်တယ်၊ ဘဝရဲ့ ပထမပိုင်းမှာ ရုပ်ဝါဒကို လက်ခံတတ်တယ်၊ ဒုတိယပိုင်းမှာတော့ ရုပ်ဝါဒကို မယုံကြည်ဘဲ စိတ်တန်ခိုးတို့၊ စိတ်စွမ်းအင်တို့၊ ဝိညာဉ်တို့ဆိုတဲ့ သဘာဝလွန်အကြောင်းအရာတွေကို အထူးလိုက်စားသွားတတ်တယ်၊ တချို့ သမထဘက်မှာ ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက် ဖြစ်သွားတတ်ကြတယ်၊ တချို့တော့လည်း မှော်အတတ်တွေ၊ ဘာတွေတောင် သင်ယူလေ့လာသွားကြတယ်၊ နောက်တစ်ခုကတော့ (၂၅) ဂဏန်းသမားဟာ အုပ်ချုပ်သူအကြီးအကဲများရဲ့ အထင်လွှဲမှုကို အမြဲခံရတယ်၊ ပြီးတော့ဒီလူတွေဟာ

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ကံမကောင်းတတ်ကြဘူး...'' ဟု ရင်းပြလေ၏။ ထိုအခါ ဘီအိုစိကထ၍

“ဆရာ ကျော်ခေါင်မွေးရက်က မှော်ဆရာ ဖြစ်နိုင်တဲ့မွေးရက်ပေါ့ဆရာ...” ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာက ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဦးသန်းဘသည် ကျောင်းသားတစ်ဦးချင်းများ၏ မွေးရက်များကို စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်တွင် ရေးမှတ်ရင်း ရှင်းပြခဲ့လေ၏။ ထိုအထဲတွင် သုဇာညကျောင်းမှ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ သာမက ဝါဆိုပန်းခူးနန် ရောက်လာကြကုန်သော နေ့ကျောင်းမှကျောင်းသူများ၏ မွေးရက်ကိုပါ ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ကျော်ခေါင်က လက်ဖက်ရည်ဖျော်တိုက်လေ၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးသောအခါ၌ သန်းဖေက နယ်လင်တီး၏။ အားလုံး၏ တောင်းဆိုချက်အရ ကျော်ခေါင်က သီချင်းဆိုရ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ‘ဟေဝန်မြိုင်နန်းသာတယ်’ အစချီသော ဝိဇ္ဇာတောလားကိုဆို၏။ အသံလည်းကောင်း၏။ အဆိုလည်းပိုင်၏။ ဆရာဦးသန်းဘ ကိုယ်တိုင် သဘောကျလွန်း၍ ငွေငါးကျပ်ဆုချလေ၏။ ကျော်ခေါင်ဆိုပြီးသွားသောအခါ၌ နေ့ကျောင်းသူမ နှင်းနွယ်က ‘ပြောင်ဆင်ကျား’ အစချီသော စုံတောမြိုင် သီချင်းကိုဆို၏။ မနှင်းနွယ်သည် လွန်စွာအသံကောင်း၏။ အစွဲအငင် အဖြတ်အတောက် အားနေ၊ လျှာထားမှန်သောကြောင့် လွန်စွာနားထောင်ကောင်း၏။ ဆရာဦးသန်းဘက ငွေငါးကျပ်ဆုချပြန်၏။ ထိုအခါကြပ်ခိုးက-

“နှစ်ယောက်ပေါင်း တစ်ဆယ်ရပြီ...” ဟု ထ၍ပြော၏။ နှင်းနွယ်က ကြပ်ခိုးအား

“ကြပ်ခိုး နှင်ပါးယားနေသလား” ဟု မေး၏။

“ငါက ဘာပြောလို့လဲ၊ ငါးကျပ် နှစ်ခုပေါင်းရင် တစ်ဆယ်ရ ပြီဆိုတာ ပြောတာပဲ၊ ဒါဟာ စိတ်ဆိုးစရာမဟုတ်ပါဘူး နှင်းနွယ်ရယ်၊ ကျော်ခေါင်ကတော့ စိတ်မဆိုးဘူး” ဟု ရှင်းပြလိုက်ရာ ကျောင်းသား များသည် ဝါးကနဲ ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။ ဆရာဦးသန်းဘနှင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် ညနေစောင်းသည့်အထိ ပေါ်တော်မူ ဘုရားအနီးတွင် တဝါးဝါးတဟားဟားနှင့် ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြလေ၏။ ထို့နောက် မှ အိုးခွက်ပန်းကန်များကို သိမ်းဆည်းကာ မြင်းလှည်းများငှားကာ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအားလုံးသည် ဦးသန်းဘ အိမ်(သို့)ကျောင်းသို့ အားလုံးလိုက်ပါခဲ့ကြလေ၏။ ထိုနေရာကြမှ လမ်းခွဲကြမည်ဖြစ်၏။ အိမ်သို့ရောက်သော အခါ၌ မှောင်စပျိုးနေပြီ ဖြစ် ၏။ ဘီအိုစီက အောင်လင်းတတ်မီးများထွန်းလေ၏။ ထိုသို့ထွန်းပြီးနောက် အပေါ်ထပ်တွင် လုံးဝမှောင်နေပြီဖြစ်၏။ ရေနံဆီပုလင်းကို အောင်လင်းက တိုက်မိသောကြောင့် အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး ရေနံဆီစော်များနံနေ၏။ ကြမ်းပြင်လည်း ရေနံဆီများစိုနေ၏။ အောင် လင်းသည် ရေနံဆီမီးကို ကြိုးစား၍ထွန်း၏။ ထိုသို့ ထွန်းနေစဉ်အတွင်း မီးထွန်းရန် အနီးတွင် စိုက်ထူထားသော ဗယောင်းတိုင်ငယ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျ၍ လောင်လေတော့၏။ အောင်လင်းသည် ကြိတ် ရွှံ့ငြိမ်း၏။ မီးသည် မငြိမ်းဘဲ ကြမ်းပြင်တလျှောက်ကူးစက်သွား၏။ မီးတောက်တက်လာသည်ကိုမြင်မှ ကျောင်းသားများ ပြေးတက်သွားပြီးမီးကိုငြိမ်းလေ၏။ သို့ရာတွင် မနိုင်တော့ပေ။ အောင်လင်း ဝယ်၍စုထားသော ရေနံဆီပုံးများကို ကူးစက်သွားပြီဖြစ်၏။ ရေနံဆီပုံးများသည် ပူ၍ပေါက်ကွဲကုန်၏။

တောက်မှာ ကြီးသည်ထက်ကြီးလာ၏။ အပေါ်ထပ်တွင် ရောက်နေသော ကျောင်းသားများကလည်း အောက်သို့ပြေး၍ ဆင်းလာကြပြီဖြစ်၏။ အပေါ်ထပ်သို့ ဦးသန်းဘသည် ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ထပ်တန်းတစ်ခုသည် ကျိုးကြ၍ ဦးသန်းဘ၏ခေါင်းသို့ ရိုက်လေ၏။ ဦးသန်းဘသည် လဲကျ ဆုပျောသွား၏။ မည်သူမျှ အပေါ်ထပ်သို့ မတက်ရဲကြတော့ပေ။ ကျော်ခေါင်သည် ရေတိုင်ကီမှ ရေပုံးများကို ကိုယ်ပေါ်လောင်းချ၍ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီးလျှင် ဦးသန်းဘကိုထမ်း၍ ပြေးဆင်း ဘ၏။ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး ဆူညံနေပြီဖြစ်၏။ ကျော်ခေါင်သည် ကျောင်းသားတချို့၊ ကျောင်းသူတချို့နှင့် ဦးသန်းဘအား ဆေးရုံသို့ ခို့ခိုက်၏။ ကြပ်ခိုးနှင့်ကျော်ခေါင်သည် မီးသတ်ရင်း ကျန်ခဲ့၏။ ကျန်သော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများမှာ ထွက်ပြေးသူပြေး၍ မီးမလောင်သေး သော အိမ်များမှ ပစ္စည်းများကို ဝိုင်း၍ သယ်ပေးသူက သယ်ပေးကြ၏။ မီးသည် အခြားအိမ်သုံးလုံးကို ကူးစက်သွားပြီဖြစ်၏။ လောင်စရာကုန်မှ နှင် မီးသည် ငြိမ်းသွားပြီဖြစ်၏။ ဦးသန်းဘရသော ခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာ မပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် အထူးဂရုစိုက်၍ ကုသရ သေး၏။ တစ်ရက်ကျော်ကျော် သတိလစ်ရာမှ ပြန်လည်သတိရလာ၏။ သတိရလျှင်ရခြင်း ဦးသန်းဘက

“ငါ့ရဲ့ ဂဏန်းလေးတွေ မီးထဲပါသွားပြီလား (၉) ဂဏန်းသုံးလုံး ပျက်လား” ဟုမေးရာ မထားမြိုင်က

“ကြပ်ခိုးကို မေးတာလား၊ ကြပ်ခိုး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ခြိတ်ထယ်...” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးသန်းဘက

“(၂၅) ဂဏန်းရော မီးထဲပါသွားပြီလား...” ဟု မေးပြန်လေ၏။

“ကျော်ခေါင်ကိုမေးတာလား။ ကျော်ခေါင်ရှိပါတယ်။ ဆရာကြီးကို အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ထမ်းယူလာတာ ကျော်ခေါင်ပေါ့” ဟု မနင်းနွယ်က ဖြေရှာလေ၏။

“(၁၇)ကော ဘယ်မှာလဲ...” ဟု မေးပြန်လေ၏။

“ဆရာကြီး (၁၇) က ကျွန်မလေ၊ မနင်းနွယ်လေ၊ ဒီမှာပါ...” ဟု မနင်းနွယ်ကပြောရင်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ တော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျော်ခေါင်၊ ကြပ်ခိုး၊ ဖဲဒိုင်တို့သည် သူတို့၏ ညကျောင်းကလေး ဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ၏။ ညကျောင်း ကလေးမှာ မရှိတော့ပေ။ ပြာပုံဖြစ်၍ သွားပြီဖြစ်၏။ ဘီအိုစီ အောင်လင်း မှာမူ မီးလောင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ မေးစရာ ရှိသည်ဟုဆိုကာ ဂါတ်သို့ခေါ် သွားပြီဖြစ်၏။ နေ့ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ကြီးအပါအဝင်ဆရာ၊ ဆရာမ များ၊ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ ဦးသန်းဘ၏ နေအိမ်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီးလျှင် ငိုသူက ငိုကြ လေ၏။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး သည် ဂါတ်သို့ လိုက်သွားပြီးလျှင် ဘီအိုစီအောင်လင်းအား အာမခံဖြင့် ထုတ်ရလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ဆေးရုံသို့ လိုက်သွားကြ၏။ ဆေးရုံသို့ရောက်လျှင် မျက်နှာ၌ ပလာစတာအုပ်ထားသော ဦးသန်းဘ ကို တွေ့ရလေ၏။ ဆရာဦးသန်းဘသည် အရာအားလုံးကို မေ့သွားပြီ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တစ်ခုထူးဆန်းသည်မှာ လူများ၏နာမည်ကို လုံး မမှတ်မိပေ။ အလုပ်အကိုင်ကိုလည်း လုံးမမှတ်မိပေ။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ နေ့စဉ်ကို မှတ်မိနေလေ၏။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးအား ဦးသန်းဘ၏

“(၅) ဂဏန်းသမားကြီးပါလား၊ ပထဝီသင်သော ဆရာ

ဆရာမအား (၆) ဂဏန်းပါလားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦးသုန်အား (၈) ဂဏန်းကြီးလည်း ပါလာသကဲ့...” ဟူ၍ မွေးဂဏန်းများ ထို ကောင်းစွာမှတ်မိနေလေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဆရာဦးသန်းဘ သည် ခေါင်းတွင်ရသော ဒဏ်ရာကြောင့် ဦးနှောက်ပျက်သွားပြီဖြစ်၏။ သူ၏ ဦးနှောက်၌ မည်သည့်အမှတ်သည်မျှ မကျန်တော့ပေ။ ကျန် သည်မှာ ဂဏန်းများသာဖြစ်၏။ သူသိသော လူတို့၏ မွေးဂဏန်းများကို မေ့မလျော့ပဲ ကျန်နေတော့၏။ သူ၏ အိမ်နံပါတ်မှာ (၂၆) ဖြစ်၏။ ထို့ ကြောင့် ဦးသန်းဘက

“(၂၆)တော့ မီးလောင်သွားပြီ” ဟု ပြော၏။

“(၄) ဂဏန်းကြောင့် လောင်သွားတာ၊ (၄) ဂဏန်းကလည်း ဆိုးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်တဆ ဖြစ်တာပါ...” ဟု ရေ ရွတ်ပြလေ ၏။ (၄)ဂဏန်းဆိုသည်မှာ ဘီအိုစီအောင်လင်းအားပြောခြင်းဖြစ်၏။ ဆေးရုံမှ ဆင်းသောအခါ၌ ဆရာဦးသန်းဘအဖို့ နေစရာအိမ်ပင်မရှိ တော့ပေ။ ကျောင်းသားမိဘများက သနား၍ ခေါ်ထားသော်လည်း ၎င်း ထလုံးဝမနေပေ။ ထိုရပ်ကွက်ထိပ်ရှိ မီးကင်းတဲလေး၌ပင် နေလေ တော့၏။

“ဂဏန်းတွေ မီးလောင်ကုန်မယ်၊ မီးကင်းစောင့်ရမယ်...”

ဟု လူတွေကိုပြောလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် နယ်မြို့ကလေးတစ်မြို့မှ ရေနံဆီ ဆစ်ပဲဖိုးပေး၍ ကျောင်းတက်ရသော ‘ဟန်တာနိုက်စကူး’ ဆိုသော ဇာတ်စားဖွယ်ရာကောင်းသည့် ညကျောင်းကလေးသည် ကွယ်ပျောက် သွားရရှာလေတော့သည်။

အခန်း (၄)

မောင်ကျော်ခေါင် အချုပ်ခန်းထဲရောက်သွားပြီ

ထိုနှစ်က ခုနစ်တန်းစာမေးပွဲတွင် ဦးသန်းဘဏ် တပည့်များ
လုံးအောင်မြင်ကြလေ၏။ ကြပ်ခိုးသည် ကျောင်းဆက်၍ မတက်
ဘဲ တပ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ မြဖေ ခေါ် ဖခင်မှာမူ ၎င်း၏အမေနှင့်
ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းသွားလေ၏။ ဘီအိုစီခေါ် အောင်လင်းမှာ
ကျွန်းပေါ်ဘက်တွင် ပြေးဆွဲနေသော နှစ်ထပ် သင်္ဘောကလေးတွင်
အာနီအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရလေ၏။ မထားမြိုင်သည် ၎င်း၏
ခါရံရာ မိတ္တီလာသို့ပြောင်းသွားရပြီဖြစ်၏။ ကျော်ခေါင်နှင့် မနှင်းနွယ်

မှာမူ ထိုမြို့ကလေး၌ပင် ကျန်ခဲ့ကြ၏။ ကျော်ခေါင်သည် မကြာခဏ ဆိုသလို ဦးသန်းဘနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံ၏။ ဦးသန်းဘအား ထမင်းသွားပို့၏။ တစ်ခါတရံ လက်ဖက်ရည် သွားတိုက်၏။

တစ်နေ့တွင် မနင်းနွယ်က ကျော်ခေါင်အား

“ကျော်ခေါင်ရယ် ဆရာဦးသန်းဘဆီ နှင် သွားရင် ငါ့လည်း ခေါ်ပါဟယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ကျော်ခေါင်လည်း ဦးသန်းဘထံသို့သွား တိုင်း မနင်းနွယ်ကိုခေါ်၍ သွားတတ်လေ၏။ မနင်းနွယ်၏ မိဘများမှာ ထိုမြို့၏ ဈေးထဲတွင် အထည်ဆိုင်ကြီးများ ရှိသကဲ့သို့ ထိုမြို့၏ ဆိပ်ကမ်း တွင်လည်း ပွဲရုံကြီးများ ရှိလေ၏။ ချမ်းသာသူများဟုဆိုနိုင်၏။ ကျော်ခေါင် ၏ ဖခင်မှာမူ ထိုမြို့ရှိ ဘိလပ်ရုံးတွင် စာရေးဖြစ်၏။ မိခင်မှာမူ အိမ်ဆိုင် ကလေးတည်ထားရ၏။ ထို့ကြောင့် မနင်းနွယ်နှင့် ကျော်ခေါင်တို့၏ ဘဝသည် ပြည့်စုံမှုချင်း ကွာခြားသည်ဟုဆိုနိုင်၏။ ထို့အပြင် မနင်းနွယ် တို့၏ မိဘနှစ်ပါးသည် မနင်းနွယ်အား ဘွဲ့ရသည်အထိ ပညာသင်ကြားပေး ပြီးနောက် ၎င်းတို့သဘော ကျသော မြို့ပိုင်ကိုစိန်လှိုင်ဆိုသူနှင့် ထမ်းမြား ပေးရန်လည်း ရည်ရွယ်ထားလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြို့ပိုင် ကိုစိန်လှိုင်လည်း မနင်းနွယ်နှင့် မောင်ကျော်ခေါင် ဤသို့ တပူးတွဲတွဲသွားနေခြင်းကို များစွာနှစ်မြို့ခြင်း မရှိလှပေ။

တစ်နေ့တွင် ကျော်ခေါင်သည် ဦးသန်းဘဆီသို့ သွားရန်အတွက် မနင်းနွယ်အား လာ၍ခေါ်လေ၏။ မနင်းနွယ်၏ အိမ်တွင် မြို့ပိုင် ကိုစိန်လှိုင် လည်း ရောက်နေသောအချိန်ဖြစ်၏။ မနင်းနွယ်၏ ဖခင်သည် မောင်ကျော်ခေါင်အား အိမ်ပေါ်သို့တက်ခွင့်ရန် ခေါ်လေ၏။ မောင်ကျော်ခေါင် လည်း ၎င်း၏ စက်ဘီးလေးကိုထောက်၊ ထောက်၍ အိမ်ပေါ်သို့

တက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ မနင်းနွယ်၏ ဖခင်က

“မောင်ကျော်ခေါင် ထိုင်ဦးကွ၊ အန်ကယ် စကားတစ်ခု ပြောစရာရှိတယ်၊ မင်းနဲ့ အန်ကယ်သမီး မနင်းနွယ်ဟာ အတန်းချင်း ဆည်းတူတယ်၊ ဦးသန်းဘရဲ့တပည့်တွေလည်းဖြစ်ကြတယ်ဆိုတော့ ချွေးချင်းတွေပေါ့ကွာ၊ အဲဒီတော့ မင်းက ဦးသန်းဘဆီသွားရင် မနင်းနွယ်ကို လာခေါ်လိုက်၊ မနင်းနွယ်က စက်ဘီးကလေးကို ထုတ်ပြီး မင်းတို့နှစ်ယောက် စက်ဘီးကလေးစီးပြီး သွားလိုက်ကြ၊ ဦးသန်းဘကို ဆည်း ထမင်းကျွေး၊ လက်ဖက်ရည်လေးတိုက် လုပ်ကြပေါ့ကွာ၊ အလွန် ဘာင်းပါတယ်၊ တစ်ခုခက်တာက မင်းကလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ အန်ကယ်သမီး မနင်းနွယ်ကလည်း အပျိုဖော်ဝင်စဖြစ်နေပြီ၊ မြို့ကလေး ထဲထဲနားနား ကျဉ်းကျဉ်းလေး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီလို တပူးတွဲတွဲ လာတာ ဘယ်လောက်ပဲ ရိုးသားရိုးသား ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့စရာ မရှိနိုင်တယ် မောင်ကျော်ခေါင်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ မောင်ကျော်ခေါင်သည် မနင်းနွယ်၏ ဖခင်မျက်နှာသို့ နားမလည်သော အရာဖြင့် ငေး၍ကြည့်နေလေ၏။ ထိုသို့ကြည့်နေစဉ်၌ မြို့ပိုင် ကိုစိန်လှိုင်က

“ပြီးတော့လည်း အခုအထိတော့ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးထား၊ တစ်တစ်ချိန်မှာ ကြိုးချင်းထား၊ ကြိုးချင်းပြီး အိုးချင်းထား၊ အိုးချင်း ဆိုသလို ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ၊ အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရင် မောင်ကျော်ခေါင်မှာက အတန်းလေး အောင်ရုံရှိသေးတာ၊ ရုံးမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရင်လည်း အလောက်ပဲရမှာ၊ မနင်းလို မိန်းကလေးဟာ ပြာတာမယား လောက် မဖြစ်သင့်ပါဘူး၊ အဲဒီအတွက် မိဘလုပ်တဲ့လူက အခုကလည်းက

တားမြစ်ရမှာပဲ...''ဟု ဝင်၍ပြောလျှင် မောင်ကျော်ခေါင်သည် လွန်စွာမခံချင်ဖြစ်သွား၏။

''ဒီအန်ကယ်ကတော့ မနှင်းနွယ်ရဲ့ ဖခင်ဆိုတော့ သူပြောတာကို နားထောင်ရမှာပါပဲ။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုပတ်သက်လို့ ဝင်ပြီးပြောတာလဲ...'' ဟု ဒေါ်နုနှင့်မောနုနှင့်မေးလိုက်ရာ မနှင်းနွယ်၏ဖခင်က

''မောင်ကျော်ခေါင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟောဒါက မြို့ပိုင်မင်း ကိုစိန်လှိုင်တဲ့ မကြာသေးခင်က ဒီမြို့ကို ပြောင်းလာတာကိုယ်မြို့ရဲ့ မြို့ပိုင်ဆိုတော့လည်း မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်'' ဟု မိတ်ဆက်သလိုနှင့် မောင်ကျော်ခေါင်ရှိန် သွားရန်အတွက် ကိုစိန်လှိုင်၏ ရာထူးဂုဏ်သိမ်းကိုထုတ်ဖော်၍ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ မောင်ကျော်ခေါင်က

''ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူနဲ့ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ဘူး။ ရန်သူပဲဖြစ်ချင်တယ်။ မြို့ပိုင်ဆိုတာ အုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရားရဲ့ အသေးဆုံး ဝက်အူလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဟာသူ အကြီးကြီး ငလိမ့် ဘဝင်မြိုင်နေတာပါ။ အဲဒီလို ဘဝင်သမားတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ဘူး...'' ဟု ဒေါ်နုနှင့်မောနု ပြောလိုက်ရာ မနှင်းနွယ်၏ ဖခင်က

''အို ... အို မောင်ကျော်ခေါင်ရယ်၊ မင်းစကားတွေ လွန်ကုန်မယ်...'' ဟု ဝင်၍ ဟန့်တားလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ကျော်ခေါင်က

''သူက ကျွန်တော့်ကို ခုနစ်တန်းပဲတတ်တယ်၊ ပြာတာ လောက်ပဲဖြစ်မယ်ပြောတော့ အန်ကယ်ဝင်မဟန့်ဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတော့

အပြုလို့ဝင်ဟန့်တာလဲ၊ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ အန်ကယ်မတရားဘူး၊ နီးသားဘူး'' ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ မနှင်းနွယ်သည် မလှမ်းမကမ်းမှ နားထောင်ရင်း မောင်ကျော်ခေါင်၏ ပြောပုံဆိုပုံ၊ မဟုတ်မခံ နှုတ် လွန်စွာသဘောကျနေ၏။ ထိုအခါ၌ မြို့ပိုင်ကိုစိန်လှိုင်က

''အန်ကယ် မောပါတယ်၊ ဒီသတ္တဝါကို ရှင်းရှင်းပဲ ဖွင့်ပြော ကိုပါ။ မနှင်းနွယ်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ရည် ရွယ်ထားတယ်လို့'' ဟု ပြော၍ ချစ်ချစ်မျက်နှာနှင့် မနှင်းနွယ်ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ မောင်ကျော်ခေါင်က

''အခုထိတော့ မနှင်းနွယ်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဟာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အရာ အကြောင်းလည်း မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ရည်ရွယ်ထား သလိုလို့ မနှင်းနွယ်ကို ကျွန်တော်ယူမယ်၊ ခင်ဗျား မရစေရဘူး။ ဒီမှာ မြိုင်မင်း၊ မျက်နှာကို သေချာကြည့်ထား၊ နာမည်လည်း ကြားဖူးအောင် တိတိထား၊ ကျော်ခေါင်တဲ့၊ ခင်ဗျားဘဝမှာ မငြိမ်းချမ်းစေရဘူး၊ ပြာတိ အာ ဖြစ်ပြီး ဘဝဆုံးသွားစေရမယ်၊ မှတ်ထားလိုက်၊ တောက...'' ဟု အန်ကယ် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထ၍ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေတော့၏။ အောက်သို့ရောက်လျှင် စက်ဘီးကို တွန်း၍ ခုန်တက်ကာ ဦးသန်းဘ သို့ အရောက်သွားလေတော့၏။ ဦးသန်းဘကလည်း ကျော်ခေါင်ကို လွှဲလျှင်တွေ့ချင်း

''ဟေ့ ကြောင်ခေါ်၊ ဒီနေ့ဟာ မင်းအသက် (၁၆) နှစ်၊ (၃)လနဲ့ ခုတ်ကွ၊ အားလုံးပေါင်းလိုက်ရင် (၈) ရတယ်ကွ၊ အဲဒီလို(၈)ရတဲ့ နေ့မှာ ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းအောင်နေနေ ရန်စ နဲ့တွေ့ပြီး အကြီးအကျယ် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်ရတတ်တယ်။

ရန်ဖြစ်တတ်တယ်ကွ၊ သတိထားရမယ်”ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ကျော်ခေါင်က

“မုန်လိုက်တာ ဆရာရယ်...”ဟု အစချီကာ မနင်းနွယ်တို့ အိမ်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို ဦးသန်းဘအား ပြောပြလေ၏။ ဦးသန်းဘ ကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလေ၏။ ကျော်ခေါင်၏ စကားဆုံးလျှင် ဦးသန်းဘက

“အဲဒီမြို့ပိုင်ကတော့ ကံဆိုးတာပေါ့ကွာ၊ အိပ်ပျော်နေတဲ့ နဂါးကို သွားပြီး နှိုးတာကိုး၊ မွေးရက် (၂၅) ကျတဲ့လူတွေဟာ ဘဝကို စွန့်လွှတ်နိုင်တယ်၊ ရင်းရဲတယ်၊ ပြီးတော့ လက်စားချေတတ်တယ်၊ အဲဒီ မြို့ပိုင်ရဲ့ ဘဝကတော့ ကျော်ခေါင်ဆိုတဲ့ (၂၅) ဂဏန်းသမားကြောင့် ပြာတာတံ ပြာတာဖြစ်ပါပြီကွာ...”ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ရေရွတ်လိုက်စဉ်၌ပင် မနင်းနွယ်သည် စက်ဘီးကလေးဖြင့် ရောက်လာလေ၏။ စောစောက အိမ်တွင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို နှစ်ဦးသား စားမြုံ့ပြန်၍ ပြောကြလေ၏။ ဦးသန်းဘက နားထောင်လေ၏။ ထိုသို့ နားထောင်ပြီးနောက်

“မနင်းနွယ်က အင်္ဂလိပ် (၁၃) ရက်မွေးတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တယ်၊ (၁၃) ဂဏန်းဟာ ပေါင်းလိုက် ရင် (၈) ဖြစ်ပေမဲ့ အကောင်အမ (၈)ဖြစ်တယ်၊ မတရားတာကို မကြိုက်ဘူး၊ အဲဒီတော့ မောင်ကျော်ခေါင်ဘက်က ဘက်လိုက်လိမ့်မယ်၊ (၂၅) ဂဏန်းသမားကလည်း ဘယ်မှာပဲမွေးမွေး သဘာဝချင်း အတူတူပဲ...”ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြလေတော့မိလမ်းချိုးကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျော်ခေါင်နှင့် မနင်းနွယ်

သည် လမ်းခွဲကြမည်ဖြစ်ရာ မောင်ကျော်ခေါင်က

“ကဲ့... သွားမယ် မြို့ပိုင်ကတော်ကြီးရေ” ဟု နောက်ပြောင်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ

“နင် ငါ့ကိုတော့ ဒီလိုမကျီစားပါနဲ့ ကျော်ခေါင်ရယ်၊ ငါ အဲဒီမြို့ပိုင်ကို အော့နလုံးနာလွန်းလို့ပါ၊ စကားပြောတာလည်း ပတ်ချွဲနှပ်ချွဲနဲ့...”ဟု မနင်းနွယ်က ပြောလေရာ ကျော်ခေါင်က

“ရွေးစရာလမ်းကတော့ တစ်လမ်းပဲရှိတော့တယ် မနင်းနွယ်ရေ မြို့ပိုင်ကတော် မလုပ်ချင်ရင်တော့ ပြာတာမယားပဲလုပ်ပေတော့...”ဟု နောက် တိနောက်တောက် ပြောလိုက်ရာ မနင်းနွယ်က

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်းပြောရရင် ငါ ဟာ ပြာတာမယား ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ မြို့ပိုင်မယားတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ သိလား၊ မဟုတ်မခံတဲ့ နင့်စိတ်ဓာတ်ကို ငါ လေးစားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါကပဲ ပြောမယ်၊ ကျော်ခေါင် နင့်ကို ငါချစ်တယ်၊ သွားတော့...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျော်ခေါင်သည် စက်ဘီးဘဲလ်ကို အဆက်မပြတ်တီး၍ လမ်းတွင်းသို့ ချိုးဝင်သွားလေတော့၏။ မနင်းနွယ်ကလည်း သူ၏ စက်ဘီးမှ ဘဲလ်ကို အဆက်မပြတ်တီး၍ စက်ဘီးကို နင်းထွက်သွားလေ၏။

“ကလင် ကလင် ကလင် ကလင် ကလင်”

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပွားပြီး တစ်လခန့်ကြာသော အခါ ထိုမြို့တွင်ရှိသော အစိုးရပိုင် ဆပ်ပလိုင်ဂိုထောင်ကြီးကို ဖောက်ခွင်းသော အမှုကြီးတစ်မှု ပေါ်ပေါက်လေတော့၏။ ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သံသယဖြစ်ဖွယ်ရှိသော လူများကို ရဲမှ ဖမ်းဆီးခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ဖမ်းဆီးရာတွင် ဖောက်ထွင်းမှုဖြစ်ပွားမည့် ညနေပိုင်းက မောင်ကျော်ခေါင်

သည် စက်ဘီးကိုရပ်၍ ထိုဂိုထောင်နှင့် များစွာမဝေးလှသောနေရာတွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်ဟု မြို့ပိုင်ရုံးမှ စာရေးကြီး၏ ထွက်ဆိုချက်အရ မောင်ကျော်ခေါင်ကိုပါ ရဲမှလာ၍ ဖမ်းဆီးသွားလေတော့၏။ အမှန်စစ်စစ် မောင်ကျော်ခေါင်သည် ထိုနေ့ညနေက ဂိုထောင်ကြီးဘေးရှိ ကတ္တရာလမ်းတွင် စက်ဘီးစီးသွားရာ စက်ဘီးချိန်းကြိုးကျ၍ စီးဘီးကိုရပ်ကာ ချိန်းပြန်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဂိုထောင်ဖောက်သောအမှု၌ပါလည်းမပါသိလည်းမသိရှာပေ။ သို့ရာတွင် စာရေးကြီးနှင့် မြို့ပိုင် ကိုစိန်လှိုင်တို့၏ တင်ပြချက်ကြောင့် မောင်ကျော်ခေါင်ကိုပါ ရဲမှ ဖမ်းစီးရခြင်းဖြစ်၏။ နေ့ကျောင်းမှ ကျောင်း အုပ်ဆရာကြီးသည် ဂါတ်ကိုလာကာ မောင်ကျော်ခေါင်အား အားပေးစကားပြောလေ၏။ မနင်းနွယ်လည်း ဂါတ်သို့ လာရောက်၍ အားပေးစကားပြောလေ၏။ မနင်းနွယ်သည် ငိုထားပုံရ၏။ မျက်လုံး နှစ်ခုစလုံးဖောင်းပွနေ၏။ ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ဆရာဦးသန်းဘသည် နို့ဆီခွက်ဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဝယ်ကာ အိကြာကွေးတစ်ချောင်းကို နို့ဆီခွက်ပေါ် တွင် ကန့်လန့်တင်၍ ဂါတ်သို့ရောက်လာကာ မောင်ကျော်ခေါင်အားပေးလေ၏။

“ဆရာလိုက်လာတာ ကျွန်တော် ဝမ်းအနည်းဆုံးပဲ၊ ဆရာလောပါနဲ့ ဆရာရယ်...”ဟု မောင်ကျော်ခေါင်က ဆိုနှင့်သော အသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဆရာဦးသန်းဘက

“ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ တပည့်ရာ၊ ဆရာက မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ လိုက်လာတာပါ။ မင်းအိမ်ကိုလည်း ငါရောက်ပြီးပြီ၊ အားပေးစကား ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနဲ့ မနင်းနွယ်တို့လည်း တိုင်ပင်ပြီး ရှေ့နေ့မှ စီစဉ်နေကြပြီ၊ မနင်းနွယ်က သူ့ရဲ့စိန်နားကပ်နှစ်ဖက်ကို ကျောင်းအုပ်

ဆရာကြီးကိုချွတ်ပေးပြီး အဲဒီနားကပ်ကိုရောင်းပြီး ရှေ့နေ့ငှားပါတဲ့၊ ဘယ်သူ့ လက်ချက်လဲဆိုတာတော့ မင်းသဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား...”ဟု ပြောလေတော့၏။

“ပေါက်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဘယ်သူရှိမလဲ...”ဟု မောင်ကျော်ခေါင်က ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထို့နောက် မောင်ကျော်ခေါင်က

“အဲဒီမြို့ပိုင် အသက်ကြီးလို့သေသွားတာ ကျွန်တော်မလိုချင်ဘူး၊ ဖျားနာပြီး သေသွားတာ ကျွန်တော်မကြားချင်ဘူး၊ သဘောနှစ်တဲ့ အထဲပါသွားပြီး သေသွားတာ ကျွန်တော် အလိုမရှိဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်မဲလက်ချက်နဲ့ သေသွားမှုကို ကျေနပ်နိုင်မယ်...”ဟု လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်လျှင် ဆရာဦးသန်းဘသည် နှုတ်ဆက်ကာ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် ပြန်သွားလေတော့သတည်း။

အခန်း (၅)

ကျော်ခေါင် ထောင်ကျသွားပြီ

ကျော်ခေါင်သည် အာမခံရ၍ အချုပ်တွင်းမှ လွတ်လာလေ၏။ ရာဇဝင်ရှိသောဖောက်ထွင်းသမားများမှာမူ ဆက်လက်၍ အချုပ်ထဲထားရလေ၏။ အာမခံ မရရှာပေ။ ကျော်ခေါင်အချုပ်မှ လွတ်လျှင်လွတ်ချင်းလာ ရောက်ကြိုဆိုသူမှာ ဆရာဦးသန်းဘဲဖြစ်၏။

“ကြောင်ခေါ်ရေ... အာမခံရတယ်ဆို ပြီး ဝမ်းမသာနဲ့နိုးကွ၊ မိမိမှာက အမှုချုပ်၊ ဂါတ်၊ ထောင်ကျက်နိုးရှိတယ်၊ အဲဒီကိန်းက ဒီဇင်ဘာ ၁၂ ရက်ကျော်မှ လွတ်မှာကွ၊ ဒီအတောအတွင်းအနေအထိုင်လေးဘာ

လေး ဆင်ခြင်ဦး။ အကောင်းဆုံးကတော့ ဘယ်မှမသွားနဲ့ကွာ
မင်းအိမ်မှာမင်း အိပ်နေပေတော့၊ ဒီအချိန်မှာ မင်းဟာ ဂဏန်းဗေဒင်အ
နံပါတ် (၁၁) ကျနေတယ်ကွာ...”ဟုပြောလေ၏။ ဒုတိယရောက်လာသူမှာ
မနှင်းနွယ် ဖြစ်၏။ မနှင်းနွယ်သည် ကျော်ခေါင်ကို မြင်လျှင်-

“အားမငယ်ပါနဲ့ ကျော်ခေါင်ရယ်၊ ငါ နင့် ဘက်မှာ အမြဲရှိတယ်
ပြီးတော့ နင့်ကို ငါပြောဦးမယ်၊ နင်က ယောက်ျားပီသတယ်၊ ငါလိုချင်တဲ့
ယောက်ျားမျိုးပဲ၊ ငါ့ဘဝမှာ ယောက်ျားယူမယ်ဆိုရင် နင့်ကိုပဲ ယူမယ်...”
ဟု ပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ပြုံးရုံသာပြုံးနေ၏။ အိမ်သို့ရောက်
လျှင် မနှင်းနွယ်ပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်၍ ကြားယောင်
လေ၏။ ထိုညက ကောင်းစွာအိပ်မပျော်ခဲ့ပေ။ ည(၁၂) နာရီထိုးသော
အခါ၌ ၎င်း၏မိခင်က -

“မအိပ်သေးဘူးလား သားရယ်” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မအိပ်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ အိပ်လို့မရသေးဘဲ
ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ပြီး လက် ကြည့်နေတာပါ။ အမေ အိပ်ချင်အိပ်တော့
လေ...” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြန်၍ပြောလိုက်စဉ်၌ပင် မလှမ်းမကမ်း
ဒလဝမ်ကိုလားတစ်ဦး၏ သံချောင်းခေါက် သံနှင့်အတူ (၁၂) နာရီထိုးပြီ
ကြောင်း ကုလားဘာသာဖြင့် အော်လိုက်သောအသံကိုပါ သံသံကွဲ
ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဘုရားဗုဒ္ဓဟိုး...”

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်”

ကျော်ခေါင်သည် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပက်လက်လှန်ချလိုက်လေ၏။
ပြတင်းပေါက်ကို ထောက်ထားသောတုတ်ကို ဖြုတ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌

မှာပင် အပြင်မှ ဆူဆူညံညံ လူစုလူဝေးအသံကို ကြားရလေတော့၏။

“ဖွင့်... ဖွင့်... တံခါးဖွင့် ကျော်ခေါင်... ထွက်ပြေးမယ်မကြန့်နဲ့
အိမ်ကို ဝိုင်းထားပြီး...” ဟူသော အပြင်မှ အသံကိုကြားသဖြင့်
ကျော်ခေါင်တို့သားအမိ၊ သားအဖ သုံးယောက်စလုံးသည် ပျာပျာသလဲ
ထကြလေ၏။ မှန်အိမ်ကို မီးတို့၍ တံခါးကိုဖွင့်ကြလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်
နှင့် သူကြီးသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာကြလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်သည်
ကျော်ခေါင်ကို ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ချိန်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာ
ထင်တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျော်ခေါင်၏လက်ကို ခွပ်ကနဲ လက်ထိတ်ခတ်
လိုက်လေတော့၏။

“ကျွန်တော့်ကို အာမခံနဲ့ ညနေကမှ လွှတ်လိုက်တာလေ...”
ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်လျှင် ရာဇဝတ်အုပ်က

“အေး ဟုတ်ပါတယ်၊ ညနေက လွှတ်လိုက်တယ်၊ ညကိုးနာရီ
လောက်မှာ မြို့ပိုင်ကိုစိန်လှိုင်ရဲ့ ခြောက်လုံးပြူးကိုလုပြီး မင်းက ပစ်သတ်
လိုက်တယ်လေ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင်

“ကျုပ် ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး၊ ဂါတ်က လွှတ်လိုက်တာနဲ့ ဒီအိမ်ကို
ခြန်လာတာ၊ ဘယ်မှလည်း မထွက်ဘူး၊ မဆိုင်လိုက်တာဗျာ...” ဟု
ပြောလိုက်လျှင် ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် လိုက်ပါလာသူတစ်ဦးက ကျော်ခေါင်
၏ ဇက်ပိုးကို ဖောင်းကနဲ ရိုက်ချလိုက် ပြီးလျှင်

“ဂါတ်ကြမရှင်...” ဟုပြောကာ ဆောင့်ဆွဲတွန်းထိုး၍ ခေါ်ငင်
သွားကြလေတော့၏။ ကျော်ခေါင်၏ မိခင်ကြီးမှာ ငိုရင်းတက်သွား
လေတော့၏။ အိမ်နီးနားချင်းများသည် ရောက်ရှိလာကြပြီးလျှင် မခြံမချိုး
သူချိုး၊ နာနပ်သူနပ်ပြုလုပ်ကြလေ၏။ ကျော်ခေါင်အား အချုပ်တွင်းသို့

သွင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အချုပ်ခန်းတွင်းမှလူများက ဝိုင်း၍ လက် ခုပ်တီးကြလေ၏။

ဦးညိုမှိုင်းဆိုသော အချုပ်သားကြီးတစ်ဦးက -

“ဟ.. ကျော်ခေါင်ရ ညနေက ခဏထွက်ပြီး အိပ်မှာထမင်းစား တာလား ဟီဟီ၊ မင်းကတော့ ပါရမီဓာတ်ခံကောင်းတယ်နဲ့ တူပါတယ် ကွာ၊ နေရာမှန်ကို ပြန်ရောက်လာတယ်..” ဟုပြော၍ ပခုံးကိုလက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူး ဘကြီးညိုရဲ့၊ ဂိုဒေါင်ဖောက်မှု မဟုတ်ဘူး၊ မြို့ပိုင် စိန်လှိုင်ကိုသတ်မှုတဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူးဗျာ..” ဟု ကျော်ခေါင် က ပြောလိုက်လျှင်

“ဟေ့.. မောင်ကျော်ခေါင်၊ သိသိမသိသိ လူသတ်မှုပဲကွ..” ဟု ဦးညိုမှိုင်းက ပြောလေ၏။ မြို့ကလေးမှာ သေးသောကြောင့် မြို့ပိုင် စိန်လှိုင် အသတ်ခံရသော သတင်းသည် တမဟုတ်ချင်း ပြန့်နှံ့သွား လေတော့၏။ ထို့အတူ မြို့ပိုင်စိန်လှိုင်ကို သတ်သောသူမှာ ကျော်ခေါင် ဖြစ်ကြောင်း ထည့်သွင်းပြောဆိုကြလေ၏။ ထိုညက ထိုမြို့တစ်မြို့လုံးနဲ့ လူများ သည် ရေခွေးအိုးတည်၍ ချင်းသုပ်စားရင်း မြို့ပိုင်စိန်လှိုင်၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပုံကို ဝိုင်းဖွဲ့ပြောဆိုနေကြလေ၏။ ထို့အတူ မဟုတ် မခံစိတ်ရှိသော ကျော်ခေါင်၏အကြောင်းကိုလည်း ထည့်သွင်းပြောဆို ကြလေ၏။ ဈေးအနီးရှိ တစ်ခုတည်းသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး မှာ မိုးလင်းအထိ လက်ဖက်ရည် ရောင်းနေရလေ၏။

မနင်းနွယ်တို့၏ မိဘများမှာမူ မြို့ပိုင်စိန်လှိုင် သေဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပြောဆိုနေကြလေ၏။

ကျော်ခေါင်ထောင်ကျမည် (သို့မဟုတ်) ကျွန်းကျမည်၊ ကြိုးစင်တက်ရ မည် စသည်ဖြင့် မိမိတို့ဖြစ်ချင်ရာ ဆန္ဒကို ပြောဆိုနေလေ၏။ မနင်းနွယ် အစ်ယောက်သာ ခေါင်းအုံးနှင့် မျက်နှာကိုအပ်၍ ချုံးပွဲချင့်ကြွေးနေလေ တော့၏။

“ကျော်ခေါင်ရယ် နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဝေးရပြီပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ရဲ့ ချစ်သူဟာ မတရားလုပ်တဲ့သူကို အခုလိုလက်စားချေလိုက် နိုင်တာကို တော့ ဂုဏ်ယူပါတယ် ကျော်ခေါင်၊ ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ ငါနဲ့ကတော့ ဝေးသွား ပြီ တံတိုင်းခြားသွားပြီ..” ဟုပြောရင်း ငိုကြွေးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဈေးထဲမှာ မြို့ပိုင် စိန်လှိုင် သေဆုံးသည့်အကြောင်း၊ ကျော်ခေါင်၏အကြောင်း၊ ကျောင်းများ ၌ လည်း ဤအကြောင်း၊ ဆေးရုံများ၌လည်း ဤအကြောင်း မမောနိုင်၊ ဆင်းနိုင် ပြောဆိုနေကြလေ၏။ ဆေးရုံတွင် မြို့ပိုင်စိန်လှိုင်၏အလောင်းကို ထားရောက် ကြည့်ရှုကြကုန်၏။ ထိုသူများအား သက်ဆိုင်ရာမှ ရှင်းပစ် နေရလေ၏။ ကျော်ခေါင်၏ အိမ်ကိုလည်း အားပေးစကား လာရောက် ပြောကြလေ၏။ မြို့ပိုင် စိန်လှိုင်၏ အသုဘကိုချသောအခါ၌ ပို့ဆောင်မည့် သူပင်မရှိပေ။ မနင်းနွယ်တို့ မိဘများနှင့် ရုံးမှလူအချို့သာလျှင် လိုက် ခြံကြလေ၏။ မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အချုပ်ခန်းသို့ ဆရာဦးသန်းဘ ချောက်ရှိလာလေ၏။ ဆရာဦးသန်းဘသည် ကျော်ခေါင်ကို ဖြင်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက်

“ဝွတ်ဒ်မောနင်း ကြောင်ခေါ်” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျော်ခေါင်ကလည်း

“ဝွတ်ဒ်မောနင်း မာစတာ..” ဟု ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်

လေ၏။ ထိုအခါ ဦးသန်းဘက သံတိုင်အနီးသို့ကပ်ခါ ကျော်ခေါင်အား လှမ်း၍ခေါ်ပြီးလျှင်

“ကလဲ့စားချေတာ မြန်လှသည်လား တပည့်ရယ်..” ဟု မေးလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်က

“ကျွန်တော်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့၊ ဂါတ်ကလွတ်လိုက် ကတည်းက ကျွန်တော် အိမ်တန်းပြန်တာ၊ အပြင်လည်းမထွက်ဘူး၊ ညသန်းခေါင်ကျတော့ ကျွန်တော်ကို လာပြီးဖမ်းတာ၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိဘူးဆရာ..” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင် ၏ စကားကိုကြားလျှင် ဆရာဦးသန်းဘသည် မျက်မှောင်ကိုကူ၍ ခပ် တွေ့တွေ့ကြီးဖြစ်သွားလေ၏။

“အားမငယ်ပါနဲ့ တပည့်ရယ်၊ တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်၊ ဒီစိန်လှိုင်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း လူမုန်းတော်တော်များနေတာကိုကွ..” ဟု ပြောဆိုကာ ပြန်၍သွားလေ၏။ ထို့နောက် ကျော်ခေါင်ကို လာတွေ့ သူမှာ မနင်းနွယ်ဖြစ်၏။ မနင်းနွယ်ကိုလည်း ကျော်ခေါင်က ရှင်းပြရ လေ၏။ ထိုအခါ၌ မနင်းနွယ်သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေတော့၏။ မနင်းနွယ်လည်း ကျော်ခေါင်အချုပ်ခန်းအတွင်း၌နေစဉ်အတွင်း လိုအပ် သည်များ ပို့ပေးလေ၏။ ကျော်ခေါင်၏ အိမ်ကိုလည်း သွား၍ အားပေး စကားပြောဆိုလေ၏။ ငွေကြေးလည်း ထောက်ပံ့လေ၏။ ကျော်ခေါင်အား ထို ဂါတ်တွင် နှစ်ပတ်ခန့်ချုပ်ပြီးနောက် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးချုပ်သို့ ပို့လိုက်လေတော့၏။ အမှုမှာ တော်တော်နှင့် မပြီးနိုင်ပေ။ အမှုစစ်ရင်းနှင့် ပင် ကျော်ခေါင်၏ အသက်သည် (၁၈)နှစ်ပြည့်သွားလေတော့၏။ နောက် ဆုံးတွင် ကျော်ခေါင်အား မျက်မြင်သက်သေ မရှိသောကြောင့် အလုပ်

နှင့် ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချလိုက်လေတော့၏။

ကျော်ခေါင်သည် အင်းစိန်ထောင်၌ ထောင်ကျခံနေရပြီဖြစ်၏။ ထက်သမားဘုတ်တွင် အလုပ်လုပ်ရလေ၏။ ထိုလက်သမားဘုတ်၏ ဆိုင်ဆောင်မှာ နှစ်ကြီးအကျဉ်းသား ဦးချိတ်ပန်းဖြစ်၏။ ထိုလက်သမား ဘုတ်၏တန်းစီးမှာ အချုပ်တွင်တွေ့ခဲ့သော ဦးညိုမြိုင်းဖြစ်၏။ ဦးချိတ်ပန်း သည် ကျော်ခေါင်အား လွန်စွာသနား၍ ညှာတာလေ၏။ အဘညိုမြိုင်း သည် ကျော်ခေါင်အား အထူးစောင့်ရှောက်လေ၏။ အဘညိုမြိုင်းသည် အသေထိုးကောင်းသူဖြစ်၏။ လက်သမားဘုတ်တွင် အဘညိုမြိုင်းပြုလုပ် သော လက်လုပ်တယောလေးရှိ၏။ တယောအိုးမှာ ရှေးအခါက ဘုတ်ထည့်ခဲ့ဘူးသော ပုံးကလေးဖြစ်၏။ လက်တံမှာမူ သစ်သား တံဖြစ်၏။ တယောထိုးရန် ဘိုးတံ၊ ထင်းရွှေသီ၊ တယောကြိုးတို့ ကိုလည်း ကုလားလူမျိုး ထောင်ဝါဒါတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ရရှိလေ ၏။ အဘညိုမြိုင်းသည် ဇာတ်ဖွဲ့တစ်ခုမှ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာ တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဇာတ်ရံအနီးတွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးအား စော်ကားမော်ကားပြုလုပ်နေ သော လူတစ်စုနှင့် အချင်းများရာမှအစ လူသေမှုဖြစ်ကာ ထောင်ကျလာ ခြင်းဖြစ်၏။ ပြဇာတ်ကောင်းကောင်းတိုက်တတ်၏။ သီချင်းစပ်တတ်၏။ နားတီးတတ်၏။ တယောထိုးတတ်၏။ စာလည်း လွန်စွာဖတ်သူဖြစ် ၏။ ကျော်ခေါင်သည် အဘညိုမြိုင်းထံမှ တယောပညာကို ကောင်းစွာ သင်ကြားခွင့်ရလေ၏။ ဦးချိတ်ပန်းသည် သီချင်းဆိုဝါသနာပါ၏။ ကျော်ခေါင် အသေထိုးလျှင် ဦးချိတ်ပန်းက အသံဩကြီးဖြင့် ဝင်၍ဆိုတတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်ခေါင်ထောင်ကျခြင်းသည် ဂီတပညာကျောင်းသက် သက်သက်သို့ ရှိလေတော့သတည်း။

အခန်း (၆)

ထောင်တွင်းရှိ ဘကြီးညို၏ စာသင်ကျောင်းကလေး

ကျော်ခေါင်သည် ထောင်ကျနေစဉ်အတွင်း၌ ဘကြီးညို
ထံမှ တယောထိုးခြင်းအတတ်ကိုသာမက အခြားသော ဗဟုသုတပညာ
ကိုလည်း သင်ယူဆည်းပူးခွင့်ရလေ၏။ လက်သမားပညာကိုလည်း
ဘကြီးသမား တန်းစီးဖြစ်သည့် ဦးချိတ်ပန်းထံမှ သင်ယူခွင့်ရလေ၏။
ထို့တို့၏ အကျဉ်းထောင်တွင်းရှိ အလုပ်ရုံကလေး ရှေ့တွင် လှူဒါန
အားသော သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိ၏။ ထိုသရက်ပင်ကြီးသည်ပင်
ကျော်ခေါင်တက်ရသော စာသင်ကျောင်းဖြစ်လေတော့၏။ ကျော်ခေါင်

သည် နံနက်မိုးလင်း၍ ထိုသရက်ပင်အောက်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လွှစာများ သစ်တိုသစ်စများဖြင့် မီးမွှေးကာ ရေနွေးအိုးတည်ရလေ၏။ ဘကြီးညိုနှင့် ဦးချိတ်ပန်းသည် ရေနွေးကို တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး ကုန်အောင် သောက်ကြလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဘကြီးညိုနှင့် ကျော်ခေါင် စာသင်နိုင်ရန်အတွက် လက်သမားဆရာ ဦးချိတ်ပန်းက သုံးထပ်သား အတိုတစ်ချပ်ကို ဘောင်တစ်၍ သင်ပုန်းသုတ်ဆေးသုတ်ကာ သင်ပုန်းတစ်ချပ်လုပ်ပေးပြီးလျှင် သရက်ပင်၌ကပ်၍ ရိုက်ပေးထား၏။ မြေဖြူခဲ ကိုလည်း အလုံအလောက် ဖန်တီးပေးထား၏။ ဘကြီးညိုသည် ကျော်ခေါင်အား

“ဟေ့ မောင်ကျော်ခေါင်ရဲ့၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းကို မြန်မာရာဇဝင် သင်ပေးရမယ်ကွာ၊ ရာဇဝင်ဆို တဲ့စကားဟာ အလွယ်ပြောရရင်တော့ ဘုရင်တွေ၊ မင်းဆက်တွေ အကြောင်းပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ သင်မှာက ဘုရင်တွေ အကြောင်းချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီဘုရင်တွေရှိတဲ့ခေတ်မှာ လူတွေ ဘာတွေလုပ်ကြတယ်၊ ဘယ်လိုနေထိုင်စားသောက်ကြတယ်၊ ဘယ်လို ရန်ဖြစ်ကြတယ်၊ ဘယ်လိုဝတ်စားကြတယ်၊ ဘယ်လို တူရိယာပစ္စည်းတွေ အသုံးပြုပြီး ဘယ်လိုတီးကြ၊ ဘယ်လိုဆိုကြ၊ ဘယ်လိုကကြတယ်၊ သူတို့ ပြောတဲ့ စကားတွေလည်း ဘယ်လိုအများစုပြောကြတယ်ဆိုတာကို သင်မှာကွ၊ အဲဒီတော့ ရာဇဝင်လို့တော့ ပြောလို့မရတော့ဘူးကွ၊ ဘုရင်တွေ အကြောင်းချည်းမှ မဟုတ်ဘဲကွာ၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့အကြောင်း လည်းပါတယ်ဆိုတော့ သမိုင်းလို့ခေါ်ရင် သင့်မယ်ထင်တယ်ကွ...”ဟု ပြောလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ သင်မှာလဲ အဘရယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီအကြောင်း

တွေ စိတ်မဝင်စားဘူး...”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်လျှင်

“ဟကောင်ရ၊ ရှေးကလူတွေအကြောင်း သိမှ အခုလူတွေနဲ့ နှိုင်းစာပြီး ဘယ်အကြောင်းအရာမှာတော့ တိုးတက်လာတယ်၊ ဘယ် အကြောင်းအရာ မှာတော့ တိုးတက်မလာဘူးဆိုတာ ချိန်ထိုးလို့ရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့လည်း အရင်လူတွေအကြောင်းနဲ့ ခုလူတွေအ ကြောင်းသိမှ နောင်လာမယ့် လူတွေအကြောင်း ခန့်မှန်းလို့ရမှာပေါ့၊ လူတွေအကြောင်း သိရင် သူများပြောသမျှ ယုံနေရမှာပေါ့၊ လူတွေအကြောင်းသိရင် အလိမ်မခံရဘူးပေါ့ကွာ၊ မနံတော့ဘူး၊ မအံတော့ဘူးပေါ့ကွာ...”ဟု ဘကြီးညိုကပြော၍ ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို မော့ချလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးချိတ်ပန်းကလည်း

“ကျော်ခေါင်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကိုလည်း သင်ပေးစမ်းပါ၊ ကျုပ်လည်း သင်စမ်းပါရစေ...”ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ထောင်အတွင်းရှိ လက်သမား အလုပ်ရုံလေးရှေ့တွင် ဘကြီးညို၏ မြန်မာ့သမိုင်း သင်ကြားခြင်းလုပ်ငန်းသည် စတင်လေ တာ၏။ ရှေးဦးစွာ မဟာသမ္မဝမင်းအစ သုပညာနာဂရစိန္တ မင်းအဆုံး ချုပ်ဆက်ရှိသော သရေခေတ္တရာမင်းဆက်ကို စတင်သင်ကြားလေ တာ၏။

နောင်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးက လက်သမားဘုတ်တွင် တာဝန်ကျသူ အား အိပ်ဆောင်သို့ ပြန်လာစရာမလိုဘဲ လက်သမားရုံ၌ပင် အိပ်ခွင့်ပေးလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဘကြီးညိုသည် ကျော်ခေါင်အား အနုပညာသင်ကြားပေးနိုင်လေ၏။ ဘကြီးညိုသည် အသက်အား (၅၀)ကျော်ခန့်ရှိသော်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်း၏။ မှတ်ဉာဏ်လွန်စွာ

ကောင်း၏။ ဗဟုသုတ လွန်စွာကြွယ်ဝ၏။ ထို့အပြင် စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်၏။ ကျော်ခေါင်သည် ဘကြီးညိုအား လွန်စွာချစ်ခင်လေးစား၏။ အားလည်း ကိုး၏။ ဘကြီးညို၏ ဝေယျာဝဓ္မများကို လက်သမားဆရာကြီး ဦးချိတ်ပန်း နှင့် ကျော်ခေါင်က လုပ်ဆောင်ပေး၏။

တစ်နေ့တွင် ဘကြီးညိုက ကျော်ခေါင်နှင့် ဦးချိတ်ပန်းအား

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်ကျော်ခေါင်ရဲ့၊ လူဟာ မိမိဘဝကို ရှုမြင် သုံးသပ်တတ်ဖို့လိုတယ်။ အဲဒီလို ရှုမြင်သုံးသပ်ဖို့ဆိုတာလည်း မိမိရဲ့ တကယ်ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်၊ မိမိတကယ်ရပ်တည်နေရတဲ့အဖြစ်၊ မိမိ အခြေအနေကို သုံးသပ်ဖို့လိုတယ်...”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးချိတ်ပန်းက

“ကိုညိုရယ်...၊ အဲဒီလို မိမိဘဝကို ရှုမြင်သုံးသပ်တော့ တယ်လို့ဖြစ်မှာပဲ” ဟု မေးလေ၏။

“မိမိဘဝကို အမှန်အတိုင်း ရှုမြင်သုံးသပ်တတ်ရင် စိတ်ကူးမယ့် တော့ဘူးပေါ့၊ စိတ်ကူးမယ့်ဘူးဆိုတာနဲ့ အမှန်တရားနဲ့ နီးစပ်သွားပြီ...” ဟု ဘကြီးညိုက ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပြီဗျို့...ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်က တော့ အမြဲစိတ်ကူးမယ့် တာဗျ၊ အဲဒီစိတ်ကူးတွေဟာ ဖြစ်မလာပါဘူး၊ စိတ်ကူးသက်သက်ကို ငါ့ ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ကူးတွေဟာလည်း ကျုပ်ရဲ့လက်ရှိဘဝနဲ့ နည်းနည်း မနီးစပ်ပါဘူး...” ဟု ဦးချိတ်ပန်းက ဝန်ခံလေ၏။

“နောက်ပြီးတော့ တစ်ခုရှိသေးတယ်ဗျ၊ ဘဝမှာ ကိုယ့်အတွက် အရေးကြီးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ၊ အဖြေတွေဟာ အပြင်ကလာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မိမိစိတ်နှလုံးက တိုက်ရိုက်ထိုးထွက်လာတာတွေ

အဲဒါတွေကိုတော့ အလေးအနက်ထားဖို့လိုတယ်၊ အဲ ဒါတွေဟာ စိတ်ကူး မဟုတ်လို့ ဖြစ်လာတာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အလိုအလျောက် ထိုးထွက်လာ တာတွေ...”ဟု ဘကြီးညိုက ပြောပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးချိတ်ပန်းက

“ဟုတ်မယ် ကိုညိုဇေ၊ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်စိတ်ထဲက ဖြိုးကနဲ ချစ်ကနဲ ပေါ်လာတာတွေရှိတယ်ဗျ၊ ဉာဏ်ပွင့်သွားတာနဲ့ တူပါရဲ့ဗျာ...”ဟု ပြော လေ၏။

“အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ကလည်း ပွင့်လင်းရိုးသားတဲ့ စိတ်နှလုံးရှိဖို့ လိုတာ ခေါ့ဗျ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှည့်စားထားမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အယုံသွင်း ထားမယ်၊ ဟန်ဆောင်ထားမယ်ဆိုရင် စိတ်နှလုံးက ဘာမှထုတ်မပေးနိုင် တာဘူး၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ဆိုးချင်ဆိုးနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိုးသားရမယ်၊ ဆိုးတော့ မဆိုးဘူး၊ ရိုးသားမှု မရှိဘူးဆိုရင် ဒီလူဟာ အလွန်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့လူဖြစ်နေပြီ၊ အလွန်ကို ရွံဖို့ကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကဖြင့် လူရှုပ်ကိုမကြောက်ဘူး၊ လူယုတ်ကိုကြောက်တာ၊ လူဆိုးကို ကြောက်ဘူးဗျ၊ မရိုးတဲ့လူကိုကြောက်တာ” ဟု ဘကြီးညိုကပြော တာ တဟဲဟဲရယ်နေလေ၏။ ကျေနပ်လောက်အောင် ရယ်ပြီးနောက်

“ကျုပ်ဒီကောင်လေးနဲ့ ဂါတ်အချုပ်မှာ စပြီးတွေ့တယ်၊ ပင်ကိုယ် ကလည်း လူရိုးလေးပါ၊ အခုဒီမှာ ဒီကောင်လေးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ပြန်တွေ့ကြ တယ်၊ အမှန်စင်စစ် ဒီကောင်လေးဟာ ပညာတစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ဆောင်ထဲရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ထောင်က လွတ်သွားတဲ့အခါမှာ ဒီကောင်လေးရဲ့ဘဝဟာ ရေခဲတုံးကို အရပ်ထုရသလို ပုံစံမှာ မဟုတ် တာဘူး၊ အဲဒါကိုတွေးပြီး သနားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကောင်လေးကို

ကျုပ်က အနာဂတ် သူ့ဘဝရှင်သန်ဖို့ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးလိုက်မှာ ထွေထွေထူးထူးမသင်ပါဘူးဗျာ၊ ဇိုးသားမူအပြည့်အဝရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် သင်ပေးလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ဇွဲလုံ့လရှိတဲ့ ယောက်ျား ကောင်းဖြစ်အောင်လည်း လေ့ကျင့်ပေးလိုက်မယ်၊ တကယ်သင်မှာက ဒီနှစ်ချက်ထဲပါ...” ဟု ဘကြီးညိုက လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက် လေ၏။

“နောက်ပြီးတော့ ဒီလိုပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ပညာသင်ခွင့်မရ တဲ့ ကလေးတွေဟာ ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါမှာ စာအုပ်ကိုသိပ်ပြီး ကြောက် တတ်တယ်၊ အဲဒီလိုကြောက်တော့ စာအုပ်ကို ကိုးကွယ်တတ်တယ်၊ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ တကယ့်ဖြစ်စဉ်တွေ တကယ့်ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ တစ်သားတည်းပဲလို့ မှတ်ယူသွားတတ်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ အဲဒီအကြောင်းအရာဟာ စာအုပ်ထဲမှာပါတယ်လို့ ဆိုလိုက် တာနဲ့ အပြီးတိုင် ယုံပစ်လိုက်တတ်တယ်” ဟု ဘကြီးညိုက ပြောလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ ဦးချိုတ်ပန်း သည် သူ၏ခေါင်းကို လက်ဖြင့် တဖျင်းဖျင်း ကုတ်လေ၏။ ထိုသို့ကုတ်ရင်း

“ကိုညိုရယ်...၊ စာထဲမှာပါတာက အပြင်ကဖြစ်စဉ်နဲ့ တစ်ထပ် တည်းမဟုတ်ဘူးလား...” ဟု စောဒကတက်လေ၏။

“ဒီလို ကိုချိုတ်ပန်း၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားဟာ သဲကန္တာရထဲရောက် နေပြီး ရေငတ်နေတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ရေတိုက်ရမယ့်အစား ရေကန်အကြောင်း ပြောပြမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ရေငတ်ပြေပါ့မလား၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း အင်မတန်အေးတဲ့ရေအကြောင်း ပြောပြမယ်၊ ခင်ဗျား ရေငတ်ပြေပါ့မလား၊ အဲဒါကို မကျေနပ်ရင် ပါးစပ်

ပြောဘူး၊ စာနဲ့ရေးပြမယ်၊ ရေဟာ ဘယ်လောက်အေးပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ရေငတ်ပြေတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ...၊ စာအရေးကောင်း ကောင်းနဲ့ရေးပြမယ်၊ ရေငတ်ပြေပါ့မလား၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲသိလား၊ ခင်ဗျား အလိုရှိနေတာက ရေ၊ ကျုပ်ပေးနိုင်တာက ရေ မဟုတ်ဘူး၊ ရေအကြောင်းတွေဖြစ်နေလို့၊ ရေအကြောင်းဟာ ခင်ဗျားအတွက် အရေးမကြီးဘူး၊ ရေက အရေးကြီးတာလေဗျာ၊ ဘယ်လိုလုပ်တစ်ထပ် ဆည်း တူနိုင်မှာတုံး၊ လူတော်တော်များများဟာ ရေနောက်ကို မလိုက်ဘဲ ရေအကြောင်း နောက်ကို လိုက်နေကြတယ်...” ဟု ဘကြီးညိုက ပြောလိုက်လျှင် ဘေးမှ နားထောင်နေသော ကျော်ခေါင်က

“ဟာ...ဘကြီးညို၊ ကျွန်တော် နားလည် သွားပြီ...” ဟု မြူးတူးပြတ်ဖြင့် ထ၍ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ကျုပ်က ဘယ်လောက်ပဲ အရေးကောင်း ကောင်း၊ ကျုပ်ရေး ထဲ့ ရေအကြောင်းထဲမှာ တကယ့် ရေဟာ မပါနိုင်ဘူးလေဗျာ၊ တကယ့် ရေဟာ စာထဲက ရေမဟုတ်ဘူးလေ၊ တကယ့်ရေက အပြင်မှာ၊ အဲဒီ တော့ ကိုချိုတ်ပန်း နားလည်ထားရမှာက တကယ့် ရေဟာ စာအုပ်ထဲမှာ မရှိဘူးလို့ နားလည်ထားရမယ်၊ စာအုပ်ထဲမှာရှိတဲ့ ရေဟာလည်း စာအုပ်ထဲက ရေပဲ၊ တကယ့်ရေမဟုတ်ဘူးလို့ နားလည်ထားရမယ်” ဟု ဘကြီးညိုက ပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ထိုစကားကို လွန်စွာသဘော ကောင်း၏။ ဘကြီးညိုဆိုလိုသည့် အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုလည်း အဓိအရ နားလည်သွား၏။ သူ၏ရင်ဝယ် တအံ့အနွေးနွေးဖြစ်နေသော အကြောင်းအရာများ ဆည်ပင် ပွင့်လင်းသွား၏။ ထို့ကြောင့် နဖူးနှင့် မြေကြီးထိကာ ပြား၍ နေအောင်ဝပ်၍ ဘကြီးညိုအား ဦးချက်နံတော့လိုက်လေတော့သကည်း။

အခန်း (၇)

ဆရာဦးသန်းဘဲ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ခြင်း

တစ်နေ့တွင် ကျော်ခေါင်အား ထောင်ဝင်စာတွေ့ရန်
တွက် ထောင်မှူးတစ်ယောက်က လာ၍ခေါ်လေ၏။ ထောင်မှူး၏
ညာဉ်မှာ ဦးကျော်ဌေးဟူ၍ဖြစ်၏။

“ဆရာဦးကျော်ဌေး၊ ကျွန်တော့်ကို ထောင်ဝင်စာလာတွေ့တာ
သိသလဲဗျ” ဟု ကျော်ခေါင်က မေးလေ၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူး
ဦးကျော်ဌေးက

“မင်းအဖေကွေ့...” ဟု ထောင်မှူးက ပြန်၍ပြောလေ၏။

ထောင်ဝင်စာပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျော်ခေါင်သည် မိမိအား ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သောသူကိုမြင်လျှင် အံ့သြ၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ထောင်ဝင်စာလာတွေ့သူမှာ ၎င်း၏ ဖခင်မဟုတ်ဘဲ ၎င်း၏ဆရာ ဦးသန်းဘဲဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဦးသန်းဘဲသည် ကျော်ခေါင်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း

“ဟေ့ ကြောင်ခေါ်၊ မင်းအဖေမဟုတ်ဘဲ ငါ့ကိုတွေ့လို့ အံ့သြနေတာလား၊ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပါကွ၊ မင်းအဖေဆုံးတာ လေးလရှိပြီ၊ မင်းဆီကို အကြောင်းကြားလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်တာကလွဲပြီး ဘာမှပိုမထူးလာတာကြောင့် အကြောင်းမကြားတာပါ။ ပြီးတော့ မင်းအဖေ အတွက်လည်း ဘာမှမပူနဲ့၊ ဈေးထဲမှာ ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်၊ တော်တော်လေး ရောင်းကောင်းပါတယ်၊ ဆိုင်ကလည်း ဆိုင်ပိုင်ကွ၊ အငှားမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအဖေရှိတုန်းက တောင်သူခမျာ မဝတ်ရတဲ့ လက်ကောက်တို့၊ ဆွဲကြိုးတို့၊ နားကပ်တို့နဲ့ဖြစ်နေပြီကွ၊ အဲဒီဟာ တွေက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွ၊ လူရှိန်တာပေါ့၊ အဲဒီဆိုင်ကလေးက ဝယ်ရတာ ကိုယ့်လူရေ ရှစ်ထောင်တောင် ပေးရတယ်၊ ဆိုင်နေရာ ကလေး ကလည်း ကောင်းတယ်ကွ၊ ငါးစိမ်းတန်းထောင့်မှာကွ၊ အရင် ငါးရောင်းတဲ့ မတာကြီးရဲ့ နေရာကို ဝယ်လိုက်တာ၊ မတာကြီးက အကျွတ်တရား ရပြီး သီလရှင်ဝတ်သွားပြီ၊ စစ်ကိုင်းချောင်မှာ တရားအားထုတ်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဒီဆိုင်ကလေးကို ရောင်းပြီးသွားတာ၊ ဆိုင်ရော ကုန်ရော အစအဆုံးဆိုရင် နှစ်သောင်းလောက်ကျသွားတယ်၊ အိမ်ကလေးကို လည်းအသစ်ပြင်ပြီး ဆောက်လိုက်ပြီကွ၊ တောင့်တောင့်ရင်းရင်း လုံလုံခြံခြံကလေး၊ အဲဒါတွေ ဘယ်သူလုပ်ပေးသလဲသိလား” ဟု မေးလိုက်ရာ

ကျော်ခေါင်က ခေါင်းကိုတွင် တွင်ရမ်း၍

“မသိပါဘူးဆရာရယ်...” ဟု ပြန်၍ဖြေလျှင် ဆရာဦးသန်းဘဲက

“မနင်းနွယ် လုပ်ပေးတာကွ...၊ အခုလို ထောင်ဝင်စာလာဖို့ ဆည်း သူပဲ စရိတ်ထုတ်ပေးပြီး စီစဉ်ရတာ၊ သူ့ကြီးဆီက ထောက်ခံစာ ဆွဲ ဘာတွေတော့ ယူခဲ့ရတာပေါ့ကွ၊ ငါဟာ မင်းအဖေဖြစ်ကြောင်း အပါမှ ဒီမှာ တွေ့ခွင့်ရမှာကွ၊ အဲဒါတွေ လည်း မနင်းနွယ်ပဲ စီစဉ်ပေးတာ” ဆိုပြောလေ၏။

“တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ မင်းကိုလာပြီး ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ ဆယ်၊ အခြေအနေပေးရင်တော့ မင်းအမေကိုလည်းခေါ်ခဲ့မယ်၊ မနင်းနွယ် ဆတော့ လာလို့မဖြစ်ဘူးကွ၊ သူ့အိမ်က သူ့ကို အရမ်းတင်းကျပ်တယ်၊ ညည်းကမ်းတွေ ထုတ်ထားတယ်...” ဟု ဆရာဦးသန်းဘဲက ပြောလေ၏။

“အမေအခြေအနေကတော့ စိတ်အေးသွားရပြီ၊ ဆရာ အခြေအနေလည်းပြောပါဦး...” ဟု ကျော်ခေါင်က မေးလိုက်လျှင် ဆရာ ဦးသန်းဘဲက

“ငါက (၅) ဂဏန်းသမားပဲကွ၊ ကြာကြာဒုက္ခရောက်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ စားရေးသောက်ရေးလည်း ဘာမှမပူရဘူးကွ၊ အဲဒါလည်း မနင်းနွယ် စီစဉ်ပေးတာပဲ၊ ငါက အခု ကျောင်းဆရာ မဟုတ်တော့ဘူး လေကွ၊ မင်းအဖေရဲ့ ထမင်းချက်ဖြစ်နေပြီ၊ မင်း အမေက မိုးမလင်းခင် ဈေးထွက်ရတာကွ၊ မိုးလင်းလို့ ဈေးစည်တာနဲ့ ငါက သူ့ဆိုင်သွားရတယ်၊ အဲဒီမှာ မင်းအမေက ငါ့ကို အိမ်သော့နဲ့ ဈေးမိုးပေးလိုက်တယ်၊ ငါက

ချေးမဝယ်သေးဘူးကွ၊ ဈေးထိပ်က လူထု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ကိုင်ရည်ဝင်သောက်တယ်။ အဲဒီက သတင်းစာကို တစ်စောင်ယူပြီး အထောက်အကူတယ်။ ပြီးတော့မှ ဈေးဝယ်ပြီး မင်းတို့အိမ်ကိုသွား။ ဆရာထွန်း ထမင်းဟင်းချက်ရတယ်ဟေ့၊ ကျက်ပြီဆိုတာနဲ့ ငါကအရင် စာတယ်။ ပြီးတော့မှ ချိုင့်နဲ့ထည့်ပြီး မင်းအမေကြီးကို သွားပို့ရတယ်။ ညနေချော့သိမ်းချိန်မှာ ဆိုင်ကိုတစ်ခေါက်သွားပြီး ကူပြီးသိမ်းပေးရတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ညစာစားပြီး ငါက ငါ့ရပ်ကွက် မီးကင်းတဲကို ပြန်လာရတယ်။ မီးကင်းတဲမှာ အမြဲနေ တဲ့အတွက် မီးကင်းသမား မထားတော့ဘူး။ ငါပဲ မီးကင်းစောင့်သမား ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ အဲဒီအတွက်လည်း ရပ်ကွက်က ငါ့ကို စုပြီး လခပေးကြတယ်။ အဲဒီ ပိုက်ဆံကတော့ ငါဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်ကလေး ဘာလေးဝယ်တာပေါ့ကွာ။ ထမင်းစားဖို့မှ မပူရတော့ဘဲ။ အဲဒါကြောင့် မင်းဟာ ငါ့အခြေအနေကိုမေးတော့ ငါက ပြန်ဖြေဖို့ စကားတစ်ခွန်းပဲရှိတယ်။ 'စိုပြေ အိုကေ...' ပေါ့ကွာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် နာမည်တောင် ပြောင်းလိုက်ချင်သေးတယ်။ 'အိုကေ သန်းဘ'လို့...'' ဟုပြောကာ ဆရာဦးသန်းဘသည် ပြန်သွားလေတော့၏။

လက်သမားအလုပ်ရုံကလေးသို့ရောက်လျှင် ထောင်ဝင်စာရလာသော ပစ္စည်းများကို ဦးချိတ်ပန်း လက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏။ ဦးချိတ်ပန်းက ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းရင်း

“ဟောဒါက ငါးပိကြော်ကွ၊ တို့သုံးယောက် တစ်လစားလို့ရပါတယ်။ ဟောဒါက ငါးရဲ့ခြောက်ကို မီးဖုတ်ပြီး ဆီဆမ်းထားတာကွ၊ ဒါကတော့ နှစ်ပတ်လောက်ပဲစားရမယ်။ ဟောဒီငှက်ပျောခြောက်တွေကတော့ ရေနွေးကြမ်းနဲ့ မြည်းရမယ်ကွ...'' ဟုပြောလေ၏။ ဘကြီးညို

သည် ကျော်ခေါင်အား

“ဒီလို မောင်ကျော်ခေါင်ရဲ့၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ တစ်စုံတစ်ခုကိုရအောင် ဖြစ်အောင်ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် အချက် (၅) ချက်ကို ရှေးဦးစွာ ဆိုထားရမယ်။ အဲဒီအချက် (၅)ချက်က ကိုယ်ကြိုးစားနေတဲ့ကိစ္စမျိုးဟာ အကုန်ဖြစ်ဖူးသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရုန်းသလားပေါ့ကွာ။ ဥပမာ ရေပေါ်လမ်း လျှောက်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်မယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီကိစ္စမျိုးဟာ ကြားပဲ ကြားဖူးတာကွ၊ မျက်မြင်တွေ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အမျိုးထဲမှာ၊ ဘိုးဘေးဘီဘင်ထဲမှာလည်း အဲဒီလိုလျှောက်နိုင်တဲ့လူကို မတွေ့ဖူးဘူး။ ကိုယ်နေတဲ့လမ်းထဲမှာ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ၊ မြို့ထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေထဲမှာလည်း ရေပေါ်လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့လူကို မျက်မြင်ဒီဒီ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဆူတစ်ပါးပြောတာ ကြားဖူးတာ၊ စာတွေ ဘာတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာ၊ အလောက်ပဲရှိတာ၊ အထောက်အထားခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိလှဘူး။ အဲဒါမျိုးကို ဖြစ်အောင်၊ ရအောင်မကြိုးစားရဘူး။ ဘဝမှာ အချိန်ကုန်သွားတတ်တယ်။ အဲဒါကို အလွယ်မှတ်ထားဖို့ကတော့ ထုံးစံရှိသလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ မှတ်ထားရမယ်။ နောက်တစ်ခုပြောဦးမယ်။ ဈေးပေါတဲ သတ္တုတစ်မျိုးကို အဖိုးတန်တဲ့ သတ္တုဖြစ်တဲ့ ရွှေဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့ကိစ္စပေါ့ကွာ။ အဲဒါမျိုးကလည်း ကြားဖူးတာလောက်ရှိတာကွ၊ တကယ်ဖြစ်တဲ့လူကို တွေ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဖြစ်တယ်ပဲထားဦး။ အတော့်ကို ရာခိုင်နှုန်းနည်း ဆီနဲ့မယ်။ လူတစ်သန်းမှာ တစ်ယောက်တောင်ဖြစ်ဖို့မလွယ်ဘူး။ အဲဒါမျိုးကိုလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထုံးစံရှိသလားဆိုတာနဲ့ စစ်လိုက်ရင် ထုံးစံမရှိဘူးလို့ဘဲ အဖြေထွက်မယ်။ အဲဒီလို ရှားရှားပါးပါးကိစ္စမျိုးကို ကြိုးစားနဲ့ကွ၊ ကိုယ်ဝေးရမယ့် အရင်းအနှီးက ဘဝကွ၊ အချိန်ကုန်သွား

တတ်တယ်။” ဟု ပြောလေ၏။

“နောက်တစ်ခုက ထုံးစံလည်းရှိတယ်။ ကိုယ်လည်းဖြစ်ချင်း ရချင်တဲ့ကိစ္စကိုဖြစ်အောင်၊ ရအောင်ကြိုးစားမယ်ပဲထားဦး။ ဘယ်ထိ အောင်လဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းမေးရဦးမယ်။ ဥပမာကွာ ဘောလုံးကန် ဝါသနာပါလို့ ဘောလုံးသမားဖြစ်အောင် ကြိုးစားတယ်ဆိုပါတော့၊ ရပ်ကွက်အဆင့်လား၊ မြို့နယ်အဆင့်လား၊ တိုင်းအဆင့်လား၊ တိုင်းပြည် ရဲ့ လက်ရွေးစင်အဆင့်လား၊ ဘယ်ထိအောင် မှန်းထားသလဲဆိုတာ အရေးကြီးသေးတယ်ကွာ၊ အဲဒီလို အဆင့်သိမှလည်း ကြိုးစားတဲ့နှုန်းကို သတ်မှတ်လို့ရမှာပေါ့။ ဆိုလိုတာကတော့ ကိုယ်ရချင်၊ ဖြစ်ချင်တဲ့ အကြောင်းအရာကို အတိအကျ ပန်းတိုင်သတ်မှတ်တာပါပဲ။ သူဌေးဖြစ် အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ၊ တစ်ထောင်တန် သူဌေးလား၊ တစ်သောင်းတန်သူဌေးလား၊ တစ်သိန်းတန်သူဌေးလား၊ တစ်သန်းတန်သူဌေးလား၊ ဘယ်ထိအောင် ဌေးချင်တာလဲဆိုတာတော့ သတ်မှတ်ရမယ်ဟေ့၊ အဲဒီလို မသတ်မှတ်ခဲ့ရင် ကိုယ်ကြိုးစားတာဟာ ဖြစ်နေပြီလား၊ မဖြစ်သေးဘူးလား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမှာတုံး...” ဟု ဘကြီးညိုက ဆက်၍ ပြောပြန်လေ၏။ ကျော်ခေါင်နှင့် ဦးချိတ်ပန်းသည် ဘကြီးညို၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်လေ၏။ ကျော်ခေါင်က ဘကြီးညို သောက်ရန်အတွက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့ပေးလိုက် လေ၏။ ဦးချိတ်ပန်းကမူ ငှက်ပျောခြောက်ထည်ထားသော ပန်း ကန်လေးကို ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်လေ၏။ ဘကြီးညိုသည် ရေနေ့ကြမ်း ကို ကောက်၍မော့လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆေးပေါလိပ်ကို မီးညှိလိုက်ပြီး လျှင်-

“ကိုင်း... ကိုယ်တစ်ခုခုကို ကြိုးစားမယ် ဆိုရင်တော့ ထုံးစံရှိ လားဆိုတာ စဉ်းစားမယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်ထိအောင် လုပ်မှာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမယ်၊ တတ်ယအချက်ကတော့ အချက်အလက်ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ခြင်းပဲ၊ ဥပမာဆိုပါတော့၊ ကိုယ်ဟာ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်အောင်ကြိုးစားကြမယ်စို့၊ အဲဒီလို ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာတွေ ဘယ်လို ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုဖြတ်သန်းခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အချက်တွေကို ရသမျှ ဆောင်ရတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီက နည်းစနစ်တွေယူရတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ ချိတ် ညီအောင် ဖန်တီးယူရတယ်၊ စတုတ္ထအချက်ကတော့ ကိုယ်ဖြစ်ချင် တဲ့အဖြစ်ကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ အပေါ်က ကြော့ခဲ့တဲ့ အချက်သုံးချက် ညီတယ်ပဲထားဦး၊ ကိုယ်မှာ အဲဒီအရည်ချင်း မရှိ စဉ်းစားရသေးတယ်၊ ဥပမာ ဆိုကြပါစို့၊ ကိုယ်က အပြေးချန်ပီယံ ဖြစ်အောင်လို့ ကြိုးစားတဲ့နေရာမှာ တကယ်လို့ ကိုယ်ဟာ မွေးကတည်းက အမြဲထောက်တစ်ဖက်မသန်တဲ့လူဆိုပါတော့၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ် ခဲ့တော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်မှာအရည်အချင်းက လိုနေပြီ၊ အဲဒီကိစ္စ ကို မလုပ်မိရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ အပေါ်က အချက်လေးချက်ပြည့်စုံရင် လုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ အဲဒီလို လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင်လည်းမဖြစ်မချင်း နောက်မဆုတ်ရဘူး၊ ဘယ်လိုအကြောင်း နောက်မဆုတ်ရဘူး၊ ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်တဲ့အထိ ကြိုးစားလုပ် လိုသွားရ မယ်။” ဟု ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ဦးချိတ်ပန်းက

“တစ်ခုခုကိုဖြစ်အောင်၊ ရအောင်ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် အခု ညီပြောတာက အချက် (၅)ချက်ရှိတယ်။

တစ် - ထုံးစံရှိသလား

နှစ် - ဘယ်ထိအောင် ဖြစ်အောင်၊ ရအောင် ကြိုးစား
မှာလဲ။

သုံး - ဖြစ်ပြီးသား၊ ရပြီးသားသူ တွေဆီက နည်းစနစ်တွေ
ရသမျှ စုဆောင်း မှတ်သားရမယ်။

လေး - ကိုယ့်မှာရော အဲဒီလိုဖြစ်အောင်၊ ရအောင်
လုပ်နိုင်တဲ့ အခြေခံအရည်အချင်းမျိုး ရှိရဲ့လား။

ငါး - အဲဒီလို အရည်အချင်းမျိုး ရှိတယ်ဆိုရင်တော့
မဖြစ်မနေကြိုးစားပါမယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချပေတော့၊ နောက်
မဆုတ်နဲ့တော့လို့ ပြောတာမို့လား...”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘကြီးညိုက

“မှန်ပါ၊ ကိုချိတ်ပန်းရယ်...”ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၈)

လက်ဖက်ခြောက်အကြောင်း

တစ်နေ့တွင် ဘကြီးညို၊ ဦးချိတ်ပန်းနှင့် ကျော်ခေါင်တို့
သည် နံနက်စာ စားသောက်နေကြလေ၏။ ထိုသို့ စားသောက်နေစဉ်
တွင် ဦးချိတ်ပန်းက-

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ တို့သုံးယောက်ထဲမှာတော့ ကျော်ခေါင်က
အရင်လွတ်မှာပဲ၊ မင်း လွတ်ခဲ့ရင်တော့ ငါနဲ့ ကိုညိုကို ထောင်ဝင်စာလေး
ဘာလေးလာပို့ကွာ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘကြီးညိုက-

“မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ကိုချိတ်ပန်းရယ်၊ ထောင်ကလွတ်ပေမဲ့

အပြင်လောကမှာ အထိုင်ကျဉ်းမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ အတော်ကလေး ရုန်းကန်ရဦးမှာ၊ အဲဒီတော့ အခုကတည်းက တစ်ခါတည်းမှာလိုက်မယ်၊ ငါဟိုနှစ်ယောက်ကို ထောင်ဝင်စာလည်းလာမပို့နဲ့၊ တို့အတွက်လည်း မပူနဲ့၊ မသေသေးရင် ပြန်ပြီးတွေ့ကြမယ်...''ဟု ပြောလေ၏။

''ဒီလိုလုပ်ပါ ဘကြီးညိုရယ်၊ ကျွန်တော် ထောင်ကလွတ်သွား တဲ့အခါမှာ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေရင်တော့ ကြိုးစားပြီး ပို့နိုင်တာပေါ့၊ တကယ် လို့ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာမရှိရင်၊ သိပ်ပြီးဝေးတဲ့နေရာ ရောက်နေရင် တော့ မလွယ်ဘူးလေ၊ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုး ရောက်နေရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အဲဒီလိုပဲ ထောင်ဝင်စာလာပြီး ပို့နိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိလို့ ပို့မယ်ဆိုရင်လည်း ပို့ခွင့်ပေးပါ...''ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ကျော်ခေါင်၏ စကားကို ဦးချိတ်ပန်းက ထောက်ခံလေ၏။

''အဲဒါ သဘာဝအကျဆုံးပဲကွ၊ မပို့နိုင်ရင် မပို့ဘူး၊ ပို့နိုင်ရင် ပို့မယ်၊ ဒါ မှန်တာပေါ့ကွာ...'' ဟုပြော၍ ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။ ဘကြီးညိုသည် ကျော်ခေါင်အား အင်္ဂလိပ်စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်၊ ပြောတတ်ရန်လည်း သင်ကြားပေးလေ၏။

''ဒီလို မောင်ကျော်ခေါင်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကို အထင်ကြီးဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တီးမိ ခေါက်မိရှိအောင်တော့ လုပ်ထားဖို့တော့ လိုမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းလုပ်မယ့်အလုပ်တွေမှာ ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ အင်္ဂလိပ်စာတတ်မှဖြစ်မယ်၊ စာအုပ်စာတမ်း တွေက အဲဒီစာတတ်မှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရမှာကွ၊ ဘယ်ပညာရပ်မဆို အင်္ဂလိပ် စာနဲ့ရေးထားတဲ့စာအုပ်တွေက ပိုပြီးပြည့်ပြည့်စုံစုံတယ်မဟုတ်လား...'' ဟု ဘကြီးညိုက ပြောလေ၏။ ဘကြီးညို၏ စကားကို ဦးချိတ်ပန်းက

သည်း သဘောတူလေ၏။

''ကိုညိုပြောတဲ့စကားဟာ အလွန်မှန်တာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျော်ခေါင်ရေ အင်္ဂလိပ်စာကို သင်ရမယ်ကွ...''ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ဘကြီးညိုသည် ကျော်ခေါင်အား အင်္ဂလိပ်စာကို စတင် သင်ကြားပေးလေတော့၏။ ဘကြီးညို သင်ကြားပေးသော စနစ်မှာ စာလုံးများများရအောင် ကျက်မှတ်ခိုင်းသောနည်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ကျက်မှတ် ခိုင်းရာ၌လည်း အဝတ်အစားနှင့်ပတ်သက်သော ဝေါဟာရများ၊ အစား အသောက်နှင့်ပတ်သက်သော ဝေါဟာရများ၊ မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်း ဝေါဟာရများ၊ စာရေးကိရိယာသုံး ပစ္စည်းဝေါဟာရများ၊ ရုံးပြင်ကိရိယာ၊ အမှု၊ အချုပ်၊ ထောင်၊ ဂိတ် စသည်တို့နှင့်သက်ဆိုင်သော ဝေါဟာရများ၊ ရောဂါဘယနှင့်ဆိုင်သော ဝေါဟာရများ၊ ဆေးရုံသုံးဝေါဟာရများ စသည်ဖြင့် အုပ်စုလိုက်ခွဲကာ ကျက်မှတ်ခိုင်းသောနည်းဖြစ်၏။ ထို့ပြင် သတင်းစာသုံး ဝေါဟာရများလည်းပါ၏။ ထို့နောက် ပညာရှိတို့၏ စကားပုံများ၊ အဆိုအမိန့်များကိုလည်း သင်ကြားပေး၏။ ဤသို့သင်ကြား လာခဲ့ရာ ခြောက်လခန့် သင်ကြားမိသောအခါ၌ မောင်ကျော်ခေါင်သည် အင်္ဂလိပ်စာနှင့်ပတ်သက်၍ အတော်အတန် တီးမိခေါက်မိနေပြီဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဘကြီးညိုသည် အင်္ဂလိပ်စကားကိုလည်း ပြောရန် လေ့ကျင့်ပေး လေ၏။ ဦးချိတ်ပန်းကမူ မောင်ကျော်ခေါင်တစ်ယောက် တိုးတက်လာ သည်ကိုကြည့်၍ -

''အားရဖို့ကောင်းသကွ၊ မောင်ကျော်ခေါင် ဘို့ကတော့ ကုသိုလ် ထူးသကွ၊ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျလာတာ ကျောင်းတက်ဖို့ရောက်လာ တဲ့အတိုင်းပဲ...''ဟု ပြောလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် တစ်လခန့်ကြာသောအခါ၌ ဆရာဦးသန်းဘသည် ကျော်ခေါင်အား ထောင်ဝင်စာ လာ၍တွေ့ပြန်လေ၏။

“ကျော်ခေါင်ရေ၊ မင်းအမေလည်း အခြေအနေကောင်းသကွာ ကျန်းလည်းကျန်းမာသကွာ၊ မနင်းနွယ်လည်း အစာအိမ်အချဉ်ပေါက်တဲ့ ရောဂါနဲ့ ဆေးရုံတက်ရသေးတယ်ကွယ့်၊ အခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီ ကွယ်..”ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က

“ဆရာ အခြေအနေရော..” ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးသန်းဘက

“အိုကေသန်းဘလေကွာ၊ မေ့သွားပြီလား၊ အိုကေဆိုတော့ ခိုပြည်တာပေါ့ကွာ..”ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က

“ညကျောင်း ပြန်မဖွင့်တော့ဘူးလား..” ဟု မေးလိုက်ရာ

“ညကျောင်းဖွင့်ပြီး စာသင်တဲ့အလုပ်ဟာ မီးလောင်သွားပြီး ကတည်းက ဇာတ်သိမ်းသွားပြီကွာ၊ အခု ငါလုပ်နေတာက စာရေးနေတာကွာ၊ အိုဟင်နနီရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို မြန်မာဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ပြီး ရေးနေတယ်ကွာ၊ မဂ္ဂဇင်း တွေထဲမှာတော့ ဟိုတစ်ပုဒ်၊ ဒီတစ်ပုဒ်ဆိုသလို ပါနေပြီကွာ၊ သတင်းစာမှာ လည်း ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆောင်းပါးတွေပါနေပြီကွာ..”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က

“နေပါဦး၊ ဆရာက စာရေးဆရာ လုပ်မယ်ပေါ့၊ ကလောင် နာမည်က ဘယ်လိုတဲ့နဲ့၊ အိုကေ သန်းဘဆိုပြီး ရေးနေတာလား..”ဟု မေးလိုက် လေ၏။

“မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ငါ့ရဲ့ ညကျောင်းကလေး ကို သတိရတဲ့အနေနဲ့ ‘ဟန်တာသန်းဘ’ဆိုတဲ့ ကလောင်နာမည်နဲ့ ရေးနေတာကွာ၊ စာရေးတဲ့ အလုပ်ကိုတော့ ဒီလောက်ဝါသနာ မပါပါဘူးကွာ၊ ငါက စာဖတ်တာပဲ”

ဆိုပြီးဝါသနာပါတာကွာ..”ဟု ဦးသန်းဘက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာရယ်၊ စာလည်းဖတ်ပေါ့၊ ရေးတာလည်း ရေးပေါ့ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့် အမေကို အကူအညီ ပေးနေတယ်ဆိုတဲ့ အတွက်လည်း ကျွန်တော်ဝမ်းသာပါတယ်..”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလေ၏။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မင်းအမေကလည်း ငါ့ကို ကူညီနေတာပဲလေကွာ၊ ငါ နေ့စဉ် ထမင်းစားနေတာ သူ့ကျွေးထားတာပဲ မဟုတ်လား..”ဟု ဦးသန်းဘက ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ထောင်ဝင် စာပစ္စည်းများကိုပေး၍ ပြန်သွားလေ၏။ ပြန်ခါနီးတွင် ဦးသန်းဘက

“သတိရတာလေး ပြောခဲ့ဦးမယ်ဟေ့၊ မင်း တို့သူငယ်ချင်း ကြပ်ခိုးလေကွာ၊ တပ်ထဲဝင်သွားတယ် ဆိုတာတော့ မင်းသိပြီးသားပဲ၊ အိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရလို့ ဆေးရုံလာတက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားရတယ်ကွာ၊ ငါလည်း ရန်ကုန်တက်လာပြီး သတင်းမေးဖို့ သွားပါသေးတယ်၊ ငါ့ရောက်တော့ သူက ဆေးရုံက ဆင်းသွားပြီ၊ မတွေ့လိုက်ရပါဘူးကွာ၊ နောက်တစ်ရက်တော့ မင်းတို့အခေါ် ဓားတောပေါ့ကွာ၊ မထား မြိုင်လေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က သူတို့အိမ်နားက ကားဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ချပြီးသွားပြီကွာ၊ တစ်ခု ခက်တာက အဲဒီလူက ဗိုလ်မှူးလေးမှာ ကားလာမောင်းနေတာ၊ သူက ဒီမြို့က မဟုတ်ဘူး၊ ညောင်တုန်း ဘက်ကကွာ၊ သားကြီးမယားကြီး ရှိတယ်ဆိုတာပါပဲကွာ၊ တော်တော်ထက်ထက် ခြက်မြက်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးကွာ၊ နှုတ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာကွာ..” ဟု ပြောဆိုသွားလေ၏။

ကျော်ခေါင်လည်း ထောင်ဝင်စာ ပစ္စည်းများကိုယူ၍ ပြန်လာခဲ့

လေ၏။ လက်သမားရုံလေးသို့ ရောက်လျှင် ထို ပစ္စည်းများကို ဦးချိတ်ပန်း လက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏။ ဦးချိတ်ပန်းသည် ထောင်ဝင်စာ အထုပ်ကို ဖြည့်ပြီးနောက် သိမ်းစရာရှိသည်များကိုသိမ်းလေ၏။ ထို့နောက်

“ထောင်ဝင်စာ လာဖို့တဲ့လူက အတော်စိတ် ကူးကောင်းတဲ့ လူပဲကွ၊ ငါတို့ ရေနွေးကြမ်းသောက်တာ သူသိတယ်ကွ လက်ဖက်ခြောက် ပါ ပါတယ်ကွ...”ဟု ဦးချိတ်ပန်းက ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဦးချိတ် ပန်းသည် ရေနွေးအိုးတည်၍ ထောင်ဝင်စာရလာ သော လက်ဖက်ခြောက် ကို ခတ်ကာ သုံးယောက်သား ရေနွေးကြမ်း သောက်ကြလေ၏။ ဘကြီးညို သည် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို မော့ချလိုက်ပြီးနောက်

“လက်ဖက်ကို ရှေးဟောင်းတရုတ်လူမျိုးတွေက စတင်တွေ့ တယ်ဆိုပဲ၊ အဲဒါလည်း ဘီစီ-၅၀၀ ကျော်လောက်မှာ တွေ့တာပါ။ ဘီစီ- ၅၀၀ ကျော်လောက်ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားပွင့်ပြီးပြီပေါ့။ အဲဒီ လက် ဖက်ကို စတွေ့တဲ့လူဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းတော်တစ်ပါးပဲ၊ ရှေးဟောင်း တရုတ် စာပေတွေထဲမှာတော့ အဲဒီ ရဟန်းတော်ကို တာမ္မတ်လို့ခေါ်ကြ တယ်။ တချို့စာပေကျမ်းဂန်မှာတော့ ပိုးတိတာမ္မတ်လို့ ရေးသားတာကို လည်းတွေ့ဖူးပါတယ်။ တာမ္မတ်ဆိုတာကတော့ ဓမ္မကိုပြောတာပဲ။ ပိုးတိဆိုတာကတော့ ဗောဓိကိုပြောတာပါ။ အဲဒီတော့ ပိုးတိတာမ္မတ်ဆို တာ ဗောဓိဓမ္မလို့ ဆိုလိုဟန်ရှိပါတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုပဲ တချို့ကျွန် စာအုပ်တွေမှာ ဒါရူမလို့ ခေါ်ဝေါ်သုံး နှုန်းထားတာကိုလည်း တွေ့ရပြန် တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီဘုန်းတော်ကြီးဟာ တရုတ်လူမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ နီပေါလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ နီပေါဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ သားကို တောင်ဆိုပါတယ်။ သာသနာရေးကိစ္စနဲ့ တရုတ်ပြည်ကိုရောက်မနေတာပါ။

အဲဒီဘုန်း တော်ကြီးဟာ ကျောက်ဂူတစ်ခုထဲဝင်ပြီး တရားကျင့်ပါတယ်။ အဲဒီလိုကျင့်တဲ့အခါမှာ အိပ်ငိုက်ပြီး မျက်ခွံတွေလေးလာလို့ အဲဒီမျက်ခွံ တွေကို ဓားနဲ့လှီးပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒီလွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ မျက်ခွံ တနေ ပေါက်လာတဲ့အပင်ဟာ လက်ဖက်ပင်ဖြစ်လာ တယ်လို့ ယုံကြည် ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ရှေးဟောင်း တရုတ်လူမျိုးတွေဟာ တရားဓမ္မနဲ့ ထာသက်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို တိုက်ကျွေးပြီး အခမ်း အနားကျင်းပလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလို တိုက်ကျွေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းကို အတော့်ကို အလေးအနက်ထားကြတယ်။ ‘တီးဆာရီမိုနီ’လို့ ဂုဏ်ပြု ခေါ်ဝေါ်ကြတယ်”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးချိတ်ပန်းက

“လူရဲ့ မျက်ခွံကနေ သစ်ပင်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ လော...”ဟု မေးလိုက်ရာ

“အခု ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားတွေကို ယုံရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး ဟု၊ ဒီလိုတော့ ပြောခဲ့ကြလေရဲ့ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ပြောပြတာပါ...”ဟု ငြိန်၍ပြောလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးချိတ်ပန်းရယ်၊ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် အယ်သုပဲလွတ်လွတ် ဂုဏ်ပြုလက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းတော့ လုပ် နယ်ဗျာ...”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်ရာ ဘကြီးညိုက

“အေး... ကောင်းတယ်၊ တီးဆာရီမိုနီပေါ့ကွာ...”ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း...။

အခန်း (၉)

ဦးသန်းဘ၏ ဆိတ်သားဟင်းအိုး

ဦးသန်းဘသည် ကျော်ခေါင်၏ မိခင်ဒေါ်မြင့်ဆိုင်ကို သိမ်းပေးရန်အတွက် ညနေပိုင်းတွင် ရောက်၍လာလေ၏။

“ဪ... ဆရာတောင် ဆိုင်သိမ်းဖို့ ရောက်နေပြီကိုး၊ အခုမှ သတိရတယ်၊ နက်ဖြန်ခါ မြင့်တို့အိမ်က ဆွမ်းဟင်းအိုး ပို့ရမယ့်အလှည့် လေ၊ အဲဒါ ချက်ရမယ်မို့လား...”ဟု ကျော်ခေါင်၏မိခင် ဒေါ်မြင့်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ဒေါ်မြင့်ရာ၊ ကျုပ်တို့အိမ်က ဆွမ်းဟင်းအလှည့်ကျ

တိုင်း ကုလားဟင်းနဲ့ ငံပြာရည်ချက်ဆိုတော့ မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ မာမက်ရဲ့ ဆိတ်သားဆိုင် မပိတ်သေးဘူး။ ဆိတ်သားဝယ်ပြီး ဆွမ်းဟင်းချက်ရင်ကောင်းမယ်ဗျာ... "ဟု ဦးသန်းဘက ပြောသဖြင့် ဒေါ်မြင့်က သဘောတူလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့၏ ရပ်ကွက်တွင် ခမ္မပါလဟူသော ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိ၏။ ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ အရုဏ်ဆွမ်းအတွက် အလှည့်ကျ ဆွမ်းဟင်းပို့ရလေ၏။ ဒေါ်မြင့်သည် ဆိတ်သားဝယ်ရန်အတွက် ဆရာဦးသန်းဘအား ငွေငါးကျပ်ကို ပိုက်ဆံခွက်အတွင်းမှ နှိုက်၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ဆရာဦးသန်းဘလည်း မာမက်၏ဆိတ်သားဆိုင်သို့ အပြေးကလေးသွား၍ ပေါင်သားကောင်းကောင်း နှစ်ပိဿာကို ဝယ်လေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်မြင့်၏ ဆိုင်သို့ပြန်လာပြီးလျှင် ဆိုင်ကို ကူ၍သိမ်းပေး၏။ ထို့နောက် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဒေါ်မြင့်က ရေချိုး၏။ သနပ်ခါးလူး၏။ အဝတ်အစားလဲ၏။ ဦးသန်းဘက ညစာစားရန်အတွက် ထမင်းပွဲပြင်၏။ ဟင်းများကို ပြန်၍နွေး၏။ ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားကြလေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ ဦးသန်းဘသည်ပင်လျှင် ထမင်းပွဲကိုသိမ်းလေ၏။ ပန်းကန်များကို ဆေးကြောလေ၏။

ဦးသန်းဘ ထမင်းပွဲသိမ်းနေသည့်အချိန်၌မာမက် မိုးသည်စတင်၍ရွာလေတော့၏။ ဦးသန်းဘသည် ဆိတ်သားဟင်းချက်ရန်အတွက် ဆိတ်သားများကို တုံးကာ ကြွေရည်သုတ်လေ့ကြီးထဲတွင် ရေစိမ်၍ထားလေ၏။ ဒေါ်မြင့်မှာမူ စားပွဲပုကလေးပေါ်သို့ မှန်အိမ်ကိုတင်ကာ ကြွေးစာရင်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပေါင်းနေလေ၏။ ဦးသန်းဘသည် ဆိတ်သားများကို ရေစိမ်ပြီးနောက် ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်များကို ထောင်

လေ၏။ အလတ်စားရွှေဖရုံသီး တစ်ခြမ်းကိုလည်း မီးဖိုပေါ်တွင် ပြုတ်၍ထားလေ၏။ ဒေါ်မြင့်သည် ကြွေးစာရင်းများပေါင်းနေရာမှ အပေါ့သွားရန်အတွက် မီးဖိုခန်းကို ရောက်လာလေ၏။ ဦးသန်းဘ ချက်ပြုတ်နေသည်ကို ကြည့်၏။

"ဆရာ... ဆိတ်သားတွေကို ဘာပြုလို့ ရေစိမ်ထားတာတဲ့..."

ဟု ဒေါ်မြင့်က မေးလေ၏။

"ဆိတ်သားဟင်းချက်တဲ့အခါမှာ ဆိတ်သားကို တုံးပြီး တစ်နာရီထားရန် ရေစိမ်ထားရတယ် ဒေါ်မြင့်ရဲ့၊ အဲဒီလိုမလုပ်ရင် မဆလာ ဘယ်ထောက်ထည့်ထည့် ညှိတာပဲဗျာ၊ ဆိတ်သားမညှိအောင်ချက်တဲ့အထဲမှာ နည်းဟာ အလွယ်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံးပဲ ဒေါ်မြင့်ရေ..." ဟု ဦးသန်းဘက ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မြင့်က

"မီးဖိုပေါ်က ရွှေဖရုံသီးပြုတ်ထားကကော ဘာလုပ်ဦးမှာဆုံး..." ဟု မေးလေ၏။

"ရွှေဖရုံသီးနူးလာရင် အသားတွေကို ခြစ်ချပြီး ထောင်းမယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်နဲ့ရောပြီး ဆိတ်သားဟင်းနဲ့ ချက်ရမယ်ဗျာ၊ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ဟင်းလည်းချိုတယ်ဗျာ၊ အနှစ်တွေလည်း အများကြီးရတာပေါ့..." ဟု ဦးသန်းဘက ပြန်၍ဖြေလိုက်၏။ ဒေါ်မြင့်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းခြင်းမပြုတော့ဘဲ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍ အိမ်သာဆီသို့ သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် အိမ်သာမှပြန်လာပြီးလျှင် ကြွေးစာရင်းများကို ထပ်၍ ပေါင်းပြန်လေ၏။ ကြွေးစာရင်းများပေါင်းပြီးသောအခါ၌ ကုန်စာရင်းများကို ပေါင်းရပြန်လေ၏။ ဆရာ ဦးသန်းဘမှာမူ ဆိတ်သားဟင်းကို စတင်၍ ချက်နေပြီဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ပဲနီလေးဟင်းချိုကို ချက်ရန်အတွက် ပဲနီလေးကို ရေစိမ်ပြန်လေ၏။

မိုးမှာ သည်းသည်ထက်သည်း၍နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာဦးသန်းဘက -

“ဆိတ်သားဟင်းကို ကျက်သလောက်ဆိုရင်တော့ မိုးစဲမယ် ထင်ပါရဲ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မြင့်က -

“ဒီမိုးကတော့ တစ်ညလုံး ရွာလိန်မယ်ထင်တယ် ဆရာရေ... ထီးကလည်းမရှိဘူး...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးသန်းဘက -

“ထီးမရှိလည်း ဟောဟိုပလပ်စတစ်အိတ်ကြီးကို ခြုံပြီးပြန်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟင်းကျက်ဖို့က နောက်တစ်နာရီလောက်လိုပါသေးတယ်...” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မြင့်က -

“အချိန်က မနည်းတော့ဘူး ဆရာရေ၊ ကိုးနာရီထိုးနေပြီ၊ စာရင်တွေကလည်း အားလုံးပေါင်းပြီးပြီ၊ မနက်လည်း ဆွမ်းဟင်းပို့ရဦးမယ်ဆိုတော့ မြင့်တော့ အိပ်တော့မယ်...” ဟုဆိုကာ အိပ်ရာသို့ဝင်လေ၏။ ဒေါ်မြင့်သည် အိပ်ရာသို့ဝင်သော်လည်း ခြင်ထောင်ချခြင်းမပြုဘဲ အိပ်ရာထဲကတွင် ဦးသန်းဘဘက်သို့ ကျောပေးကာ ခွေခွေကလေး အိပ်နေလေ၏။

ဦးသန်းဘသည် ဆိတ်သားဟင်းအိုးကို စောင့်ရင်း ဒေါ်မြင့်အား လှမ်း၍ကြည့်မိလေ၏။

“ဒေါ်မြင့်ရေ... ဆိတ်သားကျက်တာနဲ့ ကျုပ်ပြန်မယ် တံခါးထပြီးပိတ်ဦးနော်...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မြင့်က -

“ဒါလောက် မိုးတွေရွာနေတာ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်မတုံး...”

ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုပဲ ပြန်ပြန်ပေါ့ဗျာ၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ရတော့မှာပေါ့။ ဆရာနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူတကွ ဘယ်နေလို့ဖြစ်မလဲ၊ နှစ်ဝန်းကျင်က ပြောမှာပေါ့...” ဟု ဦးသန်းဘက ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်မြင့်က ခစ်ကနဲရယ်လိုက်လေ၏။

“ဆရာရယ် မိုးရွာကြီးထဲ ပြန်သွားလည်း မထူးပါဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ခုလည်းပြောနေပါပြီ၊ ဆရာနဲ့ကျွန်မနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းညားကြည့်လို့ ပြောနေကြတာ ကျွန်မနားနဲ့ မဆန့်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ယောက် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ နတ်တွေ၊ သိကြားတွေပဲ သိကြတာ၊ ဘာမှမဖြစ်တဲ့ လူနစ်ယောက်ကို လူတွေက သွားပုပ်လေလွင့်ပြောနေကြတာပြီ၊ ကဲပါ ဆရာရယ်၊ မိုးမတိတ်ရင်လည်း မပြန်ပါနဲ့၊ မိုးမိပြီး နား နေပါဦးမယ်၊ အဲဒီတော့ မြင့်အိပ်မယ်၊ ဆရာလည်း မပြန်ပါနဲ့...”

ဆိုပြောကာ စကားကြောကို ဖြတ်လိုက်လေ၏။ များမကြာမီ၌ ဆိတ်သားဟင်းအိုးလည်း ရေခမ်း၍ ဆီပွက်သော အသံကလေးများ ထွက်လာလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ဒေါ်မြင့်လည်း အိပ်ပျော်သွားပြီဖြစ်၍ ဟောက်သံ ညင်ညင်ကလေးထွက်လာလေ၏။ လသာမှန်အိမ်မှ အရောင်သည် ဒေါ်မြင့်၏ ခါးပိုင်းဆီသို့ ဖြတ်၍ကျနေ၏။ အိပ်မောကျသွားပြီဖြစ်သော ဒေါ်မြင့်၏ခါးတွင် ဝတ်ထားသော စပွန်လုံချည်ကလေးမှာ ပြေလျော့၍ လျော့တိလျော့ရဲ လျော့ကျနေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝင်းဝါသော အသားကလေးသည် မှန်အိမ်အလင်းရောင်တွင် အထင်းသားဖြစ်နေ၏။ ဆရာဦးသန်းဘသည် ဟင်းအိုးအကြောင်းပြောမည်ဟု ဒေါ်မြင့်ဘက်ကို ချဉ်း၍ကြည့်လိုက်သည်ဖြစ်ရာ ရင်သည် ဒိတ်ကနဲတုန်၍သွားလေတော့

၏။ ထို့နောက် မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ အသက်ရှူမြန်လာလေ၏။ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာလေ၏။ ပြီးလျှင် စိတ်ကို ပြောင်းလဲလိုသော သဘောဖြင့် အလုပ်ကို ဆက်၍လုပ်၏။ ဆီပြန်၍ ကျက်နေပြီဖြစ်သော ဆိတ်သားဟင်းအိုးထဲသို့ ရေနစ်ခွက် လောင်းထည့်လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆီပြန်၍ မြည်နေသော 'ပြွတ်... ပြွတ်' ဟူသောအသံသည် ငြိမ်ကျသွားလေ၏။ ဦးသန်းဘ၏ စိတ်သည်လည်း ဆောက်တည်ရာရသွားလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ဦးသန်းဘသည် ဆိတ်သားဟင်းအိုးကို ထားခဲ့ပြီးနောက် ဒေါ်မြင့်ဆီသို့ သွားလေ၏။ ဒေါ်မြင့်၏ နောက်တွင် ဝင်၍ထိုင်ပြီးနောက် ဒေါ်မြင့်၏ နားရွက်အား ကုန်း၍နမ်းလိုက်လေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း -

“ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောနေမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး မြင့်ရယ်...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဒေါ်မြင့်လည်း အလန့်တကြား မော့၍ကြည့်မိလေ၏။

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ပေမဲ့ သားလေး မောင်ကျော်ခေါင်ရဲ့ မျက်နှာကိုတော့ ထောက်ဖို့လို မယ်ထင်တယ်...” ဟု ဒေါ်မြင့်က ပြောလေ၏။

“မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့ မြင့်ရယ်၊ ကျော်ခေါင်ဘက်က ကြည့်ရင် မိဘနဲ့ဆရာဟာ တစ်ဝိုက်ထဲမဟုတ်လား။ အခု ဆရာကနေ မိဘလုပ်မယ်ဆိုတော့ သူ့အတွက် နစ်နာစရာ မရှိပါဘူး...” ဟု ဆိုကာ ဒေါ်မြင့်၏ပါးကို နမ်းလိုက်လေ၏။ ထို အချိန် ဌ်မှာပင် လသာမှန် အိမ်သည် ရေနံဆီကုန်သွားသောကြောင့် ရုတ်တရက် မီးငြိမ်းသွားလေတော့၏။ လသာ မှန်အိမ်မှမီးသည် ငြိမ်းသွားသော်လည်း ဆရာ ဦးသန်းဘနှင့် ဒေါ်မြင့်တို့၏ ခန္ဓာအတွင်းမှ ရာဂမီးကား မငြိမ်းနိုင်ဘဲ

အိမ်အဟုန်ပြင်းစွာ တောက်လောင်နေလေ၏။ မီးဖိုပေါ်မှ ဆိတ်သားဟင်းအိုးမှာလည်း ဒုတိယအကြိမ် ရေခမ်း၍ ဆီပြန်ကာ ဆီပွက်သံများ မြည်နေလေတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

သောတံကလေးနှစ်ချောင်း

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပွားပြီး ငါးရက်ခန့်ကြာ
အခါ၌ ကျော်ခေါင်၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြင့်က ဆရာဦးသန်းဘ

“ဒီလိုနေသွားကြရင်လည်းဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်္ဂလာဆွမ်း
ဘာလေးကျွေးပြီး လူသိရှင်ကြားလုပ်ပြီး ပေါင်းရတာက ပိုပြီး
ဆင်းမယ်ထင်တယ် ကိုကိုသန်းရဲ့...” ဟု ပြောလိုက်ရာ
ဦးသန်းဘက -

“ဒါကတော့ မြင့်သဘောပဲ၊ မြင့်လုပ်စေချင်တာကို လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဘယ်တော့လုပ်ချင်သလဲ...” ဟုမေးလိုက်ရာ ဒေါ်မြင့်က -

“ဒီကိစ္စမျိုးဟာ အချိန်ဆွဲလို့ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီနေ့ပဲ ဈေးဝယ်မယ်၊ မနက်ဖြန်ကို ဆွမ်းကျွေးလိုက်တာပေါ့...” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ဒေါ်မြင့်သည် မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးရန် အတွက် ဈေးဝယ်လေ၏။ ထိုသို့ဈေးဝယ်စဉ် မနင်းနွယ်နှင့်တွေ့လေ၏။ မနင်းနွယ်က အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မြင့်က -

“ဒီလို မနင်းနွယ်ရဲ့ ဆရာဦးသန်းဘနဲ့ ငါနဲ့ယူလိုက်ပြီဟဲ့ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန် မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးမှာ၊ အဲဒီအတွက် ဈေးဝယ်တာ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မနင်းနွယ်သည် အံ့သြလွန်း၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။ သူ၏နားကို သူမယုံသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ မျက်တောင်ကလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ ဒေါ်မြင့်၏မျက်နှာကို ကြည့်နေလေ၏။ သူ၏စိတ်တွင် ထောင်ထဲတွင်ရောက်နေသော ကျော်ခေါင်သည် ဤအဖြစ်အပျက်ကိုသိပါက မည်သို့ခံစားရမည်ဟု စိတ်ကူးနေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ အဒေါ်ရယ်၊ ဆရာဦးသန်းဘကလည်း လူအေးတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ခမျာ မီးလောင်ကံတည်းက စိတ်လည်း ကောင်းကောင်း မနံ့ရှာပါဘူး...” ဟု မနင်းနွယ်က မေးလိုက်လေ၏။ ဒေါ်မြင့်က -

“ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတော့ဟယ်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သနားပြီး သဒ္ဓါလွန်တော့ တဏှာကျွန်တာပေါ့ဟယ်၊ ဟီ...ဟီ” ပြောစဉ်ပင် ဆရာဦးသန်းဘက ရောက်လာလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မြင့်က

“ကိုကိုသန်းရေ၊ ဟောဒီမှာ ကိုကိုသန်းရဲ့ တပည့်မက ကိုကိုသန်းနဲ့ မြင့်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲလို့ မေးနေတယ်” ဟု မချိုမချင်မျက်နှာနှင့်လှမ်း၍ မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာဦးသန်းဘက -

“ဒါကဒီလို မနင်းနွယ်ရဲ့၊ မာမက်ရောင်းတဲ့ ဆိတ်သားဟင်းကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ၊ ဒီကောင်ဆိတ်သားက သိပ်ပြီးရင့်တာ၊ ဝတ်တော်နဲ့ မနူးနိုင်ဘူး၊ တကယ်လို့များ ဆိတ်သားကအနူးမြန်ရင် မိုးမရွာခင် အကင်းတဲကိုပြန်နိုင်မှာ၊ အခုတော့ ဆိတ်သားနူး အောင်စောင့်ရင်း တို့နှစ်ယောက် ၁၁၀ ဝက်ပါထဲမှာ ထွက်ပေါက်ပိတ်သွားတာဟေ့၊ အရေးခံကတော့ မာမက်ဆိုတဲ့ ဆိတ်သားရောင်းတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒီကောင်က ဆိတ်သားအရင့်တွေ ဝယ်ရောင်းလို့ တို့နှစ်ယောက် ဒီလိုဖြစ်ရတာ၊ အပြစ်တင်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ မာမက်ကိုပဲတင်ပေတော့၊ တို့နှစ်ယောက် အပြစ်မရှိပါဘူး...” ဟု မဆီမဆိုင်သော စကားကို ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ မနင်းနွယ်က -

“ဆရာတို့၊ အန်တီတို့ဇာတ်လမ်းမှာ ဆိတ်သားရင့်လို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းဟာ အဝေးကြီးပါ ဆရာရယ်...” ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးသန်းဘက -

“ဆိတ်သားနဲ့ ဆိတ်သားရောင်းတဲ့မာမက်ကို အပြစ်မတင်ရင် ဘယ်ညည်းရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ အိမ်ကလေး မီးလောင်သွားလို့၊ ငါ့ရဲ့ ကျောင်းကလေးလည်းမရှိလို့ ငါကမြင့်ဆီမှာ အလုပ်ကူလုပ်ပေးရင်း မနင်းစားရတာမို့လား၊ အဲဒါကြောင့် မြင့်နဲ့ နီးစပ်သွားရတာဆိုတော့ ငါ့အိမ် ဒါမှမဟုတ် ငါ့ရဲ့ည ကျောင်းကလေး မီးလောင်အောင်လုပ်တဲ့ ငါ့ရဲ့ ကျောင်းသား အောင်လင်း (ခေါ်) ဘီအိုစီဟာ အဓိက တရားခံပဲ။

သူ့ကြောင့် ငါ့ရဲ့ညကျောင်းကလေး စီးမလောင်ဘူးဆိုရင် ဒီအဖြစ်အပျက် ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး...”ဟု ပြောပြနိုင်လေ၏။ မနင်းနွယ်လည်း စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းကိုတွင်တွင်ရမ်းလေ၏။ ထိုနောက်မှ-

“ဆရာနဲ့ အန်တီတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းမှာ ဘီအိုစီကို ဆွဲမထည့် ပါနဲ့ဆရာရယ်၊ အဝေးကြီးပါ...”ဟု ပြောချာလေ၏။ ထိုအခါ ဦးသန်းဘက-

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျော်ခေါင်ထောင်ကျတာဟာ တို့နှစ်ယောက် ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကိုဖြစ်စေတာမ ဟုတ်လား၊ ကျော်ခေါင် ထောင်ကျရတဲ့ အကြောင်းဟာလည်း မြို့ပိုင်စိန်လှိုင်သေလို့ဖြစ်တာပဲ၊ အဲဒီတော့ ငါ့ မြင့်နဲ့ ညားသွားတဲ့ကိစ္စမှာ မြို့ပိုင်စိန်လှိုင်ဟာ အဓိက ဝါရားခံပဲ...”ဟု ဆရာဦးသန်းဘက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မနင်းနွယ်က-

“စိတ်ရှုပ်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဘယ်သူ့ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာနဲ့ အန်တီနဲ့ကတော့ တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ဖြစ်သွားကြပြီပဲ”ဟုဆိုကာ စက်သီး ကလေးနင်း၍ ပြန်သွားလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဆရာဦးသန်းဘလည်း မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေး ဖိတ်ကြားရန်အတွက် ဆွမ်းဟင်းအိုးပို့နေကြ ဓမ္မပါလကျောင်းသား သွားလေ၏။ ထိုသို့သွားရာတွင် ဒေါ်မြင့်ကိုပါ ခေါ်၍သွားလေ၏။ ဓမ္မပါလ ကျောင်းမှ ဆရာတော်လည်း အဖူးမြော်ခံလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာ ဦးသန်းဘက မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးရသည့်အကြောင်းကို လျှောက်ထား လေ၏။ ဆရာတော်ကြီးသည် လွန်စွာနားလေးသူဖြစ်၏။ တအားအံ့၍ လျှောက်ထားရလေ၏။ ဦးသန်းဘလျှောက်ထားပြီးသောအခါ၌ ဆရာတော်ကြီးက-

“ဪ... ကျောင်းဆရာကလည်း လူရိုး၊ ဒကာမကြီးကလည်း ခင်ပွန်းသေတာ မကြာသေးပါဘူး၊ သားကလေးကလည်း ထောင်ကျသွားပြီ မဟုတ်လား” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာဦးသန်းဘက သူနှင့်ဒေါ်မြင့်တို့၏ ဇာတ်လမ်းသည် ဆိတ်သား ဘင်းအိုး မနူးရာမှစကြောင်း လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုသို့လျှောက်ထား သော စကားရပ်တွင် ‘ဆိတ်သားမနူး’ဟူသောစကားကို ‘ဝက်ရူးပြန်သည်’ ဟု ကြားသွားတော်မူလေ၏။ ထို့ကြောင့် -

“နှစ်ယောက်စလုံး ဝက်ရူးပြန်ကြတယ် ဟုတ်လား၊ အတော် အန္တရာယ်ကြီးတာပဲ၊ ဒီကိစ္စဟာ မပေါ့နဲ့၊ သေတတ်တယ်၊ ဝက်ရူးပြန်ပြီ ဆိုရင် ခြေဖဝါးကို သော့တံနဲ့အတင်းလှည့်ရတယ်၊ ဒါမှချမ်းသာရာရမှာ၊ အရေးရှိမှ သော့တံကိုရှာရင်မရဘူး၊ ဝက်ရူးပြန်တတ်တဲ့သူဟာ သော့တံ ကလေးတစ်ချောင်း လည်ပင်းမှာ အဆင်သင့်ဆွဲထားရတယ်၊ ဝက်ရူးပြန် ပြီဆိုတာနဲ့ ခြေဖဝါးကို အဲဒီသော့တံနဲ့ထိုးပြီး အသာလှည့်ရတယ်၊ ဘဲ... ကဲ... ဒီကျောင်းမှာ သော့ပျက်လို့ သော့တံ နှစ်ချောင်းပိုနေလေ ခဲ့၊ ကပ္ပိယယူခဲ့စမ်း...”ဟု ဆိုကာ သော့တံနှစ်ချောင်းကို ဆရာဦးသန်းဘ တို့နှစ်ယောက်အား စွန့်ကြဲလိုက်လေတော့၏။ ဆရာဦးသန်းဘလည်း သော့တံ လေးနှစ်ချောင်းကို လက်ဝယ်ကိုင်၍ ဒေါ်မြင့်နှင့်အတူ ဓမ္မပါလကျောင်းမှ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကျောင်းပြင်သို့ရောက်လျှင် ဒေါ်မြင့်က-

“ကိုကိုသန်းနဲ့မြင့်ကို ဆရာတော်ကြီးက ဝက်ရူးပြန်ရောဂါနဲ့ ဘယ်လို့ ထင်သွားတာ...”ဟု ပြောကာ ရယ်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာဦးသန်းဘက-

“မဟုတ်ဘူး မြင့်ရဲ့၊ ကိုကိုသန်းကတော့ ဘာကိုပဲ စဉ်းစားစဉ်း

စား ဂဏန်းပေဒင်နဲ့ စဉ်းစားတာ၊ သော့ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်လို ကေအီးဝိုင် ကီးပဲ။ ကေဆိုတဲ့အက္ခရာဟာ ဂဏန်းပေဒင်မှာ (၂) ဂဏန်းနဲ့ ညီတယ်။ အီးဆိုတဲ့အက္ခရာဟာ (၅) ဂဏန်းနဲ့ညီတယ်။ ဝိုင်ဆိုတဲ့ အက္ခရာဟာ (၁) ဂဏန်းနဲ့ညီတယ်။ ပေးလိုက်တာလည်း သော့တစ်ချောင်းထဲ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ချောင်းဆိုတော့ (၂၅၁၂၅၁) လို့အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အဲဒီသိန်းထိလက်မှတ်ရရင်တော့ ထိုးလိုက်ချင်စမ်းပါဘိ။ ရန်ကုန်ထိန်း ကို ဒီလက်မှတ်ရအောင် တက်ရှာပြီးထိုး မယ်..”ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မြင့်က-

“ကိုကိုသန်း သဘောပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အကြာကြီးတော့ မနေရဘူး နော်၊ မြင့်တစ်ယောက်တည်း ကြောက်တယ်..”ဟု ဟန်မူပါပါဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာဦးသန်းဘက -

“မိုးပေါ်က ဂူဝံကြယ်ကြီး မြေကြီးပေါ်ကို ပြုတ်ကျချင် ပြုတ်ကျလာမယ်၊ ကိုကိုသန်းကတော့ မြင့် တစ်ယောက်တည်း ဘယ် တော့မှအကြာကြီး မထားဘူး..” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်မြင့် သည် လွန်စွာသဘောကျ၍သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးသန်းဘ၏ လက်မောင်းကလေးကို လက်နှက်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ခိုရင်း-

“ဒါကြောင့် မြင့်က တအားချစ်ရတာ..” ဟုပြော၍ ဦးသန်းဘ၏ ပခုံးစွန်းကို နမ်းလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ဦးသန်းဘသည် နောက်နေ့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးရန်အတွက် ဟင်းများချက် ပြုတ်ရလေတော့၏။ ထိုသို့ဟင်းချက်ရာ၌လည်း ဆိတ်သားဟင်းအိုးသည် တော်တော်နှင့်မနူးဘဲရှိသည်ဖြစ်ရာ ဦးသန်းဘက ဒေါ်မြင့်အား-

“မြင့်ရေ.. မြင့်တို့ ကိုကိုသန်းတို့ ကျေးဇူးရှင် ဆိတ်သားအိုး

ကြီးက တော်တော်နဲ့မနူးပြန်ဘူးဟေ့..” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မြင့်က ရယ်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့ ဆွမ်းကျွေးသောအခါ၌ ဓမ္မပါလကျောင်းမှ ဦးပဉ္စင်းဝင်းပါး ကြွလာလေ၏။ ဆရာတော် ကြီးမှာမူ ကျန်းမာရေးမကောင်း သဖြင့် မကြာနိုင်ခဲ့ပေ။ ဦးပဉ္စင်းများ ပြန်ကြွသွားသောအခါ၌ လူပရိသတ် များကို ကျွေးမွေးရလေ၏။ ဈေးသူဈေးသားများ လာရောက်ကြလေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ မပြန်ကြသေးဘဲ ဆရာဦးသန်းဘနှင့် ဒေါ်မြင့် အား စုံတွဲသီချင်းဆိုခိုင်းလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးလည်း စုံတွဲသီချင်း ဆိုပြရ လေ၏။ ဈေးသူဈေးသားများသည် လက်ဖွဲ့ငွေများ၊ ပစ္စည်းများ ပေးသွား ကြလေ၏။ ထိုသို့ လက်ဖွဲ့သွားသော လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများအနက်မှ ထိလက်မှတ်များ ပါလာသည်ဖြစ်ရာ ထိလက်မှတ်တစ်စောင်သည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုသလိုပင် ဆရာဦးသန်းဘ အလိုရှိနေသော (က-၂၅၁၂၅၁) ဟူသော လက်မှတ်ဖြစ်နေလေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၁)

လမ်းခွဲချိန်

ဆရာဦးသန်းဘသည် ကျောင်ခေါင်၏ မိခင် ဒေါ်မြင့်နှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် ကျောင်ခေါင်နှင့်တွေ့ရန် မျက်နှာပူသောကြောင့် ကျောင်ခေါင်အား ထောင်ဝင်စာလာ၍ မတွေ့တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ထောင်ထဲတွင် ကျောင်ခေါင်သည် ကျပ်တည်းစွာနေရလေတော့၏။

“ဘာဖြစ်တယ်တော့ မဆိုနိုင်ဘူး...။ ကျွန်တော့်ဆရာ ဆရာဦးသန်းဘတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို ထောင်ဝင်စာလာ မတွေ့တော့ဘူး...။”ဟု ကျောင်ခေါင်က ညည်းတွားရင်း ပြောလိုက်ရာ

ဘကြီးညိုက -

“ဒီလိုရှိတယ်ကွ၊ အချက်နှစ်ချက်ပဲ စဉ်းစားရတော့မယ်၊ တစ်ချက်က ဆရာဦးသန်းဘဟာ မင်းဆီလာနိုင်လောက်အောင် ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နောက်တစ်ခုကတော့ မင်းကို မတွေ့ရဲတဲ့အကြောင်းလည်း ပေါ်ချင်ပေါ်နိုင်သေးတယ်...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျော်ခေါင်က-

“ဘကြီးညိုပြောတဲ့ ပထမအချက်ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆရာဦးသန်းဘဟာ ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ရဲတဲ့အချက်ဆိုတာ ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်မှာတုံး...”ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“တိုတိုပြောမယ်ကွာ၊ ဦးသန်းဘဟာ မင်းအမေ မမြင့်နဲ့ အတူနေ တယ်မဟုတ်လား...၊ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ လူလွတ်တွေချည်း မဟုတ် လား၊ အရွယ်တွေကလည်း အရွယ်ကောင်းတွေရှိသေးတယ်လေကွာ၊ မိန်းမနဲ့ယောက်ျားဆိုတာက နီးနီးစပ်စပ်နေရင် တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ငြိသွားတတ်တယ်ကွ၊ အဲဒီလိုငြိသွားပြီဆိုရင် မင်းဆရာဦးသန်းဘဟာ မင်းကို ဘယ်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝံ့တော့မတုံး ငါ့လူရ”ဟု ရှင်းပြလိုက်လျှင် အနီးတွင်ထိုင်နေသော ဦးချိတ်ပန်းက

“ဟုတ်မှား...ဟုတ်မှား...”ဟု ထောက်ခံလေတော့၏။

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထောင်ဝင်စာဟာ မျှော်လင့် ချက်မရှိတော့ဘူးပေါ့”ဟု ကျော်ခေါင်က ညည်းညူလိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက် ဦးချိတ်ပန်းက -

“ဆရာဦးသန်းဘဟာ မင်းရဲ့အာစရိယဂိုဏ်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ပဲတော့ ခုမင်းအမေကို ယူလိုက်တော့ မာတာပိတုဂိုဏ်းဝင်ဖြစ်သွားပြန်ရော”

ဦးချိတ်ပန်းကလည်းကူးသွားတာပေါ့ကွာ၊ မင်းအနေနဲ့ စိတ်ဆိုးဆရာမရှိပါဘူး...”ဟု ထင်၍ ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဘကြီးညိုရှိရင် လုံလောက်ပါတယ်...”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်လျှင် ဘကြီးညိုက -

“အဲဒါလည်း ပြောရဦးမယ်ကွ၊ လောကကြီးမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးနဲ့၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးဆိုတာက ကွေကွင်းသွားနိုင်တဲ့အကြောင်း တွေ အနန္တရှိတယ်ကွ၊ အဲဒီအနန္တထဲက တစ်ခုက သေခြင်းတရားပဲ၊ မျှော်လင့်ဘဲ ဖြိုးကနဲ ဖျတ်ကနဲ သေသွားနိုင်တယ်၊ အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုး နဲ့ ကြုံတဲ့အခါမှာ အားကိုးထားတဲ့လူဟာ သေတဲ့လူနဲ့တောင်ဆိုးသေး တယ်၊ အားကိုးရာမဲ့သွားတတ်တယ်”ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။

“သေတော့ မသေပါနဲ့ ဦး ဘကြီးညိုရယ်...”ဟု ကျော်ခေါင် က ပြောလိုက်လျှင် ဘကြီးညိုက -

“ငါ့ကို မသေစေချင်ဘူးဆိုတာက ငါ့အတွက် မဟုတ်ပါဘူး ကွာ၊ မင်းအတွက် ငါ့ကို မသေစေချင်တာပါ၊ မင်းကလည်း မင်းဘဝမှာ ခံနိုင်မှု ဖြစ်မယ်လို့ ထင်နေတာကိုး၊ အမှန်ကတော့ ငါက ငါ၊ မင်းက မင်းပါကွာ၊ ငါကလည်း ငါ့လောက်စွမ်းရည်ရှိတယ်၊ မင်းကလည်း မင်းလောက် စွမ်းရည်ရှိတာပဲ လူကလေးရာ”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်ထောင် ပိတ်ချိန်တွင်မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ၊ ဘကြီးညိုသည် မှူးတယ်’ဟုပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင်ကပွေ၍ ထားရ၏။ ဦးချိတ်ပန်းက ခေါင်းကိုယပ်တောင်ဖြင့် ယပ်ခတ်ပေးထားရ၏။ မတတ်သကဲ့သို့ အဆုံး၌ ထောင်အမှုထမ်းများကို အကြောင်းကြားရလေတော့၏။ ထောင်အမှုထမ်းများသည် ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်တို့အား ခက်လက်

အကြောင်းကြားရလေ၏။ ထို့နောက် ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ထောင် ဆရာဝန်ကိုပင့်၍ ရောက်လာလေတော့၏။ ထောင်ဆရာဝန်ရောက် မလာမီ၌ပင် စကားမေးမရတော့ပေ။ ကျော်ခေါင်သည် ‘အဘ...အဘ’ ဟုခေါ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဘကြီးညိုသည် ပြန်၍မထူးတော့ပေ။ ထောင်ဆရာဝန်ကြီးရောက်လာသောအခါ၌ ဘကြီးညို၏ရင်ဝင်ကို နားကြပ်ဖြင့်ကပ်၍ နားထောင်ပြီးနောက် ထောင်ပိုင်ကြီးဘက်သို့လှည့် ကာ ဦးခေါင်းကို ရမ်းပြလေတော့၏။ ထို့နောက် ကျော်ခေါင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ကောင်လေး... အောက်ကိုချလိုက်တော့၊ အဘိုးကြီး ဆုံးသွားပြီ...”ဟု ပြောလေတော့၏။ ထောင်ဆရာဝန်ကြီးသည် အဘိုးကြီးဆုံးသွားပြီဟူသောစကားကို တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်သော် လည်း ကျော်ခေါင်၏ နှလုံးအိမ်၌မူ -

အဘိုးကြီးဆုံးသွားပြီ...

အဘိုးကြီးဆုံးသွားပြီ...

အဘိုးကြီးဆုံးသွားပြီ...

အဘိုးကြီးဆုံးသွားပြီ...ဟူသော အသံတို့သည် အဆင့်ဆင့် ပဲ့တင်ရိုက်၍သွားလေတော့သတည်း။

ကျော်ခေါင်၏ဘဝသည် ရွှေတောင်ကြီး ပြိုသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား လေတော့၏။ ဦးချိတ်ပန်းသည် ထောင်ပိုင်နှင့် ထောင်ဆရာဝန်ထွက် သွားသောအခါ၌အနီးရှိ ပလာယာတစ်ချောင်းကိုကောက်ယူ၍ ဘကြီးညို ၏ ပါးစပ်အတွင်းမှ သွားနှစ်ချောင်းကို ‘ဂျွတ်ကနဲ၊ ဂျွတ်ကနဲ’မြည်အောင် ချွတ်ယူလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က-

“ဦးချိတ်ပန်း ဘာလုပ်တာလဲဗျ”ဟု အလန့်တကြား မေးလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ ဦးချိတ်ပန်းက -

“တို့ဆရာသမားရဲ့ အမွေလေကွာ၊ မင်းအတွက် တစ်ချောင်း၊ ဒီအတွက်တစ်ချောင်း၊ မတတ်နိုင်သေးရင်တော့ ငွေနှဲ့ကွင်းပြီး ဝတ်မယ် ကွာ၊ တတ်နိုင်ရင်တော့ ရွှေနှဲ့ကွင်းပြီးဝတ်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူကြီးဟာ မင်းနဲ့ ငါ့အတွက်ကတော့ တကယ့်ဆရာကြီးပါကွာ၊ အဲဒါကြောင့် မိသတ်ရလို့ ချွတ်ယူထားတာ...”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီ အကြံအဉာဏ်ကိုတော့ ကျုပ်လည်း ကြိုက်တယ်ဗျာ၊ သူ့ရဲ့သွားကို လက်စွပ်ကွင်းပြီး လက်မှာဝတ်ထားတော့ အမြဲတမ်း ဘကြီးညိုကို သတိရနေတာပေါ့”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးချိတ်ပန်းက -

“ထောင်ကလွတ်ရင် ပထမဆုံးရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ဟောဒီသွားကို ရွှေနှဲ့ကွင်းပြီး ဝတ်မယ်ကွာ...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျော်ခေါင်က -

“ရွှေနှဲ့ကွင်းရုံမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ အဲဒီ သွားဘေးမှာ စိန်တွေစီပြီး ခိုလိုက်ဦးမယ်”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးချိတ်ပန်းက -

“မင်းဆိုတဲ့ကောင်က သူများထက်ကို နည်းနည်းပိုတယ်၊ အကြောင့် လူလည်း မသတ်ရဘဲနဲ့ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ထဲရောက်လာတာ၊ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျော်ခေါင်သည် အားရပါးရရယ်မော၍ ဦးချိတ်ပန်း၏ ကျောကုန်းကို တဖုန်းဖုန်း ထုလိုက် လေ၏။

“အဲဒါ အရေးမကြီးဘူးကွာ၊ တို့မှာ ဆရာမရှိတော့ဘူး၊ ဆရာမရှိ ခုကွဟာ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ငါတို့တွေ့ရတော့မယ်၊

ကိုညှိရှိတုန်းက မင်းရောငါရောကို သင်စရာရှိတာတွေ သင်ပေးတယ်။ မှတ်စရာ ရှိတာတွေ မှတ်စေတယ်။ ထောင်ကျနေတာ နဲ့ မတူဘူးကွ။ ရှေးခေတ်တက္ကသိုလ်ပြည်ကြီးကို ရောက်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ခုကြတော့ ဒုက္ခတွေ့ပြီ ပေါ့ကွာ...”ဟု ပြောလေ၏။ တစ်နာရီခန့်ကြာ သောအခါ၌ သက်ဆိုင်ရာမှ ထောင်အမှုထမ်းများနှင့်အတူ ထောင်မှူးဦးစံသိန်း ဆိုသူရောက်လာပြီးလျှင် ဘကြီးညို၏အလောင်းကိုသယ်သွားလေ တော့၏။ ကျော်ခေါင်နှင့် ဦးချိတ်ပန်းတို့သာလျှင် ဝမ်းနည်းပက်လက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ညစဉ်ညတိုင်း ဘုရားအတူ ရှိခိုးကြ၏။ ထို့နောက် ဆရာသမားဖြစ်သော ဘကြီးတစ်ယောက် ကောင်း ရာဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိစေကြောင်း လေးလေးနက်နက် ဆုတောင်းကြ လေ၏။ ဘကြီးညိုသေဆုံးပြီး ခုနစ်ရက်မြောက်သောညတွင် ဦးချိတ်ပန်း သည် နှစ်နှစ်ခြိုက် ခြိုက် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်၍နိုးကာ -

“ကျော်ခေါင် ထ...ထ...”ဟု အော်ဟစ်လေတော့၏။ ကျော်ခေါင်လည်း အလန့်တကြား အိပ်ရာမှ ထပြီးလျှင် -

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဦးချိတ်ပန်းရယ်၊ ခင်ဗျားဟာကလည်း အလန့် တကြား...”ဟု ညည်းညူလိုက်ရာ ဦးချိတ်ပန်းက -

“မင်းလဲ သိသားပဲကွာ၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်က တစ်နေ့လုံး အလုပ် ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ပြီး ညကျအိပ်မောကျသွားတာ၊ အိပ်မက်မက် တယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူးကွာ၊ အခုတော့ အိပ်မက်မက်တယ်ဟေ့၊ တို့ဆရာ ကိုညှိတစ်ယောက် ဟောဒီတစ်ခါပေါက်နားထိ ရောက်လာတယ်ကွာ အဝတ်အစားကလည်း ဝတ်နေကြ ဟောင်းဟောင်းနွမ်းနွမ်းတော့ မဟုတ်ဘူးနော်...၊ အရောင်ကတော့ အပေါ်ဖြူ၊ အောက်ဖြူပါပဲ၊ ပိတ်

ခေါင်းပေါင်းဖြူလည်း ပေါင်းထားတယ်ကွ၊ မျက်နှာကလည်း ရွှင်ရွှင်ပျပျ ပါပဲ၊ ငါကလည်းကွာ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် သူ့ကိုတဲ့ထိုးကြီးမေးမိတယ်၊ ‘ကိုညို ခင်ဗျားသေပြီပဲ၊ ခင်ဗျားအလောင်းကို ယောင်ရဲ့ဟိုဘက် ပေါက်တောသစ်ချိုင်းမှာ သွားမြှုပ်တာ ကျုပ်တောင်ပါသေးတယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ပြန်လာတာလဲ’လို့ မေးလိုက်တယ်ကွာ၊ အဲဒီမှာ သူက ငါ့ကို ကျေကျနပ်နပ်ကြီး ပြုံးကြည့်ပြီး ‘ကိုချိတ်ပန်းနဲ့ဗျာ...၊ သေတာက ဦးညိုမှိုင်းဆိုတဲ့လူရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကြီး သေသွားတာဗျ၊ ရုပ်ကြီးကတော့ဗျာ အသွေးတွေ၊ အသားတွေ၊ အကြောတွေနဲ့ လုပ်ထားတော့ ယိုယွင်းပျက်စီး သွားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နာမ်ဓာတ်ကတော့ ဘယ်သေပါ့မလဲဗျ၊ မသေလို့ ခင်ဗျားနဲ့လာတွေ့တာ၊ ဟောဒီ ကျော်ခေါင်ကလေးကို စိတ်မချဘူးဗျ၊ တျှပ် ဝေးဝေးမှာ မနေဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို စာသင်ပေးတဲ့ ဟောဒီ ဆရက်ပင်ကြီးမှာ ပဲနေမယ်’လို့ ပြောတယ်ကွ၊ အဲဒီမှာ ငါ လန့်ပြီးနိုး ထား...”ဟု ဦးချိတ်ပန်းက သူ၏ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကို ပြောပြလေ ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က

“ဒီမှာ ဦးချိတ်ပန်းကြီး၊ အသက်ကြီးပြီဗျာ၊ မဟုတ်တာ မပြော ကြေး...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးချိတ်ပန်းက -

“ငါလို အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က မင်းလိုကောင်လေးတစ် ယောက်ကို မဟုတ်တာပြောဖို့ အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး ထပါလား၊ ငါ့လူရား...” ဟု ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဒီလိုဆိုလည်း ဘကြီးညိုနဲ့ ဒီတစ်ခါ အိပ်မက်ထဲမှာတွေ့ရင် ပြောဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကို တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းနဲ့ ပညာသင်ပေးပါဦး ထဲ့...”ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးချိတ်ပန်းက -

“ကြိုးစားမယ်ကွာ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ပြောဖြစ်ရင်တော့
မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ပြောကြည့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ဆိုတာ ကိုယ်
မက်ချင်သလိုမက်လို့ မရဘူးလေကွာ၊ သူ မက်ချင်သလိုမက်တာ...”
ဟု ပြောဆိုကာ အနီးရှိရေခွေးကရားထဲမှ အေးစက်နေပြီဖြစ်သော
ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို မော့ချလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၂)

ဦးချိတ်ပန်း၏အိပ်မက်

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်လခန့် ကြာသောအခါ၌ ဦးချိတ်ပန်းသည် ညနာရီပြန် တစ်ချက်ထိုးလောက်တွင် ကျော်ခေါင်အား နှိုးပြန်လေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ထပြီးနောက် -

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဦးချိတ်ပန်းရယ်၊ နေ့လည်း မအိပ်ရ၊ ညလည်း မအိပ်ရ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ဗျာ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးချိတ်ပန်းက -

“မင်းကို သက်သက်နှိုးတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဘကြီးညိုကို

အိပ်မက်မက်တယ်၊ အဲဒါပြောပြချင်လို့” ဟု ဦးချိတ်ပန်းက ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောလေ၏။

“ဘယ်လိုမက်တာလဲဗျာ...၊ ပြောပြစမ်းပါဦး” ဟု ကျော်ခေါင်က မေးလိုက်ရာ -

“တော်တော်ဆန်းတယ်ကွာ...၊ သူက ခရီးသွားစရာရှိတယ်တဲ့ နှစ်နေ့တောင်ခိုပြီး ကြာနိုင်တယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို စောင့်ရှောက်တဲ့ သူနေတဲ့သရက်ပင်မှာ လာပြီးနေရမယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုနေတဲ့အတွက် သူထဲတဲ့ ပိတ်ဖြူအင်္ကျီတွေ၊ ပိတ်ဖြူလုံချည်တွေ၊ ပိတ်ဖြူခေါင်းပေါင်းတွေကို ငါ့ကို ပေးခဲ့မယ်တဲ့၊ နောက်ပြီးတော့ သူပြောတာကို ငါနားလည်တာတော့ သူခရီးသွားပြီး ပြန်လာရင်လည်း ဒီထောင်ထဲကို လာလို့မရဘဲ သဘောပဲ၊ အပြင်ကပဲ သူစောင့်မယ်တဲ့၊ ထောင်ထဲမှာက ငါက မင်းစောင့်ရှောက်ရမယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုစောင့်ရှောက်တဲ့နေရာမှာလည်း ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်တဲ့ကနေ မစောင့်ရဘူးတဲ့၊ သူ့လိုပဲဝတ်စားပြီး စောင့်ရမယ်တဲ့” ပြောလျှင် ကျော်ခေါင်က -

“ဒီအိပ်မက်အတိုင်းဆိုရင်တော့ ဦးချိတ်ပန်းရေ ခင်ဗျား သေလို့မက်တဲ့ အိပ်မက်ပဲ ဗျာ...”ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးချိတ်ပန်းက-

“နိမိတ်မရှိ၊ နမာမရှိ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါကလည်း အဲဒီတော့မိလို့ကြောက်ပြီး မင်းကို နှိုးတာကွာ၊ ငါဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ပြေးဦးမယ်၊ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ထဲကို နှစ်ကြိမ်ရောက်လာပေမဲ့ သေရတာကို ငါအလွန်ကြောက်တာကွာ...”ဟု ပြောလေ၏။

“ဒီမှာတွေ့ရတာက ဒါမျိုးချည်းပါပဲဗျာ၊ သတ်ဝံ့တဲ့လူတွေတွေ့ဖူးပါတယ်၊ သေဝံ့တဲ့လူကတော့ မရှိသလောက်ပဲဗျာ၊ နောက်ပြီးတော့

လည်းဗျာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် သတ်ကြတာချည်းပဲ၊ သူတစ်ပါးအတွက် အနစ်နာခံပြီး ကျူးလွန်ကြတာမရှိပါဘူး၊ ဥပမာဗျာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က မတရားလုပ်လို့ ကြားထဲကဝင်ပြီး ခုခံရင်းအမှုဖြစ်လာတဲ့လူ မတွေ့ရပါဘူးဗျာ...” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“မှန်တာပေါ့ ငါ့လူရ၊ မင်းပြောတဲ့ လူစားမျိုးက လူမိုက်ကွာ၊ မိုက်လို့ကို သူများအတွက် အသက်နှင်ပြီး ရင်းတား၊ ဒီမှာက လူမိုက်နည်းတယ်ကွာ၊ လူဆိုးများတယ်၊ တစ်ခုပြောဦးမယ်ကွာ၊ ငါ့ကို လူဆိုးစာရင်းထဲထည့်ထည့်၊ မထည့်ထည့် ငါကတော့ သေမှာကြောက်တာ အမှန်ပဲကွာ၊ ငါမက်တဲ့ အိပ်မက်အရဆိုရင် သေပြီးရင်လည်း ထောင်က မလွတ်သေးဘူးကွာ၊ ဒီသရက်ပင်မှာ နေရဦးမယ်၊ မင်း ငါ့အတွက် စားဖို့၊ သောက်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်၊ ဆေးပေါ့လိပ်လည်း မှန်မှန်ပေးနော်၊ ပေးရင်လည်း မီးပါတစ်ခါတည်း ညှိပေးကွာ၊ ဆေးလိပ်ရှိပြီး မီးမရှိရင် ဒုက္ခကွာ၊ ရေခွေးကြမ်းလည်းမပြတ်စေနဲ့နော်...”ဟု ဦးချိတ်ပန်းက ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားကလည်း သေပဲမသေရသေးဘူး၊ မှာလှချေလားဗျာ၊ နောက်ထပ် ဘာမှာဦးမလဲ...”ဟု ကျော်ခေါင်က မေးလိုက်လေ၏။

“သတင်းစာလေး ဘာလေးရရင်လည်း ငါ့ကို ဖတ်ပြပါကွာ၊ ငါက အပြင်သတင်းလေးဘာလေး အမြဲသိချင်နေတာကွာ၊ အဲဒါလေးဘော့ လုပ်ပေးပါကွာ...”ဟု ဦးချိတ်ပန်းက ပြောလေ၏။

“အဲဒီလောက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား မသေနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်သေမယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်ကို လုပ်ပေး...”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်ရာ

“ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူးထင်တယ်ကွ၊ ဘကြီး ညှိပြောတာက ငါ့ ကိုပဲတာဝန်ပေးတာ၊ ကိုယ်ရတဲ့တာဝန်ကို သူများကိုလွှဲလို့မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီတာဝန်ကို ငါပဲယူရမယ်၊ မင်းဟာမင်း အေး အေးဆေးဆေး နေစမ်းပါကွာ...”ဟုပြောလျှင် ကျော်ခေါင်က -

“ထားပါတော့ဗျာ၊ တကယ်နှစ်စေ့ပြီး ကျုပ်လွတ်သွားရင် ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ထမင်းကျွေးမှာလဲ၊ ဆေးလိပ်ပေးမှာလဲ၊ ရေခဲခွက် ကြမ်းတိုက်မှာလဲ...”ဟု ပြန်၍မေးလိုက်ရာ ဦးချိတ်ပန်းက -

“မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲကွ...၊ ညောင်ပင်တစ္ဆေ တောင် ဝေလေလေပဲ ပြောခွင့်ရတာ၊ သရက်ပင်တစ္ဆေဆိုတော့ ဝေလေလေ တောင် ပြောခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ ဘကြီး ညှိနဲ့တွေ့မှ မေးကြည့်မယ်ကွာ၊ နောက်ပြီးတော့ သူ ဘယ်ကိုခရီးထွက် တာလဲဆိုတာ ငါသိပ်ပြီး သိချင်တယ်ကွ၊ ဒါကလည်း သူနဲ့တွေ့မှ မေးကြည့်ရမယ်၊ သူနဲ့တွေ့ရမှာကလည်း သေရဦးမယ်မဟုတ်လား၊ တော်တော်အရပ်ရှည်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ ငါဖြင့် ဉာဏ်မမီပါဘူးကွာ၊ သေပြီး ဟိုဘက်အကြောင်းကို မစဉ်းစားပါနဲ့၊ ဒီမနက်မိုးလင်းလာလို့ ထောင် တံခါးဖွင့်တဲ့အခါ ဘာလေးများ စားရမလဲလို့ စဉ်းစားစမ်းပါ ငါ့လူရား...” ဟုပြော၍ တဟားဟား ရယ်ကာနေလေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ပြန်၍ မအိပ်ဖြစ်တော့ဘဲ ရောက်တတ်ရာ ရာ စကားများ ပြောဆိုရင်း မိုးထိန်ထိန်လင်းခဲ့ လေ၏။ မိုးလင်းသော အခါ၌ အကျဉ်းထောင် တစ်ခုလုံးရှိ အိပ်ဆောင်များကို သက်ဆိုင်ရာ ထောင် အမှုထမ်းများက လိုက်လံ၍ဖွင့်ပေးလေ၏။ ဖွင့်ပြီး များမကြာမီ ၌ပင် ကျော်ခေါင်သည် ဦးချိတ်ပန်း သောက်ရန်အတွက် ရေနွေးအိုး

နှင့် လက်ဖက်ခြောက်ခတ်၍ ဖိုကြီးတွင် ရေနွေးသွား၍တောင်းရလေ၏။ ထိုအခါခေါင်ပြန်လာသောအခါ၌ လက်သမား ရုံကလေးတွင် ရုတ်ရုတ် သံသံဖြစ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အကျဉ်းထောင်မှ သံချောင်းများ ထဲခေါင် ခေါင်ခေါက်သံကိုလည်းကောင်း၊ အမှုထမ်းများ၏ ခရာမှုတ် သံများ၊ ဟိုမှဒီမှပြေးလွှားနေသူများ၊ ထောင်မှူးထောင်ပိုင်များ ပြေးလွှားနေသည်ကို မြင်၍လည်း ကောင်း ကျော်ခေါင်လည်း ရေနွေးအိုး ခိုကိုင်၍ ကပျာကယာ ပြေးသွားရလေ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သော အခါ၌ လူအုပ်ကိုဖြုတ် ကြည့်လိုက်ရာ သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲ၍ အသက် ဆက်နေသော ဦးချိတ်ပန်းကို တွေ့ရလေတော့၏။ ဗိုက်ပွင့်၍ အူများ ထည်း ထွက်ကျနေသည်ကို ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းနှင့် ဆယ့်မကမ်း၌မူ ငါးလင်ပန်းဆိုသော ထောင်လူမိုက်ကြီးတစ်ဦးအား ဆောင်အမှုထမ်းလေးဦးက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ချုပ်နှောင်၍ ၎င်း၏ ဆက်အတွင်းမှ သားရေလီးသော ဓားကို အရအမီယူနေကြောင်း တွေ့ရ သ၏။ ငါးလင်ပန်းသည် ထိုဓားကို မပေးဘဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ် နှိပ်ထား၏။ အခြားသော အကျဉ်းသားများက ဝင်ရောက်၍လုပ်ပေးရန် ပြောသော်လည်း ထောင်အမှုထမ်းများက ‘မင်းတို့မပါနဲ့၊ မင်းတို့ မပါနဲ့၊ နောက်ထပ် အမှုတက်သွားမယ်...’ ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက် ကို မျက်မြင်တွေ့ရသော အကျဉ်းသားတစ်ဦးက -

“အိပ်ဆောင်ဖွင့်တာနဲ့ ငါးလင်ပန်းက ဒီ လက်သမားဘုတ်ကို ဆက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ဖိနှပ်တစ်ခုလုံးချင်တယ် ချိတ်ပန်းလို့ပြောတယ်၊ ဦးချိတ်ပန်းက မကြာခင် ချုပ်ပေးပါ့မယ်...၊ ဒီဥစ္စာက ထောင်ပိုင်ကြီး ချုပ်ခိုင်းထားတဲ့ ဖိနှပ်ပါလို့ တောင်းပန်ရှာတယ်၊ အဲဒီမှာ ငါးလင်ပန်း

က မလိုချင်ဘူး ငါယူမယ်ဆိုပြီး ဇွတ်ယူတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုချိတ်ပန်း တောင်းပန်ပြီး သူ့လက်ထဲက ဖိနပ်ကို ပြန်ဆွဲတယ်။ အဲဒီမှာ ငါးလင်က အနားမှာရှိတဲ့ သားရေလှီးတဲ့စားကို ကောက်ယူပြီး ဦးချိတ်ပန်း ဗိုက်ကို ထိုးချပြီး ခွဲပစ်လိုက်တယ်။ ဦးချိတ်ပန်းဟာ အော်တောင်မပေးနိုင်ဘူး။ တစ်ခါတည်း အသက်ထွက်သွားတာပဲ' ဟု အနီးအနားမှာရှိသူ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်က ပြောပြလေ၏။

ထိုသို့ပြောသော ကိုကျော်ခေါင်လည်း ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအကျဉ်းသား၏ စကားဆုံးသော နှင့် ကျော်ခေါင်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ သူယူလာသော ရေနွေးခရာမှ ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေတဲ့ရေနွေးနှင့် ထောင်အမှုထမ်းများ၏ လက်ထဲမှ ရုန်းကန်နေသော ငါးလင်ပန်း၏မျက်နှာကို ဗွမ်းကနဲ ပက်ပစ်လိုက်။ ငါးလင်ပန်းလည်း 'အား' ကနဲ တစ်ချက်အော်ကာ လဲကျမေ့မျောလေ၏။ ထိုအခါကျမှ ကျော်ခေါင်သည် လွတ်ကျသွားသော သားရေသည့်စားကို ကောက်ယူကာ ထောင်အမှုထမ်းလက်သို့ အပ်နှံလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ငါးလင်ပန်း၏ လက်ပါးစေအကျဉ်းသားတစ်ဦး 'ချွတ်' ဟုခေါ်သော သံချွန်ဖြင့် ကျော်ခေါင်၏ ရင်ဝကို ထိုးစိုက်ချလိုက်။ ကျော်ခေါင်က ရုတ်ကနဲ ဘေးသို့ရှောင်လိုက်ပြီး သံချွန်ကိုင်ထားသော လက်ကို လက်ဝါးစောင်းနှင့် ခုတ်ကာ ထိုအကျဉ်းသား၏လက် လက်ပြန်စိုက်၏။ ထိုအကျဉ်းသားကိုင်ထားသော ချွတ်လည်း အောင်ကျသွားလေ၏။ ထိုအကျဉ်းသားလည်း ယိုင်တိယိုင်တိုင်ဖြစ်သွားကာ ထိုအချိန်၌ ၎င်း၏မျက်နှာကို ကျော်ခေါင်က ခုန်၍ကန်လိုက်ပြီး လှုပ်ရှားမှုမှာ မြန်ဆန်လွန်းလှ၍ ဘေးမှလူများ ဆွဲချိန်၊ တားမရလိုက်ပေ။ ထိုအကျဉ်းသားလည်း လဲကျကာ သတ်လစ်သွား

တော့၏။ ထိုအခါကျမှ ကျော်ခေါင်သည် ချွတ်ဟုခေါ်သော ပစ္စည်းကို ကောက်ယူကာ လူအများ၏ရှေ့သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် -

“ငါးလင်ပန်းရဲ့ မျက်နှာကို ရေနွေးနဲ့ပက် လိုက်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်တဲ့လူမှန်သမျှ ထွက်လာခဲ့။ အဲဒီချွတ်နဲ့ ကျုပ်ကိုထိုး၊ ကျုပ်ဟာ ထောင်ထဲရောက်တဲ့နေ့ကစပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ မငြိအောင်နေခဲ့တာပဲ။ အနိုင်ကျင့်လည်း ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့တာပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ မရတော့ဘူး။ အသက်နဲ့ရင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီ။ ကြိုက်တဲ့လူ ထွက်ခဲ့။ စိန်ခေါ်တယ်။ သေမင်းဆီမှာ ကျုပ်အသက်ကို အပ်ထားလိုက်ပြီ။ သေရဲတယ်။ ဒါကြောင့် သတ်လည်းသတ်ရဲတယ်။ အနိုင်လည်းယူရဲတယ်။ ကျော်ခေါင်တဲ့ဟေ့...” ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်စဉ်၌ပင် မျိုးမြတ်ဆိုသော ထောင်လူဆိုးသည် သံချွန်ကို ကုန်း၍ ဆတ်ကနဲကောက်လိုက်၏။ ကျော်ခေါင်သည် ထိုလူ၏မျက်နှာကို အမိအရ ခြေဖျားဖြင့် ဖြောင်းကန်လိုက်လေ၏။ မျိုးမြတ်၏ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှ သွေးများထွက်၍ မှောက်ခုံကြီးကျသွားတော့၏။ ကျော်ခေါင်အားလည်း ထောင်အမှုထမ်းများက လာရောက်ဖမ်းချုပ်ကာ တိုက်တစ်ခုအတွင်းသို့ ပိတ်၍ သော့ခတ်ထားလိုက်လေ၏။

အော်ရာရသွားသော ထောင်လူဆိုးများကိုမူ ထောင်ဆေးရုံသို့ပို့လိုက်လေ၏။ ထောင်ဆရာဝန်ကြီး ဦးမိုးကြည် ရောက်လာပြီးလျှင် ဦးချိတ်ပန်း၏ အလောင်းကို သယ်ယူရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ အနာတရဖြစ်သွားသော ထောင် လူမိုက်များကိုလည်း စမ်းသပ်၍ ထောင်ဆေးရုံတွင် ကု၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ အပြင်ဆေးရုံသို့ထုတ်၍ ကုသရမည်ဖြစ်ကြောင်း ထောင်ပိုင်ကြီးကိုတင်ပြလေ၏။ ထို့နောက် အပြင်ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ကြရလေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၃)

ကျော်ခေါင်ထောင်က လွတ်သွားပြီ

ကျော်ခေါင်အား သက်ဆိုင်ရာ အကျဉ်းထောင်အာဏာပိုင်များကထောင် လုပ်ထုံး၊ လုပ်နည်းနှင့်အညီ အပြစ်ပေးလေ၏။ တိုက်ပိတ်ခြင်း၊ ကော်ကျွေးခြင်း စသည်များ ပြုလုပ်ပြီးနောက် မူလနေရာဖြစ်သော ဖိနပ်ချုပ်ရုံသို့ ပြန်၍ပို့လိုက်လေ၏။ ၎င်းနှင့်တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ရန် အကျဉ်းသားနှစ်ဦးလည်း ထားပေးလေ၏။ ၎င်းကိုမူ ဖိနပ်ချုပ်ဘုတ်၏ ဝန်းစီးခန့်လိုက်လေ၏။ ကျန် အကျဉ်းသားနှစ်ဦးမှာမူ ၎င်း၏တပည့်များ ဖြစ် ထားပေးခြင်းဖြစ်၏။

ကျော်ခေါင်သည် အကျဉ်းသားနှစ်ဦးအား ဖိနှပ်ချုပ်နှောင်မှုကို သင်ပြပေးရလေ၏။ ထိုအကျဉ်းသားနှစ်ဦးသည် ခရမ်း၊ သုံးခွဘက်မှ ဓားပြမှုနှင့် ထောင်ကျလာသူနှစ်ဦးဖြစ်၏။ တစ်ဦးမှာအောင် သန်းဟူ၍ဖြစ်ပြီး တစ်ဦးမှာမူ မောင်ကျော်ဟူ၍ဖြစ်၏။ ၎င်းအောင်သန်းနှင့်မောင်ကျော်သည် လွန်စွာပျင်းရိသူများဖြစ်၏။ ဖိနှပ်ချုပ်နှောင်မှုကို ကျော်ခေါင်က မည်မျှပြသည်ဖြစ်စေ တတ်ကျွမ်းခြင်းမရှိကြပေ။ ထို့ကြောင့် ကျော်ခေါင်က -

“ခင်ဗျားတို့ကတော့ တစ်သက်လုံးတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး သင်နေတာလည်း ကြာလှပြီ၊ ဖိနှပ်က လေးတစ်ရံဖြစ်အောင်တောင် မချုပ်တတ်ဘူး...” ဟု ပြောရာ ၎င်းတို့နှစ်ဦးအနက် အောင်သန်းဆိုသူက

“ဟ...ကျော်ခေါင်ရဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီးက ပို့လို့သာ ဒီကိုလာရတာကွ၊ တို့က ဖိနှပ်မချုပ်တတ်ချင်ဘူးကွ၊ ထောင်ကလွတ်ရင်လည်း မူလကဟောင်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဓားပြအလုပ်ပဲ လုပ်ဦးမှာ...” ဟု ပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ၎င်းတို့အား လွန်စွာစိတ်ပျက်သွား၏။

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ဗျား...၊ အပြင်ရောက်ရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေဖို့ ပြင်ဆင်စမ်းပါဗျား၊ တစ်သက်လုံး ဓားပြလုပ်စားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ထောင်ကို ပြန်ရောက်လာမှာပေါ့...” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ကျော်က -

“ဟေ့ကောင် ကျော်ခေါင်၊ ထောင်က လွတ်သွားရင် မင်းကောင်းကောင်းနေ...၊ အလုပ်တွေ ကောင်းကောင်းလုပ်၊ မင်းချစ်သူ...”

“...ရင် ငါတို့ ဓားပြလာတိုက်မယ်...” ဟု ပြောလိုက်ရာ အောင်သန်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် အမှုထမ်းများ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ ဦးပွင်းတစ်ပါးလည်းပါလာလေ၏။ ကျော်ခေါင်နှင့် ၎င်း၏တပည့်နှစ်ဦးဖြစ်သော အောင်သန်းနှင့်မောင်ကျော်တို့လည်း ဦးပွင်းအား ကန်တော့လေ၏။ ထိုသို့ ကန်တော့နေစဉ်၌ပင် ထောင်ပိုင်ကြီးက -

“ဒီမှာကျော်ခေါင်၊ ဒီဦးပွင်းက မင်းတို့ကို ဘုရားစာသင်ပေးမယ်၊ ဦးပွင်းသင်ပေးတာကို မင်းတို့ကျက်ရမယ်၊ ဒီဦးပွင်းဟာ ထောင်ကြီးတစ်ခုလုံးက ဗုဒ္ဓဘာသာအကျဉ်းသားတွေကို ဘုရားစာသင်ပေးမှာ၊ ပြီးရင် စာမေးပွဲစစ်မယ်၊ စာမေးပွဲအောင်တဲ့လူကို ဆုချမယ်၊ အောင်ရင် ရက်ကိုးဆယ် လျှော့ပေးမယ်၊ အထူးအောင်ရင် ရက်ပေါင်းဆယ်ချုပ်ရစ်ဆယ် လျှော့ရက်ရမယ်၊ ထောင်ကြီးတစ်ထောင်လုံးမှာ ပထမဆုံး ရက်ပေါင်းတစ်ထောင် လျှော့ရက်ရမယ်၊ ဒုတိယရရင် ရက်ခုနစ်ဆယ် လျှော့ရက်ပေးမယ်၊ တတိယရရင် ရက်ပေါင်း ငါးရာ၊ ကြိုးစားရမယ်၊ ပြီးလာ...” ဟုပြောလေ၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ အင်္ဂလိပ်ကပြားဖြစ်ပြီး ၎င်း၏အမည်မှာ မစ္စတာမက္ကရားဟူ၍ဖြစ်၏။ ထောင်ပိုင်ကြီး စကားဆုံးသည့်အခါ၌ ဦးပွင်းက -

“ဒကာတို့ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ အကျဉ်းထောင်ထဲ ရောက်လာသလဲလား၊ အဖြေရှာကြည့်ရင် မင်္ဂလာတရားနဲ့မညီလို့ ရောက်လာတာ၊ ဒါတော့ ဦးပွင်းက တစ်ထောင်လုံးကို မင်္ဂလာသုတ်သင်ပေးမှာ၊ ဒါမင်္ဂလာသုတ်ရဲ့ ပထမပုဒ်မှာကိုက ‘အသေဝလာစဗလာနံ’ လူမိုက်နဲ့ဆင်းရဲဘူးတဲ့ ဒကာတို့ လူမိုက်နဲ့ပေါင်းလို့ ထောင်ကျလာတဲ့လူတွေ”

မနည်းဘူးနော်...''ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ဦးပွင်းသံ
မျက်နှာကိုမော့၍ ဖူးလိုက်လေ၏။ ဦးပွင်း၏ မျက်နှာသည် ပကတိ
အေးချမ်းနေ၏။ ပကတိကြည်လင်နေ၏။ အသံမှာလည်း နှစ်လိုဖွယ်ရှိ
၏။ ကျော်ခေါင်သည် ဦးပွင်းကို ဖူးလိုက်ရသည့် တခဏ၌ပင် ရင်ထဲတွင်
အေးချမ်း၍ သွားလေ၏။ ဦးပွင်း၏ ဘွဲ့အမည်မှာ ဦးဂန္ဓမာဟူ၍ဖြစ်၏။
ဦးပွင်း၏ ရုပ်ရည်သည် လွန်စွာမှ ကြည်ညိုဖွယ်ရာကောင်း၏။ ကျော်ခေါင်
သည် လက်အုပ်ကိုချီ၍

''တပည့်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်ဘုရား၊ ထောင်လျှော့ရက်
အမြောက်အမြားရအောင်ကို ကြိုးစားရမယ်...''ဟု လျှောက်ထားလိုက်
လေ၏။ ထောင်ပိုင်ကြီး မက္ကရားနှင့် မင်္ဂလာသုတ်သင်ပေးမည့် ဦးပွင်းထံ
သည် ထိုနေရာမှ ကြွသွားကြပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ အောင်သန်းက -

''ဘုန်းကြီးပြောသွားတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ လူမိုက်
မပေါင်းနဲ့တဲ့၊ ကျော်ခေါင်ရာ မင်းနဲ့ပေါင်းလို့မဖြစ်ဘူး၊ မင်းက လူမိုက်
သက်သက်ပဲ...''ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က -

''ခင်ဗျားတို့ကရော...''ဟု ပြန်၍မေးလိုက်ရာ အောင်သန်း
က -

''ငါတို့က မင်္ဂလာသုတ်ထဲမှာ မပါဘူးကွ၊ ငါတို့က လူမိုက်တွေ
မဟုတ်ဘူး၊ လူဆိုးတွေကွ''ဟု ပြန်၍ပြောကာ ၎င်း၏စကားကို ၎င်း
ဘာသာသဘောကျ၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးပွင်းသည် အကျဉ်းသားများအား
အဆောင်ကိုခွဲ၍ မင်္ဂလာသုတ်ကို သင်ပြတော်မူလေ၏။ ကျော်ခေါင်
၏ ဖိနပ်ချုပ်ရုံသို့လည်း ကြွလာတော်မူ၍ ကျော်ခေါင်နှင့် လူဆိုးနှစ်ဦး

အား မင်္ဂလာသုတ်ကို သင်ပြတော်မူလေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း ဦးပွင်းသင်
ပြသည်ကို သစ်သားသင်ပုန်းပေါ်တွင် မြေဖြူခဲဖြင့်ရေး၍ ကျက်မှတ်လေ
တော့၏။ အောင်သန်းနှင့် မောင်ကျော်မှာမူ ကျက်မှတ်ခြင်းမရှိဘဲ
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်ပြောင်၍ ဆော့ကစားနေကြလေ၏။
သုံးလခန့်သင်ပြီးသောအခါ၌ ဦးပွင်း ဦးဂန္ဓမာဦးဆောင်၍ ထောင်ပိုင်၊
ထောင်မှူးများဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့သည် မင်္ဂလာသုတ်စာမေးပွဲကျင်း
ပလေတော့၏။ ရေးဖြေရာ၊ နှုတ်ဖြေပါ ဖြေရလေ၏။ ရေးဖြေမှာ
မိမိလိုစစ်၏။ နှုတ်ဖြေမှာ အနက်နှင့်သဘောကိုစစ်၏။ စာမေးပွဲကြီး
ဦးသောအခါ၌ အောင်စာရင်းကိုထုတ်ပြန်ရာ ကျော်ခေါင်သည် ထောင်
တစ်ထောင်လုံးတွင် ပထမရရှိလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဆုအဖြစ် ထောင်
လျှော့ ရက်တစ်ထောင်ရရှိသွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနှစ်၏ လွတ်လပ်
ရေးနေ့၌ပင် ကျော်ခေါင်သည် ထောင်မှအပြီးအပိုင် လွတ်မြောက်သွား
လေတော့သတည်း။

ကျော်ခေါင်သည် ထောင်မှလွတ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူသည် မွေးရပ်
ဇာတိသို့လည်း ပြန်လိုစိတ်မရှိပေ။ မည်သည့်အရပ်ဒေသကို သွားရမည်ကို
လည်းမသိဘဲရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထောင်ကလွတ်သည်ကို ဝမ်းမသာ
နိုင်ဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ မြေနီကုန်းဆိုသောအရပ်
သို့အရောက်တွင်

''ဟေ့...ကျော်ခေါင်...''ဟု ခေါ်လိုက်သံကို ကြားသဖြင့်
ကျော်ခေါင်လည်း နောက်သို့ ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။
ထိုသို့လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းအား ထောင်ထဲတွင် မင်္ဂလာသုတ်သင်
ပေးခဲ့သော ဦးပွင်းဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ် တွေ့ရလေ၏။

ကျော်ခေါင်သည် ဦးပွင်းထံသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် ခြေတော်ရင်း၌ ဦးခိုက်လိုက်လေ၏။

“တပည့်တော် ဒီမနက်ပဲ ထောင်က လွတ်ပါတယ်ဘုရား၊ အခုလို မြန်မြန်ဆန်ဆန် လွတ်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ အရှင်ဘုရားရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ... ”ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဦးပွင်းက -

“ဦးပွင်းကျေးဇူးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရားရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ပါ။ ဘုရားရဲ့ ပရိတ်တော်ကို ကြိုးစားပြီး ကျက်မှတ်တော့လည်း ဒုက္ခထဲက လွတ်ရတာပေါ့။ နေ့စမ်းပါဦး၊ အခုဘယ်သွားမလို့လဲ... ”ဟု မေးမြန်းတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်သည် ပြန်စရာလမ်းမရှိတော့သောအဖြစ်ကို ပြောပြလိုက်ရာ ဦးပွင်းလေးက -

“စိတ်အားမငယ်ပါနဲ့ ဒကာကျော်ခေါင်လေးရယ်၊ ဦးပွင်းနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ဦးပွင်းကျောင်းမှာ လိုက်နေပေါ့၊ အဲဒီလို လိုက်ခဲ့ပြီး ကိုယ်တတ်တဲ့ပညာနဲ့ အလုပ်လုပ်ရင် တစ်ဝမ်းတစ်ခါး မခက်ပါဘူး... ” ဟု မိန့်တော်မူကာ ကျော်ခေါင်အား ၎င်းသိတင်းသုံးရာ မှော်ဘီမြို့ဘက်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းဆီသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုကျောင်း၏ ဘွဲ့အမည်မှာ မေဃသာလဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုကျောင်း၏ ဆရာတော်မှာ ဦးပွင်းလေးပင်ဖြစ်၏။ ထိုကျောင်းတွင် ကိုရင်လေး တစ်ပါး၊ ကပ္ပိယကြီး တစ်ယောက်နှင့် ဦးပွင်းတစ်ပါးသာရှိ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ဦးပွင်းလေး၏ မေတ္တာရိပ်အောက်တွင် နိလုံ့ခွင့်ရလေတော့၏။ ရောက်သည့် နေ့မှစ၍ ကျောင်းဝန်းတစ်ခုလုံး မြေများဆွ၏။ တူး၏။ ငှက်ပျောပင်များစိုက်၏။ ရေမြောင်းများဖောက်၏။ ကျောင်းတွင် ပျက်စီးနေသော သစ်သားအကွာများကို ခွာ၍ပြန်ရိုက်၏။ မနားမနေ အလုပ်လုပ်လေ၏။ နံနက်တွင်လည်း

အစောကြီးထ၍ ဦးပွင်းနှင့် ကိုရင်အတွက် ယာဂုကျီ၏၊ ကပ္ပိယကြီးနှင့် ၎င်းစားရန်အတွက် ထမင်းကြော်၏။

ဤသို့လျှင် အလုပ်ဟူသမျှကို မနီမကပ်ဘဲ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို ဦးပွင်းထံသို့ လာရောက်ကြကုန်သော ဦးပွင်း၏ ဒါယိကာ၊ ဒါယိကာမတို့ မြင်တွေ့ကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်ခေါင်အား ချစ်ခင်ကြ၏။ သနားကြ၏။ ကျော်ခေါင်၏ ဘဝပေးနံ့ချာပုံအား စာနာသနားကြကုန်၏။ တစ်နေ့တွင် ဦးပွင်းထံသို့ လာရောက်သော တရုတ်ကပြား ဒါယိကာတစ်ယောက်သည် ကျော်ခေါင်အား မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်တတ်သည်ဟု မေးမြန်းရာ ကျော်ခေါင်က ရှူးဖိနပ်ချုပ်တတ်ကြောင်း ပြောရာ ထိုတရုတ်ကပြား ဒါယိကာက ၎င်းတွင် ဖိနပ်ချုပ်အလုပ်ရုံရှိကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင်လည်း ဖိနပ်ဆိုင်ကြီးရှိကြောင်း၊ ၎င်းထံတွင် အလုပ်လုပ်လိုက ခန့်မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောဆိုလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်ခေါင်လည်း ဦးပွင်းထံခွင့်ပန်၍ ထိုသူ၏ ဖိနပ်ချုပ်စက်ရုံတွင် ဖိနပ်ချုပ်အလုပ်သမားအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်လေတော့၏။ ထိုသူ၏ ဖိနပ်စက်ရုံမှာ ‘မြင်းဖြူ’တံဆိပ် ဖိနပ်စက်ရုံဖြစ်၏။ လွန်စွာမှ နာမည်ကြီး၍ လူကြိုက်များ၏။ ထိုသူ၏ အစ်ကို၌လည်း ဖိနပ်ချုပ်အလုပ်ရှိ၏။ ၎င်း၏ ဖိနပ်ချုပ်ရုံမှာ ‘မြင်းနက်’ ဖိနပ်ချုပ်ရုံဖြစ်၏။ မြင်းနက်သည်လည်း လူကြိုက်များသော ဖိနပ်အမျိုးအစားဖြစ်၏။ ကျော်ခေါင်သည် နေ့ခင်း၌ အလုပ်လုပ်၍ ည၌ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ပင် ပြန်၍အိပ်ရလေ၏။ ကျော်ခေါင်၏ အလုပ်မှာ လခစားမဟုတ်ပေ။ ချုပ်နိုင်သလောက် လုပ်ရသော အလုပ်မျိုးဖြစ်၏။ မြင်းဖြူအလုပ်ရုံ၌ ကျော်ခေါင်လောက် လုပ်သော အလုပ်သမားမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကျော်ခေါင်သည် ငွေစရွှင်

သောအဖြစ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ထို့ပြင် ကျော်ခေါင်မှာ အသုံးအစွဲ ကျစ်လစ်သူ ဖြစ်ရာကား လွန်စွာစုဆောင်းမိလေတော့၏။ ထို့ပြင် ကျော်ခေါင်သည် ရသမျှသောငွေတို့ကို စာတိုက်တွင် ငွေစုစာအုပ်ဖြင့် စနစ်တကျအပ်နှံခဲ့လေ၏။ ထို့ပြင် ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း တွင်ရှိသော အလွတ်ပညာသင် ညကျောင်းကလေး၌လည်း ကျောင်း တက်ခဲ့လေ၏။ စာကို အထူးကြိုးစားခဲ့လေ၏။ နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ၌ ဆယ်တန်းအောင်၍ သွားလေတော့၏။ ဦးပွင်းဦးဂန္ဓမာသည် ကျော်ခေါင်အား လွန်စွာချစ်ခင်လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ဖိနပ်ချုပ်ရုံ၌ အလုပ်လုပ်ပြီး သက်ကြီးတက္ကသိုလ်သို့တက်ရောက်၍ ပညာဆည်းပူးရာ ဘီအေတန်းကို အောင်မြင်သွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဦးပွင်း ဦးဂန္ဓမာ က လွန်စွာမှနှစ်ထောင်းအားရဖြစ်ကာ ကျော်ခေါင်အား ပုတီးကား ဖောင်တိန် တစ်လက်ဆုချလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၄)

ဦးမြသီးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခြင်း

တစ်နေ့သ၌ ကျော်ခေါင်သည် အလုပ်မိတ်သောရက်နှင့် ကြုံသဖြင့် ဦးပွင်းဦးဂန္ဓမာစီးရန် ဘုန်းကြီးစီး ဖိနပ်တစ်ရံ ချုပ်၍နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ အသက်လေးဆယ်အရွယ် လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုသူသည် ကျော်ခေါင်ဖိနပ်ချုပ်သည်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် -

“ ကိုယ့်လူရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်က ကောင်းပါတယ်။ လူတွေ ခြေထောက်မပူတူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုသိထားဖို့က ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးမှာ အမှန်တကယ် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဖိနပ်မစီးကြ

ဘူးနော်... ဥပမာတစ်ခုပဲပြောမယ်၊ ပညာရှိကြီး ဆိုကရေးတီးလည်း ဖိနပ် မစီးဘူး... "ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ထိုသူ၏စကား ကိုကြားသည့်အချိန်တွင် တွေးတောကြည့်နေမိလေ၏။ ထို့နောက် -

"ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်သလိုလိုပဲ" ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူက ဆေးပေါ့လိပ်ကိုထုတ်၍ မီးညှိရှိက်ဖွာကာ ကျော်ခေါင် အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လေ၏။ ကျော်ခေါင်ကလည်း ထို သူ့အား ပြန်၍ကြည့်၏။ ထိုသို့ကြည့်ပြီးနောက် ကျော်ခေါင်က -

"ခင်ဗျားလဲ ဖိနပ်မစီးပါလား..." ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုသူက ပြုံးလေ၏။

"ဒီလိုပါ မိတ်ဆွေကလေးရယ်၊ ကျုပ်နာမည်က မြသီးတဲ့၊ ဖိနပ်တစ်ရံတော့ မြသီးလည်း ဝယ်ပြီးစီးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မစီးဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မစီးဘူး၊ မဟာပထဝီမြေကြီးကို ကိုယ်ကနင်းပါလျက် ကိုယ် နင်းမှန်းမသိအောင် ဖိနပ်ကြီးစီးယားတာတော့ မကောင်းပါဘူး၊ ဒါဟာ လိမ်လည်မှုပဲ၊ ပြီးတော့လည်းကျေးဇူးရှိတဲ့ မဟာပထဝီမြေကြီးကို တိုက်ရိုက် ပဲ ဆတ်ဆံ့ချင်တယ်၊ ကြားထဲက အခုအခံမလိုချင်ဘူး၊ အဲဒါ ကြောင့် မြသီးတစ်ယောက် ဖိနပ်မစီးတာပါ၊ အဲဒါကိုပဲ ဖိနပ်မစီးတဲ့ အရူးလို့ လူတွေ ကထင်ကြတယ်၊ မြသီးမရူးပါဘူး၊ ကိုယ့်အတွေး၊ ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ် နဲ့ လုပ်နေတာကို လူအများက သူတို့နဲ့ မတူတာနဲ့ အရူးလို့ပြောနေကြ တာ..." ဟု ထိုသူက ပြောလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကျော်ခေါင်လည်း ထိုသူ့အား အရူးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ကျော်ခေါင်သည် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာ ဥပစံရုပ်သန်ပြန့်၍ ချောမောသူဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

"ခင်ဗျားနာမည်ကလည်း မြသီးတဲ့လား၊ ခပ် ဆန်းဆန်းပဲ..." ဟု ကျော်ခေါင်က ရေရွတ်လိုက်လျှင် - ထိုသူက -

"ဒီလိုပါ မိတ်ဆွေကလေးရယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ မွေးသမိခင် ကျေးဇူးရှင် ဆီက အလွန်ကို စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကွဲ့၊ သူက ရတနာထဲမှာ ခြေရတနာကို အထူးနစ်သက်တယ်၊ စကားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်၊ မြနဲ့ ဆွာ့ကပ်စိမ်းဟာ မတူဘူးနော်၊ ကျောက်စိမ်းဟာ အစိမ်းရောင်ကျောက် စစ်မျိုးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက်ဖောက်ပြီးမြင်ရတယ်၊ ထန်စပ်ရနံ့စံဖြစ် တယ်၊ ခြံမှာကလည်း အမျိုးအစား အမျိုးမျိုး ရှိတယ်နော်၊ အကြမ်းဖျင်း ခီထားဖို့ကတော့ မြ (၅)မျိုးရှိတယ်၊ သာခွာတဲ့၊ ကတ္တရာတဲ့၊ မူလီတဲ့၊ ကတ္တပတ်တဲ့၊ ဝင်သဝတ်တဲ့၊ မနုဟာဘုရင်ဟာ ပုဂံမှာ သုံ့ပန်းဖြစ်နေတဲ့ အခါမှာ သူ့ရဲ့မြလက်စွပ်ကို မြင်းကပါသူကြွယ်ကို ငွေလှည်းကိုးစီးတိုက်နဲ့ ဆောင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ ဝင်သဝတ်မြမျိုးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ဖြစ် တယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်မာမိက မြကို သဘောကျတော့ ကိုယ့်နာမည်ကို သည်တွင်သညာခေါ်စရာကား မောင်မြသီးလို့ မှည့်ခေါ်လိုက်တာပေါ့ နား..." ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် အရူးကြီးကိုမြသီးပြော သောစကားကို နားထောင်ရင်း လွန်စွာသဘောကျ၍ နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ မြသွင်းဦးကနွာမာသည် ကျောင်းတွင်းမှ ထွက်လာ၍ ဦးမြသီးကိုမြင်လျှင်

"ဒကာကြီး ကိုမြသီး၊ ဘယ်ကလာတာလဲ..." ဟု ဦးပွင်း ကနွာမာက မေးလိုက်ရာ

"ဒီလိုပါ အရှင်ဘုရား၊ ဟေမန္တဆောင်းရာသီမှာ မြောက်လ လိုက်တယ်လေ၊ အဲဒီတော့ လေနဲ့အတူရောပြီး လွင့်မျှောသောတာ၊ ဆောင်ဘက်ကိုသွားမလို့၊ တောင်ဘက်မှာ တပည့်တော်ရဲ့ အစ်မတစ်

ယောက်ရှိတယ်၊ အတော်ဆင်းရဲနေတယ်ဆိုပဲ၊ စားဖို့သောက်ဖို့ အနိုင်နိုင်တဲ့ အဲဒီအိမ်ကိုသွားမလို့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးပဉ္စင်းက

“ဆင်းရဲနေတဲ့ အစ်မဆီသွားပြီး ဘာလုပ် မလို့တုံး၊ ထောက်ပံ့မလို့ လား...” ဟု မေးရာ ဦးမြသီးက -

“ထောက်ပံ့စရာ တပည့်တော်မှာ မရှိပါဘူး၊ တစ်ဖွန်းတစ်ယောက် မဆိုသလို ကူစားပေးမလို့ပါ၊ ဒါနနည်းလို့ ခွဲတာမို့လား၊ ဒါနလေးမြောက် သွားအောင် စားပေးမလို့ပါ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးပဉ္စင်းက

“ဆန်းပါလား” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

“ဆန်းတာက မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည် ဘုရား၊ ရောင်းတာက နှာဆံ သီးခွဲကောင်မလေး၊ စားတာက နောက်ပိုးရှူး၊ ထူးတာက မြသီး၊ မြသီးကို ဆန်းတယ်လို့မပြောပါနဲ့၊ ထူးတယ်လို့ ပြောစမ်းပါဘုရား...” ဟု ရင်းရင်း နီးနီးလျှောက်ထားလိုက်လေ၏။

“လုပ်ပြီ၊ လုပ်ပြီ၊ ဒကာမြသီးတို့ကတော့ စကားကို ရှုပ်အောင် ပြောပြီ၊ ဆန်းတာနဲ့ ရှုပ်တာ မတူဘူးလားဗျား...” ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးမြသီးက

“ဆန်းတာက မတူတာကိုပြောတာ၊ ထူးတာ က ပိုလွန်တာကို ပြောတာ၊ လောကမှာ ထူးပြီး မဆန်းတာတွေ အများကြီးဘုရား၊ ဒါကြောင့် ထူး၍ မဆန်းဆိုတဲ့ စကားရှိနေတာပေါ့...” ဟု ပြောရင်း ကျောင်းဆင်း အတွင်းသို့ ခွေးတစ်ကောင် ပြေးဝင်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ဦးမြသီးသည် ကြောက်လန့်တကြား ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ပြေး၍တက်သွားလေ တော့၏။ ထိုအခါ ဦးပဉ္စင်းက -

“ဘာဖြစ်လို့ တက်ပြေးတာတုံး” ဟု မေးလေ၏။

“သုနက္ခေါ၊ သုနက္ခေါ၊ ခွေး... ခွေး” ဟု ပါဠိလိုရော မြန်မာလိုပါ ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးပဉ္စင်းဦးဂန္ဓမာသည် လွန်စွာသဘောကျ၏။

“ရှုံးတာတောင် ပါဠိလိုမမှေဘူး၊ ဟဲ့... ဟဲ့...” ဟုဆိုကာ ဦးမြသီးအား ထန်းလျက်ဖြူဆုပ် နှစ်လုံးကို ဆုချလိုက်လေ၏။ ဦးမြသီးသည် ထန်းလျက်ဖြူ ဆုပ်နှင့် ရေခွေးကြမ်းကို အားရပါးရ စားသောက် လေ၏။ -

“ဒီအသက်၊ ဒီအရွယ်ထိတွေ့တဲ့ ဘုန်းကြီးထဲမှာ ဦးပဉ္စင်းဟာ အချောဆုံးပဲ၊ ဒီ ထန်းလျက်ဖြူ ဆုပ်ဟာ အချိုဆုံးပဲ၊ ဒီရေခွေးကြမ်းဟာ အအေးဆုံးပဲ...” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျော်ခေါင်လည်း ဆွမ်းချက်ရုံသို့ သွားကာ ရေခွေးကြမ်းပူပူတစ်ခွက်ထည့်၍ ပေးရလေတော့၏။ ဦးမြသီးသည် ရေခွေးကြမ်းပူပူကို သောက်ရင်း -

“အလွန်ကို သာယာတဲ့နံနက်ခင်းပါပဲ...” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ ၏။ ထို့နောက် ဦးပဉ္စင်းဦးဂန္ဓမာက ဦးမြသီးအား

“ဒကာကြီးက ဗေဒင်လေးဘာလေးလိုက် စားဖူးတယ် လား...” ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးမြသီးက ပြုံးလျက်

“လိုက်စားဖူးပါတယ်၊ သိပ်ပြီးခက်ခက်ခဲခဲတွေတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်စမ်းကိန်းလေးတွေလောက်တော့ လိုက်စားဖူးတာပေါ့၊ ခွေးက ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ...” ဟု ပြန်၍မေးလေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးမြသီးက

“တပည့်တော် လေ့လာဖူးတာက မဟာဘုတ်ရယ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် အာဘုတ်က ရိုးရိုးတော့မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေဟင်္သာမဟာဘုတ်လို့ခေါ် တယ်...” ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လျှင် ဦးပဉ္စင်းက

“အဆန်းပါလား ဒကာမြသီးရယ်၊ ဟင်္သာကိန်းကို အင်္ဂုဏ်မှာ သုံးတာတော့ တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူးပါရဲ့ဗျာ၊ မဟာဘုတ်မှာသုံးတာတော့ အခုမှ ကြားဖူးတော့တယ်...”ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးမြသီးက

“ဦးပဉ္စင်းမွေးသက္ကရာဇ်လေး အမိန့်ရှိပါဦးဘုရား...”ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးပဉ္စင်းသည် သူ၏ မွေးသက္ကရာဇ်ကို ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးမြသီးက

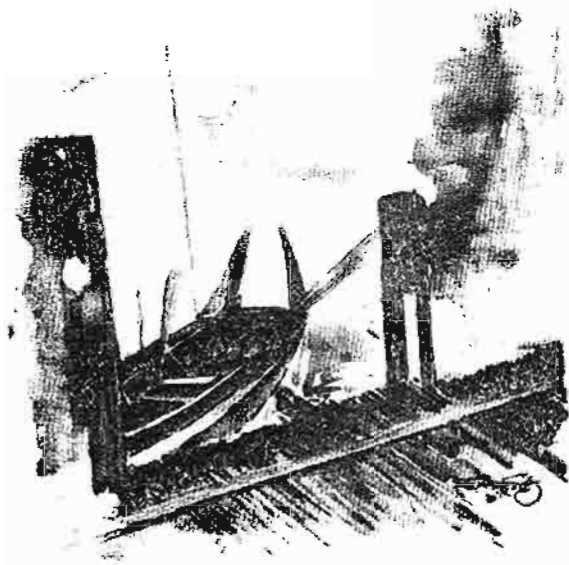
“အလို့... (၆) ကြွင်းပါလား၊ သောကြာဂြိုဟ်ဟာ ဟင်္သာရဲ့ ဒွါယပေါက်မှာရောက်နေတယ်၊ ဒီဂြိုဟ်ဟာ ယောက်ျားအဖို့ တဏှာဂြိုဟ် ပဲ၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်ကတော့ ဟင်္သာရဲ့ကျောကို ရောက်နေတယ်၊ ဒါဟာ မာနဂြိုဟ်ပဲ၊ ကြာသပတေးကတော့ ဟင်္သာရဲ့ နှုတ်သီးမှာရောက်နေတယ်၊ ဒီဂြိုဟ်ဟာ အယူအမြင်ဂြိုဟ်ပဲတဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့ စဉ်းစားပြီးပြီ၊ ပြီးတော့ အသံကို နားထောင်တော့ အသံက အက်သံပါနေတယ်၊ ရူပနိကယ်တို့ ကြည့်ပြန်တော့လည်း အလွန်ချောတဲ့လူကိုး၊ ဒီအဝတ်နဲ့ မမြဲဘူးလို့ ဟောရမှာပဲ...၊ နှုတ်သီးမှာ ရောက်နေတဲ့ဂြိုဟ်က ပညာဂြိုဟ်၊ သူ၏ အထိန်း ကောင်းရင်တော့ ဒွါယက တဏှာဂြိုဟ်ကို နိုင်နိုင်တယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်ရင်တော့ ပညာရှိဆိုကရေးတီးရဲ့ ဇာတာမျိုးပေါ့၊ တဏှာရမ္မက်ကြီး တော့လည်း ပညာဟာ ချွန်းကဲ့သို့ အုပ်ထားတယ်လို့ဆိုထားတယ်၊ သွားလေးများ နည်းနည်းကျရင်တော့ ကြိမ်းသေပေါက် လူလောကထဲ ရောက်ပြီ မှတ်ပေတော့...”ဟု ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က

“ဦးပဉ္စင်းပြီးရင် ကျုပ်ကိုလည်း ကြည့်ပေးပါဦး ဦးမြသီး ရယ်...” ဟုပြောရာ ဦးမြသီးက ကျော်ခေါင်၏ မွေးသက္ကရာဇ်ကို

မေးပြန်၏။ ထို့နောက်

“မောင်ရင်က (၃)ကြွင်း မဟာဘုတ်သမားပဲ၊ ရွှေဟင်္သာရဲ့ ဇာတာထဲမှာ ပညာဂြိုဟ်ရောက်နေတယ်၊ ပါရမီကိုက ပညာပါရမီပဲ၊ ပညာမတတ်လို့မရဘူး၊ ဘွဲ့မရလို့ မဖြစ်ဘူး၊ စနေဂြိုဟ်က ဟင်္သာရဲ့ ကျောမှာ ဆိုတော့ ထောင်မကျလို့မဖြစ်ဘူး၊ ထောင်ကျရဦးမှာ၊ တဏှာဂြိုဟ် ကြီးဟာလည်း ဟင်္သာရဲ့ အမြီးမှာ၊ ချစ်သူကြင်ဖက်ကလည်း အလွဲကြီး ဆွဲဦးမှာပေါ့၊ သနားစရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါပဲ၊ ထောင်လည်းကျမယ်၊ ချစ်သူနဲ့လည်းကွဲမယ်၊ ပညာတော့တတ်မယ်၊ ဟင်္သာရဲ့အောက်မှာ ဆန့်နဲ့ဂြိုဟ်ရှိနေတဲ့အချက်ကလည်း အတော့်ကို စဉ်းစားပြောရမှာပဲ၊ ဒီလို ဟင်္သာမျိုးဟာ မွေးတာတစ်နေရာ၊ ကြီးတာတစ်နေရာ၊ ကျော်ကြား ထာတစ်နေရာ၊ ဟိုရောက် ဒီရောက် ခရီးပေါက်နေမဲ့ ခရီးသည် ဟင်္သာပါ ဆားကွာ...”ဟု ပြောကာတံတားဟား ရယ်မောလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၅)

ကျော်ခေါင်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့
ရောက်လာသော မိန်းမသုံးယောက်

နောက်တစ်နေ့တွင် မိန်းမသုံးဦးသည် ကျောင်းဝင်းအတွင်း
ဆွမ်းအုပ်များပိုက်ကာဝင်၍လာလေ၏။ ၎င်းတို့၏ လက်တွင်း၌လည်း
တစ်လုံးစီပါလာ၏။ ခြင်းထဲတွင် ဘူးညွန့်များ၊ ခဝဲညွန့်များ၊ ရွှေဖရုံသီး
ဘူးသီးများ၊ ခရမ်းသီးများပါလာလေ၏။ ထိုမိန်းမ သုံးဦးသည်
သိလုံးကိုယ်ပေါက်လှကြသူများဖြစ်သကဲ့သို့ မျက်နှာများလည်း လှကြ၏။

ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများမှာလည်း အဖိုးတန်များဖြစ်ကြ၏။ သူတို့သုံးဦးသည် ရယ်လာကြ၏။ သူတို့၏ ရယ်သံများ သည် ငွေဆွဲလဲလှုပ်လိုက်သကဲ့သို့လွင့်နေ၏။ ကျော်ခေါင်ကိုမြင်လျှင် -

“ဦးပွင်းရှိလား...”ဟု မေးလေ၏။ ကျော်ခေါင်က -

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဆွမ်းအုပ်တွေဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကိုပေးပါ။ ကျွန်တော် ဦးပွင်းကို ကပ်ပြီး သိမ်းပေးပါမယ်...”ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းမသုံးဦးအနက် တစ်ဦးသောမိန်းမက -

“နီ... နီ... ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဆွမ်းကပ်ချင်လို့ ယူလာတာ ဆွမ်းအုပ်တစ်အုပ်ထဲတောင် ပေါင်းပြီးမထည့်ဘူး။ ဇာစ်ယောက်တစ်အုပ်ယူလာတာကြည့်...”ဟု ပြုံးစရာနှင့် ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က -

“မသိလို့ခင်ဗျာ၊ ဟိုမှာ ဦးပွင်းထွက်လာပြီ...”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ဦးပွင်း ကလည်း ကျောင်းရှေ့ရှိ ကွပ်ပျစ်တစ်တွင် ထိုင်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ မိန်းမသုံးဦးသည် ဆွမ်းတောင်းမှုကို ကိုယ်စီရွက်လျက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တောင်းများကို လက်တွင် ချိတ်၍ သူထက်ငါ ဦးအောင် ပြေးလွှားကြလေ၏။ ထို့နောက် ဆွမ်းအုပ်ကိုလု၍ကပ်ကြ၏။ ‘တပည့်တော်မက အရင်ဘုရား၊ သူက နောက်တပည့်တော်မရဲ့ ဆွမ်းအုပ်ကို အရင်လက်ခံတော်မူပါဘုရား’ ဦးပွင်းလေးသည် မည်သည့်ဆွမ်းအုပ်ကို လက်ခံရမုန်းမသိဖြစ်နေ၏။

“မလှကြပါနဲ့ ဒါယိကာမတို့ ကုသိုလ်က တော့ အတူတူရကြရမယ်ချည်းပဲ၊ အဲဒီတော့ ဆွမ်းအုပ် သုံးခုစလုံး ဒီမှာချလိုက်...၊ တစ်ယောက်ဆီကပ်ပါ...”ဟု လွန်စွာအေးချမ်းသော လေသံဖြင့် မိန့်တော်မူ၏။

၏။ ထိုအခါကျမှပင် မိန်းမချောသုံးဦးသည် မျက်နှာပိုးသပ်ကြလေ၏။ မြီးလျှင် ဦးပွင်းအား ပျပ်ပျပ်ကျိုးစွာဖြင့် ကန်တော့လိုက်ကြလေ၏...။ ဦးပွင်းသည် ကျော်ခေါင်အား ဆွမ်းအုပ်များနှင့် အသီးအနှံများသိမ်းရန် မိန့်တော်မူလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်လည်းသိမ်းရလေ၏။ ဆွမ်းအုပ်များကိုလှယ်ရလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဦးပွင်းက -

“ကျောင်းက ကမ္ဘိယသုဇာယလေးပါ၊ သူနာမည်က ကျော်ခေါင်တဲ့ အလွန်တော်တဲ့ သူငယ်ပါ။ ဖိနပ်ချုပ်တယ်၊ ဖိနပ်ကတော့ မျိုးစုံချုပ်တယ်...၊ ယောက်ျားစီး၊ မိန်းမစီး၊ လက်ရာကလည်း အလွန်ကောင်းတယ်၊ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ကျောင်းတက်တာ ဘီဘောအောင်သွားပြီ...”ဟုပြောလိုက်ရာ မိန်းမတစ်ဦးသည် ပခုံးတစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ဆွမ်းအုပ်များကို ဆေးကြောပြီးနောက် မိန်းမ သုံးဦးကို လာ၍ပေးလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမသုံးဦးအနက် တစ်ဦးက -

“မောင်ကျော်ခေါင်ဇေ...၊ ဦးပွင်းက ဖိနပ်ချုပ်ကောင်းတယ်လို့ ကြော်ငြာနေတယ်၊ အဲဒီ တော့ မမအတွက် ဖိနပ်တစ်ရံချုပ်ပေးပါကွယ်၊ ဆိတ်သားရေခွံ အဖြူရောင် လေးဒီရှူးတစ်ရံလိုချင်တယ်၊ ဖိနပ်ဦးကတော့ မတရားချွန်မှဖြစ်မယ်နော်...”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တစ်ယောက်ကလည်း -

“ဘယ်... ဒီလိုတစ်ယောက်တည်းလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မတုံး...၊ အိုလည်းချုပ်မယ်၊ တို့ကိုတော့ အနက်ရောင်ချုပ်ပေးပါ...”ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း -

“တို့ကိုတော့ အနီရောင်၊ ဒါပေမဲ့ ဖိနပ်မှာ ခေါင်းလောင်း တပ်ပေးရမယ်နော်၊ လမ်းသွားရင်း မြည်နေအောင်...”ဟု ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျော်ခေါင်လည်း အလုပ်လုပ်သော မှတ်စုစာအုပ်ကို ယူ၍
ခြေထောက်များကို တိုင်းထွာမှတ်သားလေ၏။ ထိုအခါ လေဒီရှူး
အဖြူရောင်အပ်သော မိန်းမက -

“မောင်ကျော်ခေါင် လက်ကလေးတွေက ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေး
တွေနော်၊ လက်က ဖိနပ်ချုပ် သမားလက်နဲ့ မတူဘူး၊ ပီယာနိုခလုတ်တွေ
ပေါ်မှာ ဆော့ကစားရမယ့် လက်ကလေးတွေကွယ်... ”ဟု ပြောလေ၏။
ထို့နောက် ကျော်ခေါင်လည်း လေဒီရှူးအနက်အပ်သော မိန်းမ၏
ခြေထောက်ကို ကြိုးဖြင့်တိုင်းပြန်၏။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမက -

“ဟီး... ဟီး ယားလိုက်တာကွယ်၊ မမဖြင့် ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွား
မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”ဟု ပြိတိတိလေသံဖြင့် ပြောလေ၏။
ကျော်ခေါင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍မပြောဘဲ အတိုင်းအထွာများကို
မှတ်စုစာအုပ်တွင် ရေးမှတ်နေလေ၏။ ထို့နောက် အနီရောင် လေဒီရှူး
အပ်ထားသော မိန်းမ၏ခြေထောက်ကို တိုင်းပြန်လေ၏။ ထိုအခါ
ထိုမိန်းမက -

“မောင်ကျော်ခေါင် ဘာရေးမွေး သုံးသ လဲ... ”ဟု မေးလေ
၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က -

“ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ကတော့ ရေမွေးဆိုလို့ တစ်သစ်
နဲ့ တစ်ကိုယ်တစ်ခါမှ မသုံးဖူးပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေဆို
တဲ့ ပစ္စည်းကို ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမှနားမလည်ပါဘူး... ”ဟုပြန်၍
လေ၏။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမက -

“မင်းကသာ ဘာရေးမွေးမှ မသုံးဘူးလို့ ပြောတာ၊ မင်းကိုယ်
က ပြင်သစ်က ထုတ်တဲ့ ယောက်ျားသုံးရေးမွေးနဲ့ နည်းနည်းတူနေတာ

ကွယ်... ”ဟု ပြောလေ၏။

“ဘုရားဆူးရစေရဲ့ခင်ဗျား...၊ ရေချိုးတာ တောင် ဆပ်ပြာမသုံးဖူး
တော့၊ တစ်မတ်တန် ကင်ပွန်းသီးဆပ်ပြာနဲ့ပဲ ချိုးတာပါ။ ရေမွေးနဲ့တော့
ဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သားရေမှာသုတ်တဲ့ သားရေစိမ်းနဲ့ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်... ”ဟု
ပြောလိုက်လျှင် ကျန်သောမိန်းမနှစ်ဦးက ရယ်လေ၏။ ထို့နောက် -

“သိပ်ပြီး အနံ့ခံတော်တယ်၊ သားရေမှာ သုတ်တဲ့ဆေးအနံ့စွဲ
နေတာကို ပြင်သစ်ကသုံးတဲ့ ရေမွေးတဲ့ ဟီး... ဟီး”ဟု ကျန်သော
မိန်းမနှစ်ယောက်က ပြောင်ချော်ချော်လုပ်လေ၏။ လေဒီရှူးအဖြူရောင်
အပ်သောမိန်းမက ဖိနပ်ချုပ်ရန်အတွက် စရံငွေကို ပေးရင်း -

“မောင်ကျော်ခေါင်က ဘွဲ့ရပြီးပြီဆို... ” ဟု မေးလေ၏။
“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းလို့ ရသွားတာပါ။

ဒီဘွဲ့နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ပညာအရည်အချင်း ကျွန်တော်မှာ မပြည့်စုံသေး
တော့”ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည်
မောင်ကျော်ခေါင်အား ဖိနပ်အတွက် ကြိုတင်ငွေများ အသီးသီးပေး
၍ နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားကြလေတော့၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပွားပြီး များမကြာမီ၌ ဦးပဉ္စင်း
သည် ရွှေစက်တော်ဘုရား ဖူးရန်အတွက် ခရီးထွက်လေ၏။ ကျော်ခေါင်
သည် အလုပ်မှခွင့်ယူကာ ကျောင်းသားအဖြစ် လိုက်ပါသွားလေ၏။
ကျောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကူးတို့ သမ္မာန်တစ်စီးသည်
မိတ်တစ်ယောက်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်ကို တင်ဆောင်ကာ ချောင်း
တစ်ဖက်ကမ်းသို့ သွားလေ၏။ ဦးပဉ္စင်းနှင့်ကျော်ခေါင်သည် ချောင်း၏
တစ်ဖက်ကမ်းတွင်ကျန်ခဲ့လေ၏။ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ကလေးတစ်

ယောက်စီးသွားသော ကူးတို့သမ္မာန်တွင် လွန်စွာပြောင်လက်သော
ဓားကြိုးခြောက်ချောင်းစိုက်ထောင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အမှန်
စင်စစ်အားဖြင့် ကူးတို့သမ္မာန်သမားသည် ပန်းပဲ လုပ်ငန်းလည်း လုပ်
သည်ဖြစ်ရာ ကူးတို့သမ္မာန်ခတ်ရင်း ၎င်း၏ပန်းပဲဖိုမှ ဓားများကို သမ္မာန်တွင်
စိုက်ထောင်ထား၍ ရောင်းချလေ၏။ ကျော်ခေါင်နှင့် ဦးပွင်းသည် ကူး
သမ္မာန်ချောင်းလယ်သို့ရောက်မှ ပင် ချောင်းကမ်းပါးသို့ ရောက်လာကြ
ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီကူးတို့သမ္မာန်က ဓားတွေစိုက်ထားတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်တယ်
မောင်ကျော်ခေါင်ရဲ့...”ဟု ဦးပွင်းက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်
က -

“ကူးတို့သမားဟာ ပန်းပဲလည်း လုပ်တယ်နဲ့ တူပါရဲ့၊ ဒါကြောင့်
သူ့လုပ်တဲ့ ဓားတွေရောင်းဖို့ တင်ထားတာဖြစ်မှာပေါ့” ဟုပြောရာ ဦးပွင်း
က သဘောကျ၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လေ၏။

“ကူးတို့သမားဟာ လူမစောင့်ဘူးကွ၊ ဟိုမှာ ဒါယိကာမ ထား
ယောစာနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပဲပါတယ်၊ အဲဒါကို ထွက်သွားတာ
ကိုး...”ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

“နောက်တစ်ခေါက် ဒီဘက်ကို ပြန်လာဖို့ ကြာဦးမှာ ဦးပွင်း၊
အဲဒီကော့ မွမ်းကို ဒီသစ်ပင်အောက်မှာပဲ ဘုဉ်းပေးမှ ဖြစ်မယ်၊ တယ်
တော် အကြော်သွားဝယ်မယ်၊ ဆွမ်းကတော့ ဟိုဘက်ဆိုင်က
တယ်...”ဟု ပြောဆိုကာ မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော ထမင်းဆိုင်
ထမင်းကိုဝယ်၏။ အကြော်ဆိုင်မှ အကြော်ကိုဝယ်၍ ဆားကို တော
ကာ ဦးပွင်းအား ဆွမ်းကပ်လေ၏။ ဦးပွင်းဆွမ်းစားပြီးသောအခါ

ကျမှပင် ကူးတို့သမ္မာန်လည်း ပြန်၍ရောက်လာလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင်
ကျော်ခေါင်နှင့် ဦးပွင်းသည် ကူးတို့သမ္မာန်ပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။
ကူးတို့သမ္မာန်သမားလည်း လူမစောင့်ဘဲ ကျော်ခေါင်တို့အား ချောင်း
တစ်ဖက်သို့ပို့လေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း ဦးပွင်းအား ဆွမ်းကပ်ပြီးသည့်
အချိန်၌ ပိုသောဆွမ်းများကို ကျေးဇူးတင်စွာရရှိရန်အတွက် ပုံ၍ ပေး၏။
ကျော်ခေါင်ကို ငါး စသော သတ္တဝါများစားသုံးနိုင်ရန် ချောင်းထဲသို့ချ၏။
ထို့လျှင် သတ္တဝါများအား အမျှဝေ၏။ ပြီးလျှင် တောစောင့်နတ်၊ တောင်
စောင့်နတ်များကို မေတ္တာပို့အမျှဝေ၏။ ချောင်းတစ်ဖက်သို့ရောက်၍
ကူးတို့သမ္မာန်ဆိုက်သောအခါ၌ ဦးပွင်းက -

“မောင်ကျော်ခေါင် ဦးပွင်းရဲ့ သားရေ သေတ္တာရော...”ဟု
မေးလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ဦးပွင်း၏ သားရေသေတ္တာသည် ချောင်း
တစ်ဖက်ကမ်းတွင် မေ့ကျန်ခဲ့ကြောင်း သတိရလေတော့၏။ ထိုအခါ
ကျော်ခေါင်က -

“ဦးပွင်းလည်း ကြားသားပဲ၊ တပည့်တော်လည်း ဒီတောထဲကို
ရောက်ကတည်းက တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေကို
မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေတယ်၊ တကယ်သာဆို တပည့်တော် မေ့ကျန်ခဲ့တယ်
တည့်၊ သူတို့ သတိပေးသင့်တာပေါ့၊ ခုတော့ တုပ်တုပ်တောင် မလှုပ်
နဲ့...”ဟုပြောရာ ဦးပွင်းက -

“အမျှဝေပြီး မေတ္တာပို့တာလည်း ပို့တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့
သားရေသေတ္တာကို ကိုယ်ပဲရရှိနိုင်ရမယ်မို့လား၊ အဲဒီတောစောင့်နတ်၊
တောင်စောင့်နတ်တွေက ‘မောင်ကျော်ခေါင်ရယ်၊ တို့ကိုမေတ္တာပို့ပါ၊
သားရေသေတ္တာကို စောင့်ပေးပါမယ်’လို့ ပြောဖူး၊ ပို့လား...”ဟု

မိန့်တော်မူလေ၏။ ဦးပဉ္စင်းသည် သမ္မာန်ပေါ်မှဆင်း၍ အတော်လှမ်း
 လှမ်းတွင်ရှိသော တံဆိပ်သွားလေ၏။ ထိုတံဆိပ်အတွင်း၌ကား ကူးတို့ကူး
 သွားသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်သည် ရှိနေ၏
 ကျော်ခေါင်လည်း ကူးတို့သမ္မာန်နှင့် ချောင်းတစ်ဖက်သို့ ပြန်၍လိုက်
 လာရ၏။ ချောင်းတစ်ဖက်သို့ရောက်လျှင် ဦးပဉ္စင်းဆွမ်းစားခဲ့သော
 သစ်ပင်ဆီသို့ပြေးလေ၏။ သစ်ပင်ဆီသို့ ရောက်၍ သားရေသေတ္တာကို
 ကြည့်သောအခါ မတွေ့တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် အကြော်သည် အဒေါ်ကြီး
 ထံမေးရပြန်လေ၏။ အကြော်သည်အဒေါ်ကြီးက

“သားရေသေတ္တာဆွဲသွားတဲ့လူတော့ တွေ့လိုက်တယ်
 ဟော... ထမင်းဆိုင်ဘက်ကို သွားလေရဲ့...” ဟုဆိုသဖြင့် ကျော်ခေါင်
 လည်း ထမင်းဆိုင်ဘက်သို့ လိုက်လေ၏။ ထမင်းဆိုင်သို့ရောက်လျှင်
 ထမင်းဆိုင်ရှင်မိန်းမက -

“ဟေ့... သူငယ်၊ မင်းပြောတဲ့ သားရေသေတ္တာကို မယ်ဇေ
 ကုန်းသူကြီးက တွေ့လို့ယူသွားတာ၊ ပိုင်ရှင်လာရင် သူ့အိမ်ကို လွှတ်လိုက်
 ပါလို့ပြောတာပဲ...” ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်ခေါင်က -

“မယ်ဇေကုန်းရွာဆိုတာက ဘယ်မှာလဲဗျာ...” ဟုမေးရာ
 ထိုမိန်းမက

“ဒီကနေ တောင်ဘက်ကိုပြန်သွား၊ ခြေကျင်သွားလို့တော့ မရဘူး
 ကားကြုံစောင့်ရမယ်...” ဟုဆိုသဖြင့် ကားကြုံစောင့်ရလေ၏။ အဆို
 အတော်ကြာမှ သစ်တင်သော ကားတစ်စီးလာသဖြင့် ကျော်ခေါင်လည်း
 ကားကြုံနှင့်လိုက်ရလေ၏။ မယ်ဇေကုန်းရွာသို့ ရောက်သောအခါ
 သူကြီးအိမ်သို့မေး၍ သွားရာအိမ်ကိုရောက်လေ၏။ သို့သော်သူကြီးက

မရောက်သေးပေ။ ခုချိန်အကော်ကြာမှ သူကြီးရောက်လာ၏။ သူကြီးကို
 တွေ့သောအခါ၌ သားရေ သေတ္တာကိုမေးရာ မယ်ဇေကုန်းဂါတ်မှာ သွား
 ၍ အပ်ထားသည်၊ ခုဆိုသဖြင့် သူကြီးနှင့်အတူ ဂါတ်သို့ လိုက်ရလေ၏။
 ဂါတ်ကလည်း သားရေသေတ္တာကို ချက်ချင်းမပေးသေးဘဲ များစွာ
 စစ်မေးလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျော်ခေါင်က ၎င်းတွင် သားရေသေတ္တာ
 ကို ဖွင့်သောသေပါကြောင်း၊ ၎င်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါက သင်္ကန်း
 တစ်စုံတွေ့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဦးပဉ္စင်း၏ဘွဲ့အမည်မှာ ဦးဂန္ဓမာဟူ၍
 ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သဖြင့် ဂါတ်မှတာဝန် ရှိသူများလည်း ကျော်ခေါင်ထံမှ
 သေတ္တာကို တောင်း၍ ဖွင့်ကြည့်ရာ ဦးပဉ္စင်းဦးဂန္ဓမာထံသို့ ပို့သော စာစောင်
 များ၊ ငွေရှစ်ဆယ်၊ သင်္ကန်းတစ်စုံ၊ အိတ်ဆောင်နာရီအပျက်တစ်လုံး၊
 လက်သည်းခြေငါးစုံ၊ ငွေသားတစ်ချောင်း၊ နားဖ
 ကလော်တစ်ချောင်း၊ ကော်ဖီစာအုပ်တစ်အုပ်၊ ဆွေးတံ ဆိပ်ခဲတံ တစ်ချောင်း၊
 လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားတော်မူသော သင်္ဂြိုဟ်သိမ် ကျမ်း
 စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ဂါတ်မှတာဝန်ရှိ လူများ
 သည် ထိုသားရေသေတ္တာကို ယူသွားကြောင်း ဝန်ခံချက် လက်မှတ်
 ရေးထိုးစေ၍ ကျော်ခေါင်အား သားရေသေတ္တာကို ပြန်၍ပေးလိုက်လေ၏။
 ကျော်ခေါင်လည်း အချိန်များစွာကုန်ပြီးမှ ချောင်းဆီသို့ တဖန်ပြန်၍
 ရောက်လာလေ၏။ ချောင်းသို့ရောက်လျှင် သမ္မာန်သမားက လာ၍ကြို
 ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ထိုသမ္မာန်ဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့လိုက်ပါ၍ ဦးပဉ္စင်း
 ရှိရာတံဆိပ်သွားရလေ၏။ ဦးပဉ္စင်းသည် ကျော်ခေါင်နှင့် သားရေ
 သေတ္တာကိုမြင်လျှင်

“ဒီသားရေသေတ္တာက ဘယ်ထိအောင် ခြေလောက်ပေါက်

သွားလဲ မောင်ကျော်ခေါင်ရဲ့...''ဟု မေးလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်က

''မယ်ဇေလီကုန်းဂါတ်အထိ ရောက်သွားတယ် ဦးပွင်းရေ...၊ မနည်းပြန်ပြီး ထုတ်လာရတယ်...''ဟု အစချီကာ အကြော်ဆိုင်မှ ထမင်းဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်မှ မဲဇေလီရွာ၊ မဲဇေလီရွာမှ သူကြီးအိမ်၊ သူကြီးအိမ်မှ ဂါတ်အထိသွားခဲ့ရပုံအကြောင်းကို စိကာပတ်ကုံးပြောပြလေ၏။ ထိုအခါဦးပွင်းဦးဂန္ဓမာက

''အမျှပေးထားတဲ့ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေက သွားရသေတ္တာကို ဝိုင်းပြီး မစောင့်တဲ့အပြင် ဝေးအောင်လုပ်လိုက် တယ်လို့မယူခွဲဦး အယူရှင်သွားလိမ့်မယ်၊ တကယ်က ကိုယ့်မှာရှိတဲ့သတိ မရှိဘဲ ချို့ယွင်းသွားတာ၊ အဲဒီလိုသဘောပေါက်မှ နေရာကျလိမ့်မယ်...''ဟု ဆုံးမတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က

''ဟုတ်ပါတယ် ဦးပွင်း၊ သတိပါပဲ၊ တပည့်တော် သတိချို့ယွင်း သွားလို့ အဲဒီလိုဖြစ်တာ၊ နောက်နောင်မဖြစ်စေရပါဘူး...'' ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးပွင်းဦးဂန္ဓမာက

''မောင်ကျော်ခေါင်၊ မင်းနဲ့ သတိချို့ယွင်းတဲ့လူတစ်ယောက် ဒီနားမှာရှိသေးတယ်၊ ကူးတို့စီးပြီးထွက်သွားတာ သူကလေးကို မေ့ကျန်ခဲ့တယ်၊ ကလေးက ဦးပွင်းဆွမ်းဘုဉ်းပေးတဲ့ သစ်ပင်အောက်မှာ အိပ်နေတယ်၊ ကူးတို့လည်းလာရော မအေက သူ့ပစ္စည်းတွေကိုယူပြီး ကူးတို့ပေါ်တက်သွားတယ်၊ ကလေးက အိပ်ရက်သားကျန်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ချောင်းရဲ့ ဒီဖက်ကိုလည်းရောက်ရော ကားကြုံတွေ့တာနဲ့ အတင်းပြေးတက်ပြီးလိုက်သွားတယ်၊ ကလေးက ကျန်ခဲ့ရော၊ ကလေးက အိပ်ရာက လန့်နိုးလို့ အမေမတွေ့တော့ ငိုတာပေါ့၊ ကလေးက လေးနှစ်

သမီးအရွယ်လေး၊ အဲဒီမှာ နောက်ထပ်ကူးတို့ကူးမယ်မိန်းမက သူ့မှာပါတဲ့ နံနံတွေထုတ်ကျွေး၊ ရေတွေ ဘာတွေတိုက်ပြီး ချောင်းက ဒီဘက်ကိုကူး ဆာခဲ့တာ၊ အဲဒီတဲထဲမှာ ခဏနားသွားတယ်၊ ကလေးက ထမင်းဆာလို့ တဲက ထမင်းဝယ်ကျွေးရသေးတယ်၊ ကလေးကလည်း ထားခဲလို့မရဘူး၊ နေတော့ အဲဒီမိန်းမကပဲ ကလေးကို အနီးဆုံး ဂါတ်မှာဝင်ပြီး အပ်ပါယ်လို့ ဒီတဲကိုမှာပြီးခေါ်သွားရရှာတယ်...''ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျော်ခေါင်က

''အဲဒီမိန်းမက စိတ်လည်းရှည်၊ ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိတဲ့ မိန်းမမို့ပေါ့၊ ဦးပွင်းရယ်၊ ဘယ်သူ့မှမပြောဘဲ ကလေးကိုချော့ ခေါ်သွားရင်လည်းရတာပဲ၊ အတော်စိတ် ကောင်းရှိတဲ့မိန်းမပဲ...''ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးပွင်းဦးဂန္ဓမာက

''အဲဒီမိန်းမနဲ့ ဟောဒီတဲရှင်မိန်းမနဲ့က စကားလက်ဆုံကျ သွားသေးတယ်၊ အဲဒီမိန်းမက မောင်ကျော်ခေါင်တို့ မြို့ကပဲ၊ ဘာတဲ့ ခါယီကာမကြီး...''ဟု တဲရှင် မိန်းမကြီးဆီ သို့ လှမ်း၍ မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တဲရှင်မိန်းမက ခေါင်းရင်း ပျဉ်ချပ်ပေါ်တွင် မြေဖြူဖြင့် ဆေးမှတ်ထားသောစာကိုလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သဖြင့် ကျော်ခေါင်လည်း ဆိုက်၍ကြည့်မိလေ၏။ ထိုသို့လိုက်၍ကြည့်မိစဉ် တခဏ၌ပင် ကျော်ခေါင်သည် 'ဟင်'ဟုအော်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပျဉ်ချပ်ပေါ်တွင် မြေဖြူဖြင့် ရေးထားသောစာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၍ နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ကလေးခေါ်သွားတဲ့မိန်းမ မနင်းနွယ်

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁၆)

တပည့်နှင့်ဆရာ

ကျော်ခေါင်သည် ဦးပဉ္စင်းနှင့် လိုက်ပါသွားပြီးနောက် ဦးပဉ္စင်းနှင့်ပင်ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လာလေ၏။ လေဒီရှူးချုပ်ရန် အပ်သော မိန်းမသုံးဦးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားရာက သူဌေးတစ်ဦးထံတွင် အလုပ်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် 'မြင်းဖြူ' ဖိနပ်ချုပ်ရုံမှထွက်ကာ ထိုသူဌေးထံ၌ အလုပ်လုပ်ရလေ၏။ ထိုသူဌေးသည် ကျော်ခေါင်အား အလုပ်ခန့်ခဲ့သော်လည်း လစာကို ကောင်းစွာမပေးသဖြင့် ကျော်ခေါင်လည်း ထိုအလုပ်မှ ထွက်ခဲ့ရလေ၏။ ထိုအလုပ်မှထွက်ပြီး ဦးပဉ္စင်း၏ ကျောင်းသို့လည်း

မပြန်ချင်သောကြောင့် အိပ်စက်ရန် နေရာကို ရှာရလေတော့၏။ ဤသို့နှင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ ဆူးလေဘုရားသို့ရောက်လေ၏။ ဘုရားပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ခေတ္တအပန်းဖြေပြီးနောက် ဘုရားရှိခိုးလေ၏။ ဘုရားရှိခိုးပြီး၍ ထလိုက်သောအခါ၌ ထောင်ထဲတွင် အတူနေခဲ့ဖူးသော ခရမ်းသုံးခွဘက်မှ ဓားပြနှစ်ဦးနှင့်တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုဓားပြနှစ်ဦးမှာ အောင်သန်းနှင့် မောင်ကျော်ဟူ၍ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့နှစ် ဦးသည် ကျော်ခေါင်ဘုရားရှိခိုးနေသည်ကိုမြင်၍ စောင့်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ ကျော်ခေါင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် အားရဝမ်းသာ ဖက်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ဖက်ရင်း အောင်သန်းက-

“ဟေ့... ကျော်ခေါင် မင်းအခုဘယ်မှာ ရောက်နေသလဲတို့လည်း ပြောစမ်းပါဦး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်က စိတ်ပျက် လက်ပျက်လေသံ ဖြင့် -

“ဘယ်မှာရောက်နေတယ်လို့ ပြောစရာမရှိပါဘူးဗျာ၊ အခုကျွန်က အလုပ်ကထွက်လာတာ၊ ဘယ်သွားရုန်းလည်းမသိပါဘူးဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် စိတ်ညစ်ပြီး ဘုရားတက်ရှိခိုးတာ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ကျော်က

“ဒီလိုဆို တို့နဲ့လိုက်နေ” ဟု ပြောလေ၏။

“မနေပါရစေနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ လိုက်နေရင် ကျုပ်ပါဓားပြမှုနဲ့ အဖမ်းခံရလိမ့်မယ်...” ဟု ကျော်ကခေါင်က ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ အောင်သန်းက -

“ဟိုး... ဟိုး မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့တို့ နှစ်ယောက်က ဓားပြမောင်သန်းနဲ့ ဓားပြမောင်ကျော် မဟုတ်တော့ဘူးကွ၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေ ဖြစ်နေကြပြီ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း

ရှင်တွေကွ၊ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခု ထောင်ထားတယ်၊ ကွန်စထရကရှင်းပေါ့ကွာ... ” ဟု ဆိုကာ အောင်သန်းသည် သူ၏သားရေအိတ်အတွင်းမှ ဗစ်စတင်းကတ်ခေါ် ကတ်ပြားလေးတစ်ခုကို ကျော်ခေါင်၏လက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။ လွန်စွာလှပသပ်ရပ်သော ကတ်ပြားလေး ဖြစ်၏။ ထိုကတ်ပြားလေးတစ်ရွက်၏ တန်ဖိုးသည်ပင် မသေးလှဟု ကျော်ခေါင် သဘောပေါက်လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ထိုကတ်ပြားလေးကို ယူ၍ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ဖက်တွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားပြီး တစ်ဖက်တွင် မြန်မာလိုရိုက်နှိပ်ထား၏။

“ဦးအောင်သန်း မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ” ဆိုသော စကားလုံးကို ဖတ်မိလေ၏။ ထိုကတ်ပြားတွင် တယ်လီဖုန်းနံပါတ် အမြောက်အမြားကိုလည်းတွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် မောင်ကျော်လည်း သူ၏သားရေအိတ်အတွင်းမှ ကတ်ပြားတစ်ခုကို ပေးပြန်လေ၏။ ၎င်း၏ကတ်ပြားမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

ဦးကျော်
အထွေထွေမန်နေဂျာ

ရွှေသီဝါ

အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်၊ ဘိလပ်မြေနှင့် ဒီဇီဆောက်လုပ်ရေး၊ အမျိုးမျိုး
ရောင်းဝယ်ရေးဌာန

ထိုကတ်ပြား၏ အောက်တွင်လည်း မြောက်မြားစွာသော တယ်လီဖုန်းနံပါတ် အမြောက်အမြားကိုလည်းတွေ့ရလေ၏။

ကျော်ခေါင်သည် အံ့သြ၍နေ၏။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အတော့်ကို ဟန်ကျနေပါလား...” ဟု မေးလိုက်ရာ အောင်သန်းက -

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်ကွာ... လိုက်ခဲ့ပါ။ တို့နဲ့နေပါ။ ခုလောလောဆယ်တော့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ မင်းကို တို့ကကျွေးမယ်...” ဟုဆိုကာ ကျော်ခေါင်အား ခေါ်သွားလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြင့် လိုက်ပါသွားရင်း -

“ခင်ဗျားတို့ ဓားပြတွေမဟုတ်တော့ဘူးနော်...” ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ကျော်က -

“ဒီမှာကျော်ခေါင် နားမလည်လို့ မေးပါရစေကွာ၊ အခု မင်းပြောတဲ့ ဓားပြဆိုတာ ကုန်းသတ္တဝါလား၊ ရေသတ္တဝါလား၊ ဖွဲ့နွဲ့ကျွေးရတာလား၊ ဆန်ကွဲ ကျွေးရတာလား...” ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်သည် သူ၏ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်း ကုတ်ရင်းလိုက်ပါသွားရလေတော့၏။ စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ၌ အောင်သန်းက မိနူးခေါ် စားသောက်ဖွယ်ရာ စာရင်းစာရွက်ကိုတောင်းယူ၍ အစားအသောက်များကိုမှာလေ၏။ ကျော်ခေါင်အတွက် အချို့ရည်မှာ ပေး၍ ၎င်းတို့နှစ်ဦးအတွက် ဘီယာများမှာလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တုန်းက ထောင်ကလွတ်လာတာလဲ၊ ကြီးပွားတာ မြန်လှချည်လား...” ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ကျော်က -

“နှစ်နှစ်ကျော်ရှိပြီကွ၊ ကြီးပွားတာ မြန်လှချည်လားလို့ မမေးနဲ့၊ လုပ်နည်းကိုင်နည်းလေးတွေက ခွင်တည့်တာကိုး ငါ့လူရ” ဟု

ပြောလိုက်လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် နားမလည်သောအမူအရာဖြင့် မောင်ကျော်၏မျက်နှာကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။ ထိုအခါ အောင်သန်းက ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဘူးပေါ်တွင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ ဆဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ရင်း -

“ကျော်ခေါင်ဇေ... ပြောရဦးမယ်ကွ၊ ကလေးဘဝတုန်းက ဂျင်ပေါက်ဖူးတယ်မို့လား၊ ဂျင်လေးကို ကြိုးနဲ့ပတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်ပေါက်ချလိုက်တဲ့အခါမှာ ဂျင်ကလေးက လည်ပြီးထောင်နေတာကွ၊ အဲဒီဂျင်ကလေးဟာ... အသေမဟုတ်ဘူး၊ လည်နေတာ...၊ လည်နေသရွေ့ထောင်နေမှာပဲ၊ အလည်ရပ်သွားတဲ့အချိန်မှာ လဲကျသွားမှာပဲ၊ ဒီတို့နှစ်ယောက် အခုလုပ်နေတဲ့ စီးပွားရေးဟာ အဲဒီလိုပဲ၊ ဂျင်သီအိုရီကွ၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းပြီးလုပ်နေတာ၊ အဲဒီလို ပြောင်းလွဲနေနိုင်သရွေ့တို့နှစ်ယောက်ထောင်နေမှာပဲ၊ ဘာတစ်ခုမှမူသေမဟုတ်ဘူး၊ တို့တွေဟာ ဆန်သမားတွေဖြစ်လိုက်၊ သစ်သမားတွေဖြစ်လိုက်၊ ကျောက်သမားတွေဖြစ်လိုက်၊ ကားဝယ်ရောင်းသမားတွေဖြစ်လိုက်နဲ့ လည်ပတ်နေရတာကွ၊ အခုမင်းနဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ငါက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းရှင်၊ မောင်ကျော်က အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းလုပ်ငန်းရှင်၊ သိပ်မကြာခင်မှာ... ပြောင်းသွားကြဦးမှာ၊ အဲဒီတော့ တို့နှစ်ယောက်ကို မြင်တဲ့နေရာမှာ လူနှစ်ယောက်လို့မမြင်နဲ့ ဂျင်ကလေးနှစ်လုံးလို့မြင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ တို့က အဲဒီလို ပြောင်းလွဲလုပ်ကိုင်နိုင်သရွေ့ ထောင်နေမှာပဲ၊ အဲဒါကို မင်းက သဘော မပေါက်ဘဲ ဓားပြလို့ ထင်နေတုန်းပဲလားကွာ...” ဟု မေးလေဆာ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ၎င်းတို့နှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင်၌စားသောက်ပြီးနောက် ၎င်းတို့နှင့်တူလိုက်ပါသွားရလေ၏။ အောင်သန်းနှင့် မောင်ကျော်

သည် လူကံတန်များနေသော ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုတွင် နေကြလေ၏။
ကျော်ခေါင်အား လွန်စွာသန့်ပြန့်လှပသော အခန်းတစ်ခုတွင် လွန်စွာ
ခမ်းနားသော အိပ်ရာတစ်ခု၌ အိပ်စက်စေ၏။ ကျော်ခေါင်သည်
တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ဘဲရှိလေ၏။ ည၌အတော်နက်မှပင် အိပ်မော်
သွားရလေ၏။ အိပ်ပျော်သွားသောအခါ၌ ၎င်း၏ ဆရာသမားဖြစ်သော
ဘကြီးညိုကို အိပ်မက်မက်လေတော့၏။ သူသည် ဘကြီးညိုနှင့်အတူ
သရက်ပင်အောက်တွင် ထိုင်၍နေ၏။ ထို့နောက် ဘကြီးညိုအား

“ဘကြီးညိုရယ်... ဒါလောက် ဗဟုသုတတွေ၊ ဒါလောက်
ပညာတွေတတ်အောင် ဘယ်ဆရာသီမှာ တပည့်ခံပြီး သင်ခဲ့တာလဲ...
မေးလိုက်ရာ ဘကြီးညိုက ရေခွေးကြမ်းကို မော့ချပြီးနောက် တဟ်ဟ်
ရယ်လေ၏။

“ဟ... ငခေါင်ရဲ့ ငါ့ဆရာတွေရဲ့ နာ မည်စာရင်းကို ရွတ်ပြရင်
တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ မပြီးဘူးကွ၊ နှစ်ရက်သုံးရက်ဆက်ပြီး ရွတ်ပြရမလို့ ဖြစ်
နေတယ်၊ ဆရာတွေက အများကြီးကွ၊ မင်းမေးလို့ ဖြေရဦးမယ်၊ အဲဒီအထဲ
က ဆရာသုံးယောက်အကြောင်းပဲပြောပြမယ်၊ ပထမဆရာက သူ့ခိုးတစ်
ယောက်ကွ၊ တစ်ရက်မှာ ငါကလမ်းလျှောက်လာတာ၊ သူ့ခိုးက အိမ်တစ်
အိမ်ကိုဖောက်နေတာ၊ ငါက ဘာလုပ်နေတာလဲလို့ အနားကိုသွားကြည့်
တာ အဲဒီတော့ သူ့ခိုးက ‘ဘာလဲမိတ်ဆွေ စိတ်ဝင်စားလို့လား၊ စိတ်ဝင်စား
ရင်လည်း ပါဝင်ဆင်နွှဲလေ၊ ကျုပ်က ဒီအိမ်ကိုဖောက်နေတာ’လို့ ပြောတယ်
ဒါပေမဲ့ ငါက ဘာမှပြန်မပြောခင်မှာဘဲ သူ့ခိုးက ထွက်ပြေးတယ်
ပြေးတဲ့အခါမှာလည်း အိမ်ရှင်တွေက ငါ့ကို မိသွားမှာစိုးလို့ ငါ့လက်ကိုခွဲ၍
ပြေးရှာတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အိမ်မှာ ငါ့ကိုနေချင်သလောက်နေဆိုပြီး

ခေါ်ထားတယ်၊ ငါဟာ နေစရာမရှိလို့ သူ့အိမ်မှာ တစ်လနေခဲ့ရတယ်၊
အဲဒီသူခိုးဟာ ညတိုင်းထွက်ပြီးခိုးတယ်၊ ပြန်လာတဲ့ အခါမှာ ငါက
ရဲခဲသလားလို့မေးမိတယ်၊ သူဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ်မပျက်ဘူး၊ ‘မိတ်ဆွေ
ကြီး ဒီညတော့အဆင်မပြေဘူး၊ မနက်ဖြန် ကျိန်းသေ’ လို့ချည်း တက်တက်
ကြွကြွ ဖြေလေ့ရှိတယ်၊ တစ်ခါမှ သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်အားငယ်တဲ့
အမူအရာမျိုး မတွေ့ရဘူး၊ မနက်ဖြန်မှာ ကျိန်းသေချည်းပဲ၊ သူ့ဆီမှာ
ငါဟာ တစ်လလောက်နေခဲ့ရတယ်၊ သူ့နဲ့ခွဲပြီး အလုပ်တွေလုပ်လို့
အဆင်မပြေတဲ့အခါမှာ စိတ်အားငယ်မိတယ် ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် သူပြော
တဲ့ စကားလေးကို အမှတ်ရမိတယ်၊ ‘ဒီညတော့ အဆင်မပြေဘူး၊ မနက်ဖြန်
ကျိန်းသေ...’ ဆိုတဲ့စကားလေးကို အမှတ်ရမိတိုင်း အားတွေရှိသွား
တယ်၊ အဲဒီတော့ မနက်ဖြန် ကျိန်းသေဆိုတဲ့စကားလေးကို သင်ပေး
လိုက်တဲ့ဆရာဟာ သူ့ခိုးတစ်ယောက်ပဲကွ...’ ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျော်
ခေါင်သည် သဘောကျ၍ ရယ်လေ၏။

“ဒုတိယ ဆရာကတော့ ခွေးတစ်ကောင်ကွ၊ တစ်နေ့မှာ ငါဟာ
တောလမ်းတစ်ခုကိုသွားရင်း ရေငတ်လို့ ရေကန်တစ်ကန်မှာ သောက်
လို့ လုပ်နေတုန်း၊ ခွေးတစ်ကောင်ဟာလည်း ရေငတ်လို့ ရေသောက်မလို့
ရေကန်ဆီကို ပြေးလာတယ်၊ အဲဒီလို ပြေးလာပြီး သောက်မလို့လုပ်တုန်း
ရေကန်ထဲက အခိုက်ရှိမြင်တော့ အခြားခွေးတစ်ကောင်ထင်ပြီး ကြောက်အား
သန့်အားနဲ့ နောက်ကိုပြန်ပြေးတယ်၊ ပြီးတော့လဲ ကြာကြာမပြေးနိုင်ပါဘူး၊
ရေငတ်တော့ ရေကန်ဆီ ပြန်ပြေးလာပြန်ရော၊ ပြီးရင် အရိပ်ကိုမြင်ပြီး
ကြောက်အားတကြီးနဲ့ ပြန်ပြေးသွားပြန်ရော၊ နောက်ဆုံးမှာ ခွေးဟာ
သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ရေကိုငုံ့မကြည့်ဘဲ ရေကန်ထဲကို ဝုန်းကန်ခုန်ချ

လိုက်တယ်။ အဲဒီလို ခုန်ချလိုက်တဲ့အခါမှာ သူကြောက်နေတဲ့ရေ ကန်ထဲက
 ခွေးတစ်ကောင်ဟာ လုံးဝမရှိတော့ဘူး။ ရေကို အဝသောက်ပြီး ကိုယ်ကို
 ခါပြီး တက်သွားတယ်။ ငါ့မှာလည်း လူရဲ့သဘာဝအတိုင်း တစ်ခါတလေ
 ကြောက်စိတ်တွေ ပေါ်လာတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီလို ကြောက်တဲ့အရာထဲကို
 ငါဖွတ်တိုးပြီး ဝင်သွားတယ်။ အဲဒီလိုဝင်သွားတိုင်း ကြောက်စရာဆိုတာ
 မရှိပြန်ဘူးကွာ။ အဲဒီအတတ်ပညာကို သင်ပေးလိုက်တာက တော့ ခွေးတစ်
 ကောင်ပဲကွာ။ ဒါကြောင့် ငါ့ဆရာစာရင်းထဲမှာတော့ အဲဒီခွေးတစ်ကောင်
 ကိုလည်း ထည့်ထားရလိမ့်မယ်ဟေ့...''ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ
 ကျော်ခေါင်သည် အားရပါးရ ရယ်မောပြန်၏။ ထို့နောက် ဘကြီးညိုက-

''နောက်ဆရာတစ်ယောက်ကတော့ ခြောက်နှစ်သားအရွယ်
 ကလေးတစ်ယောက်ပဲဟေ့။ သီတင်းကျွတ်တော့ ကလေးတွေက မီးထွန်း
 ကြတာပေါ့။ ငါပြောတဲ့ကလေး ဖယောင်းတိုင်ကလေးကို မီးထွန်းလိုက်
 ပြီးရင် ပါးစပ်နဲ့ ဖူးကနဲ မှုတ်လိုက်၊ ပြီးရင် ပြန်ထွန်းလိုက် လုပ်နေတာကွာ
 အဲဒီတော့ ငါကသူ အနားကပ်သွားပြီး 'ဘာလုပ်နေတာလဲ' လို့ မေးတော့
 သူက'ဘကြီးရယ် ဖယောင်းတိုင်မီးလေးကို ကျွန်တော် မှုတ်လိုက်တဲ့
 အခါမှာ ပျောက်သွားတယ်။ အဲဒါ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲလို့ ကျွန်တော်
 မသိလို့ မီးကို မှုတ်ကြည့်မိတာပါ'လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ ငါက 'အဲဒီ
 လို မှုတ်ကြည့်တော့ သိပြီလား'လို့ မေးတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကလေးက
 ဘာပြောသလဲဆိုတော့ 'ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်တာတော့ မီးခြစ်ခြစ်လို့
 မီးတောက် ကလေးတောက်တာဟာလည်း ဆန်းတာပါပဲ။ အဲဒီ မီးတောက်
 ကလေးဟာ ကျွန်တော်ခြစ်ရင် တောက်လာဖို့ သူဟာ ဘယ်နားက စောင့်နေ
 တယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော်မှုတ်လိုက်ရင် အဲဒီမီးတောက်

ကလေးဟာ ဘယ်နားကို ရောက်သွားတယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်တော် မပြောနိုင်
 ခါဘူး။ တစ်ခုပဲ ကျွန်တော်စဉ်း စားမိတယ်။ ကျွန်တော်မခြစ်သရွေ့ သူ
 ဟာ မတောက်ဘူး။ မနက်ဖြန်မှ ကျွန်တော်ခြစ်ရင် မနက်ဖြန်မှ သူဟာ
 တောက်မယ်။ နောက်နှစ်မှခြစ်ရင် သူဟာ နောက်နှစ်မှ တောက်မယ်။
 အဲဒီတော့ ကျွန်တော် မခြစ်ခင်ကတည်းက မီးတောက်ဟာ တောက်နှင့်
 ပြီး သားဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော် မမှုတ်ခင် ကတည်းက
 သူဟာ ပျောက်နှင့်ပြီးသားဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကိုဖမ်း
 လို့မရတာဖြစ်မှာပဲ' လို့ ပြောရှာတယ်။ အဲဒီကတည်းက ဘယ်အကြောင်း
 အရာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အလေးအနက်စဉ်းစားရမယ် ဆိုတာ ငါသဘောပေါက်
 သွားတယ်။ အဲဒီလို အလေးအနက် စဉ်းစားတတ်ဖို့ကိုတော့ အဲဒီကလေး
 ဆီက ငါရလိုက်တယ်ဟေ့။ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့ ဆရာတွေ စာရင်းထဲမှာ
 အဲဒီကလေးကိုလည်း ထည့်ရမှာပဲ...''ဟု ပြောလိုက်သည့် တစ်ခဏ၌
 ဆီ ကျော်ခေါင်လည်း အိပ်ရာမှလန့်၍နိုးသွားလေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၇)

ကျော်ခေါင်ကို သူသူက ဖိနပ်ချုပ်အလုပ်ပုံစံနဲ့နေရှာခန့်ပြီ

ကျော်ခေါင်သည် အောင်သန်း၊ မောင်ကျော်တို့အိမ်တွင် ဆက်လခန့် မှီခို၍နေခဲ့ရလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ကျော်ခေါင်သည် ဆူးလေ ဆုရားသို့တက်ရာ၌ မိန်းမတစ်ဦးက -

“ဪ... ကိုကျော်ခေါင်ပါလား” ဟု လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် ကျော်ခေါင်က ထိုမိန်းမအား ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ခါက လေးဒီရှူး ဖိနပ်သုံးရုံ ချုပ်ပေးခဲ့ရဖူးသော မိန်းမသုံးယောက်အနက် အဖြူရောင် လေးဒီရှူးဖိနပ်ကလေး ချုပ်ပေးခဲ့ရသည့် မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အမှတ်ရ

သွားလေ၏။

“ဪ... ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်၊ လေဒီရှူးကိုး...” ဟု ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမက -

“ကျွန်မနာမည် လေဒီရှူးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မနာမည်က ‘သူသူ’ လို့ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်မညီမလေးက ‘လူလူ’ တဲ့၊ လေဒီရှူးအနက် ရောင်လေးချုပ်ခိုင်းတာ ‘လူလူ’ လေး၊ လေဒီရှူး အနီရောင်ကလေး ချုပ် ခိုင်းတာက ညီအစ်မတစ်ဝင်းကဲ့ ‘ယူယူ’ တဲ့၊ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသုံးယောက် က အမြဲတမ်းတွဲတယ်၊ သူသူ၊ လူလူ၊ ယူယူတဲ့” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျော်ခေါင်က

“ခင်ဗျားပြောပြမှ ညီအစ်မတွေမှန်း သိတယ်၊ ကျွန်တော်က အကင်းမပါးပါဘူးဗျာ၊ တော်တော်ကို ထူတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျော်ခေါင် လို့မခေါ်ပါနဲ့၊ ‘ထူထူ’ လို့ပဲခေါ်ပါ၊ အဲဒီတော့ သူသူ၊ လူလူ၊ ယူယူ ထူထူပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် သူသူက

“ထူထူအထိတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နို့နို့ဆိုရင်တော့ လက်မခံ ဘူးနော်...” ဟု ရယ်မော၍ ပြန်ပြောလေ၏။

“ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခုတော့ ခင်ဗျားတို့ သတိထားရမှာက ‘သူသူ’ လည်း မှည့်လို့ရတယ်၊ ‘လူလူ’ လည်း မှည့်လို့ရတယ်၊ ‘ယူယူ’ လည်း ရတယ်၊ ယူတော့ မမှည့်နဲ့နော်...” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြန်၍ ပြောလိုက် လျှင် သူသူက -

“ကိုကျော်ခေါင်က အတော့်ကို ပျော်တတ်တာပဲ၊ သူသူတို့က လည်း ဒီလိုပဲ၊ ဂျိုင်းလိုက်ဖ်ကိုပဲ သဘောကျတယ်...” ဟု ပြန်၍ပြော လေ၏။

“နေပါဦး ကိုကျော်ခေါင်ရယ်၊ အခု ဘာလုပ်နေသလဲ...” ဟု သူသူကမေးလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်က

“အလုပ်ဆိုလို့ ဘာမှမရှိပါဘူးဗျာ၊ မိတ်ဆွေ လူဆိုးနှစ်ယောက် အိမ်မှာ ခိုကပ်ပြီး နေနေရတယ်၊ အလုပ်ရဖို့ ဘုရားတက်ပြီး ဆုတောင်း ဘာပါဗျာ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် သူသူက -

“သူသူကတော့ ဘုရားရှိခိုးပြီးပြီ၊ ကိုကျော်ခေါင်ကို စောင့်မယ် လေ၊ ကိုကျော်ခေါင် ဘုရားရှိခိုးပြီးရင် အလုပ်အကြောင်း စကားပြောကြ အာပေါ့...” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျော်ခေါင်လည်း တနင်္လာထောင့်တွင် ဘုရားရှိခိုး၍ အလုပ်အကိုင်အတွက် ဆုတောင်းလေ၏။ ထို့နောက် သူသူထံသို့သွားလေ၏။ သူသူလည်း ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ အရိပ် ကောင်းသောနေရာသို့ ကျော်ခေါင်အား ခေါ်သွားပြီးလျှင်

“သူသူတို့မှာက ငွေရှိပါတယ်၊ ကိုကျော်ခေါင်က အလုပ်လုပ် ဆတ်ရင် ဖိနပ်လုပ်ငန်း ထူထောင်ရအောင်၊ ကိုကျော်ခေါင်ကို အလုပ်သမား အဖြစ်နဲ့ ဖိနပ်မချုပ်ခိုင်းပါဘူး၊ လုပ်ငန်းကို ဦးစီးပေးရုံပါပဲ၊ အလုပ်ရုံ ဆုပ်ဖို့လည်း ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် တစ်ခုမှာ မြေဝယ်မယ်၊ အဲဒီကထွက်တဲ့ ဖိနပ်တွေ ရောင်းဖို့လည်း ဗြိတိန်မှာ ဆိုင်ခန်းဝယ်မယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် နော်၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြီးနဲ့တော့ ကိုကျော်ခေါင် အလုပ်ထွက်သွားလို့ ရဘူး၊ သူသူတို့က လုပ်ငန်းကို ဘာမှနားလည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကို ကိုကျော်ခေါင်လက်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနေ့ညနေပဲ လူလူနဲ့တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ငန်းစရမှာပဲ...” ဟု ပြောလေတော့၏။

“အလုပ်က မထွက်ရဘူးဆိုတာတော့... လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခယ်လောက် ကြာကြာလုပ်ရမလဲဆိုတာတော့ ပြောဦးလေ” ဟု

ကျော်ခေါင်က ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူ့သူက

“အဲဒါတော့ ဒီလိုလုပ်ရအောင်ရှုပ်၊ ကိုကျော်ခေါင်က ဒီလုပ်ငန်းကို ဦးစီးခေါင်းဆောင် သုံးနှစ်လုပ်ပေးရမယ်၊ ကိုကျော်ခေါင်လက်အောက်မှာတော့ ကျွန်မတို့ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲလေး မောင်ဆုဆိုတာရှိတယ်၊ သူ့ကိုတော့ အလုပ်သင်အဖြစ် ထည့်ပေးထားမယ်၊ သုံးနှစ်ဆိုရင် သူလည်း အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းနားလည်သွားပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ကိုကျော်ခေါင် အလုပ်ကထွက်ချင်ရင် ထွက်လို့ရပြီပေါ့၊ ဒီထက်တော့ စောပြီးထွက်လို့မရဘူးနော်၊ အဲဒါလည်း စဉ်းစားပါဦး...”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က -

“ကျုပ်က သိပ်ပြီးအလုပ်လုပ်ချင်နေတာဗျာ၊ စဉ်းစားဖို့ မရှိပါဘူး၊ အလုပ်လက်ခံဖို့ပဲရှိပါတယ်” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် သူ့သူက သူ၏ ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ လိပ်စာကတ်ပြားကလေးကို ထုတ်၍ပေးလိုက်ပြီးလျှင်

“အဲဒီလိပ်စာအတိုင်း မနက်ကိုးနာရီအ ရောက်လာခဲ့ပေါ့၊ အလုပ်က လုပ်ဖြစ်ဖို့ သေချာပါတယ်...”ဟု ပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း ဝမ်းသာအားရ အိမ်သို့ပြန်သွားလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် အောင်သန်းနှင့် ကျော်ကျော်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကျော်ခေါင်၊ ဘယ်သွားတာလဲ...”ဟု တစ်ယောက်တစ်လူညှိမေးကြကုန်၏။

“ကျုပ်နဲ့သိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဖိနပ် အလုပ်ရုံထောင်လို့ဗျ၊ အဲဒီလိုထောင်ပြီးရင် ကျုပ်ကိုမန့်နေဂျာခန့်မှာ၊ မနက်ကြိုကိုးနာရီဆယ်ငါးမိနစ်လောက်ဆိုရင် ကျုပ်ဟာ အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့

ဖြစ်နေပြီ...”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်ကျော်က

“ဖိနပ်ရုံထောင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ငါ့လူရာ၊ မင်းကို ထောင်မလို့ပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီမိန်းမဟာ မင်းကို အပိုင်ကြံပြီကွ...”ဟု ပြောကာ ရယ်လေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က -

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်လို အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိလူတစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံရှိတဲ့ မိန်းမက ဒီလောက်ကြီး ကြိုးစားမင်းစား ကြံစရာမလိုပါဘူး” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် အောင်သန်းက

“ကဲကွ...”တကယ်လို့ အဲဒီမိန်းမက ကြံလို့ မင်းက အဲဒီမိန်းမနဲ့ရသွားပြီကွာ၊ အဲဒီတော့ ချမ်းသာသွားပြီကွာ၊ အဲဒီအခါမှာ ငါတို့နှစ်ယောက်လာပြီး ဓားပြတိုက်ရမှာလား”ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်က

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လည်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးတွေပဲဥစ္စာ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဓားပြတိုက်ရမှာတုံး...”ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ကျော်က -

“ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဆိုတာက ယာယီလုပ်တာ ကွ၊ ဓားပြအလုပ်ဆိုတာ ငါတို့ရဲ့ မူလအလုပ်ကွ၊ ဝါသနာလည်းပါတယ်ဆိုပါတော့ကွ...”ဟု ပြောလိုက်လျှင်

“ဝါသနာပါတယ် မလုပ်နဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျားတို့ထောင်ကျရင် သွတ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး...”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်ရာ မောင်ကျော်က -

“မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တယ်၊ ဒီတစ်ခါ ထောင်ကျလို့ ထောင်ထဲမှာသေရင်တော့ မင်းမိတ်ဆွေ ဦးချိုတ်ပန်းကြီးလို ထောင်

သရက်ပင်မှာစောင့်တဲ့ သရဲကြီးဖြစ်နေလိမ့်မယ်...''ဟု ပြောဆိုကာ ရယ်မောကြလေတော့၏။

၎င်းတို့သည် ထိုသို့လျှင် ပြောဆို ရယ်မောကြပြီးနောက် နံနက်စာကို ယခုရွှေဘုံသာလမ်းဟုခေါ်သော မတိုလမ်းရှိ ချစ်တီးထမင်းဆိုင်တွင် စားသောက်ကြလေ၏။ ကျော်ခေါင်ကမူ ထမင်းမစားဘဲ တိုရှည်နှင့် ကော်ဖီကိုသာ သောက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား နှုတ်ဆက်၍ ဦးပဉ္စင်းကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။ ကျော်ခေါင်သည် ဦးပဉ္စင်းနှင့်တွေ့လျှင် လေဒီရှူးခေါ် သူသူတို့အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ဦးပဉ္စင်းကလည်း မိန်းမများနှင့် အလုပ်လုပ်မည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိဘက်က ရိုးသားရန် လိုအပ်ကြောင်းကို ဆုံးမတော်မူလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ထိုနေ့ည၌ ဦးပဉ္စင်း၏ကျောင်း၌ပင် အိပ်စက်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ကိုးနာရီတွင် သူသူပေးခဲ့သော လိပ်စာသို့သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုလိပ်စာရှိအိမ်မှာ ပြိုကျနေသော တိုက်ပျက်တစ်ခုဖြစ်၏။ ကျော်ခေါင်က အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်သို့ မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ရာ ဤနေရာ၌ လူဆို၍ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မနေကြောင်း ထိုတိုက်ကြီးမှာလည်း အမွေဖြစ်နေသော တိုက်ကြီးဖြစ်ကြောင်း ကျော်ခေါင်မေးသော သူသူဆိုသည့်နာမည်ကိုလည်း မကြားဖူးကြောင်း ပြောပြကြလေ၏။ ထိုသို့ပြောပြသည့်အထဲ တွင် အသက်လေးဆယ်အရွယ် လူတစ်ယောက်က ကျော်ခေါင်အား

''မောင်ရင်ပြောတဲ့ နာမည်သုံးခုကလည်း သူသူ၊ လူလူ၊ ယူယူတဲ့လားကွာ၊ ကြားပဲမကြားဖူးပါ ဘူး၊ တမင်လုပ်ပြီး ပြောသွားတဲ့ နာမည်တွေပါ၊ မင်း ကို အဲဒီမိန်းကလေးက ကျီစားသွားပြီထင်တယ်...''

ဟု ပြောလေ၏။

''ဘာဖြစ်လို့ ကျီစားမှာလဲ...''ဟု ကျော်ခေါင်က ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ -

''ဒီလိုကွ...၊ တစ်ချို့က အကျီစားသန်တယ်၊ တစ်ဖက်လူဒုက္ခရောက်လေ သူက ပျော်လေပဲကွ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိရမှပဲ ကိုယ်ကအလှည့်ကြတော့လည်း တစ်ချို့တစ်မောင်းလောက် အလှပပလေး ပြန်ပြီးကျီစားလိုက်ပေါ့၊ ကဲ...ပြန်တော့ ပြန်တော့...''ဟု ပြောလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်ခေါင်လည်း အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် မောင်ကျော်နှင့် အောင်သန်းအား ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရာ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ကျော်ခေါင်၏အဖြစ်ကို သနားရမည့်အစား အူတက်မတတ် ရယ်မောကြလေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၈)

ဒေါင်းမလေးတစ်ကောင်နှင့် တွေ့ပြန်ခြင်း

တစ်နေ့တွင် ကျော်ခေါင်သည် အလုပ်ကိစ္စအတွက် ငါးထပ်ကြီးဘုရားအနီးရှိ ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ရောက်သွားလေ၏။ ထိုရပ်ကွက် သို့ရောက်လျှင် ခင်မင်ဖွယ်ရာကောင်းသော မောင်နှမနှစ်ဦးနှင့် သိကျွမ်း ခင်မင်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုမောင်နှမနှစ်ဦးအနက် အစ်မဖြစ်သူ၏ အမည်မှာ သူသူဟူ၍ဖြစ်၏။ ရိုးသားသောမိဘများမှ ဆင်းသက်လာသော မြန်မာ ဦးသမ္ဘာ မိန်းကလေးဖြစ်၏။ မောင်ဖြစ်သူမှာ လူလူဟူ၍ဖြစ်၏။ ကျော် ခေါင်သည် ဖိနပ်ချုပ်အလုပ်တစ်ခု ဒီအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရိုး မရှိ ၎င်း

မောင်နှမနှစ်ဦးထဲတွင် စုံစမ်းရာ မရှိကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ကျော်ခေါင်ကလည်း သူ့သူ၊ လူလူ၊ ယူယူဟူသော အမည်ဖြင့် ၎င်းအား အနှောင့်အယှက်ပေးသွားသော မိန်းမသုံးဦးအကြောင်းပြောပြရာ ၎င်းမောင်နှမနှစ်ဦးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောကြလေ၏။ ထို့နောက် ကျော်ခေါင်လည်း ၎င်းတို့နှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်းပြောဆိုကာ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ငါးထပ်ကြီး ဘုရားလမ်းဘက်သို့ ရောက်လျှင် ကုလားကြီးတစ်ဦး ရောင်းသော ထမင်းဆိုင်း၌ ထမင်းဝယ်၍ စားသောက်လေ၏။ ထို့နောက် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ပြန်၍ ရောက်သောအခါ၌ အောင်သန်းနှင့်မောင်ကျော် မရောက်သေးသဖြင့် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေရာ ပျင်းရိလာပြီးလျှင် အိပ်စက်လေတော့၏။

ကျော်ခေါင်သည် နေပူကျဲကျဲထဲတွင် လျှောက်လေ၏။ ဆောင်းစရာ ထီးလည်းမပါ၊ စီးစရာ ဖိနပ်လည်းမပါ၊ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသော လမ်းပေါ်တွင် ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် လျှောက်လှမ်းနေ၏။ ထိုသို့လျှောက်နေရင်း တောစပ်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုတောစပ်သို့ရောက်သွားလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက

“ဟေ့ကောင် ပူလောင်လှချည်လားကွာ၊ ဒီကိုလာစမ်းပါဦး...” ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းအား ထောင်ထဲတွင် ဦးညိုမှိုင်းခေါ် ဘကြီးညိုဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့၏။

“ဟာ... ဘကြီးညိုပါလား” ဟု ကျော်ခေါင်က အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဘကြီးညိုအနီးသို့ လျှောက်သွားလေ၏။ ဘကြီးညိုသည် ကျော်ခေါင်အား တောအုပ်အတွင်းရှိ ရေကန်ကလေး တစ်ကန်အနီးသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ထိုင်ခိုင်းလေ၏။

“အဲဒီရေကန်ကလေးကို စိတ်အေးလက်အေးထိုင်ပြီး ကြည့်နေပေတော့၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အေးချမ်းလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို အေးချမ်းလာတဲ့အခါကျမှ မျက်စိကို အသာလေးမှိတ်ထားလိုက်၊ ပြီးတော့ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေ၊ အဲဒီလို ထိုင်နေရင်းက ရှေ့ကိုဆက်ပြီး လုပ်ရမယ့် အလုပ်ဟာ မကြာခင်မှာ ရောက်လာပါစေလို့ စိတ်ထဲမှာ အာရုံပြုဆုတောင်းရမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ မင်းရဲ့စိတ်အာရုံမှာ တစ်စုံတစ်ခု ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို ပေါ်လာတဲ့ဟာကိုပဲ လမ်းညွှန်အဖြစ်ထားပြီးတော့ လုပ်ပေတော့၊ ကဲ... ကဲ... ထိုင်လိုက်၊ ထိုင်လိုက်...” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျော်ခေါင်လည်း ရေကန်ကလေးအနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီးလျှင် ရေကန်ကလေးအတွင်းမှ ရေကိုလည်းကောင်း၊ ရေကန်၏ ကမ်းစပ်တွင် ခိုသော ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များကိုလည်းကောင်း၊ ရေကန်အတွင်း ပေါက်ရောက်နေသော ကြာဖြူပန်းကလေးများကိုလည်းကောင်း စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရှုလာခဲ့ရာ ကွမ်းတစ်ယာ ညက်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ပူလောင်နေသော ကျော်ခေါင်၏ စိတ်နှလုံးသည် အေးချမ်း၍ လန်းဆန်းလာလေတော့၏။ ထို့အတူ နေပူထဲတွင် လျှောက်လာရသဖြင့် ပူလောင်နေသော သူ၏ခေါင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း အေးချမ်းသွားလေတော့၏။ ထိုအခါကျမှ ကျော်ခေါင်သည် မျက်စိကို မှိတ်၍ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်ပြီးလျှင် ‘ရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေ အမြန်ဆုံးပေါ်ပေါက်ပါစေ’ လို့ လေးလေးနက်နက် ဆုတောင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုဆုတောင်းပြီး မကြာခင်မှာဘဲ သူ့ရဲ့အာရုံထဲမှာ အလွန်လူစည်ကားသော သဘောဆိပ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရတယ်။ အဲဒီတော့မှ မျက်လုံးကိုဖွင့် အနားမှာထိုင်နေတဲ့ ဘကြီးညိုကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။

အဲဒီတော့ ဘကြီးညိုက -

“ရှင်းနေတာပဲ မောင်ကျော်ခေါင်ရယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကိုလိုချင်ရင် လူစည်ကားတဲ့ သင်္ဘောဆိပ်တစ်ခုကို အမြန်ဆုံး သွားလိုက်ရုံပေါ့...”ဟုပြောပြီး တဟဲ့ဟဲ့ ရယ်နေလေ၏။ ဘကြီးညိုရယ် နေတုန်းမှာပဲ ကျော်ခေါင်သည် အိပ်ရာမှ လန့် နိုးသွားလေ၏။ ထို့နောက် ကျော်ခေါင်သည် စားပွဲပေါ်မှ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ညနေသုံးနာရီ ထိုးနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် အိပ်ရာမှထပြီး မျက်နှာသစ် အဝတ် အစားဝတ်ပြီး ကမ်းနားသင်္ဘော ဆိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ စဉ့်အိုးတန်း ဆိပ်ကမ်းနားသို့ ရောက်သောအခါ ဂိုထောင်အရိပ်ကိုခို၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်နေသော လူတစ်ယောက်က ကျော်ခေါင်အား-

“ဟေ့... ကျော်ခေါင်၊ ကြောင်ခေါ်...”ဟု လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်၏။ ကျော်ခေါင်လည်း ခြေ လှမ်းအား တုန်ကန်ရပ်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် အသံလာရာဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက ၎င်းအား လှမ်း၍ခေါ်နေကြောင်း သတိပြုမိလိုက်လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ထိုစစ်ဗိုလ်ကို သေချာစွာကြည့်လိုက်၏။ အစိမ်းပုတ်ရောင် ယူနီဖောင်းကို အကျအနှုတ်ဆင်၍ ပခုံးထက်တွင် ရွှေရောင်သပြေခက် သုံးခက်စာ ထူးတပ်ဆင်ထားသော စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ထိုစစ်ဗိုလ်၏မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ပါးစပ်မှယောင်၍

“ဟား... ကြပ်ခိုး...”ဟု လှမ်း၍ ခေါ် လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အနီးပတ်ဝန်းကျင်အား ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ အနီးအနားတွင် ရဲဘော်သုံးလေးဦးနှင့် ဆာဂျင်ခေါ်တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါကျမှပင် ကျော်ခေါင်က -

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါက အားရဝမ်းသာဖြစ်ပြီး အရင်ကလိုပဲခေါ်မိတာ...”ဟု တောင်းပန်လိုက်ရာ

“စိတ်မဆိုးပါဘူးကွာ၊ ငါဟာ ခုအချိန်ထိ မင်းသူငယ်ချင်း ကြပ်ခိုးပဲ ရှိပါသေးတယ်...။ ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးပါဘူး ကျော်ခေါင်ရယ်၊ စောစောကပဲ တို့သူငယ်ချင်း ဘီအိုစီနဲ့ တွေ့ရသေးတယ်၊ သူကလည်း မင်းအတိုင်းပဲ၊ ငါ့ကိုတွေ့တော့ ကြပ်ခိုးလို့ပဲ ခေါ်သေးတယ်ကွ၊ ငါက အဲဒီလိုရင်းရင်း နီးနီးခေါ်သံကို ကြားရတဲ့အခါမှာ ပိုပြီးတောင် ဝမ်းသာသေးတယ်...”ဟု ပြောလေတော့၏။

“အခု ဘယ်မှာရောက်နေတာလဲ” ဟု ကျော်ခေါင်က မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကြပ်ခိုးက နယ်စပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် ကျော်ခေါင်အား မေးမြန်းရာ ကျော်ခေါင်က သူ၏ဘဝ ဖြစ်စဉ်ကို အကြမ်းဖျင်းပြောပြလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှပင် အခြားသော စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုစစ်ဗိုလ်မှာ ကြပ်ခိုးတို့နှင့်အတူ ဗိုလ်သင်တန်းတက်ဖက်ဖြစ်၏။ သူသည် စစ်ဝတ် တန်ဆာများ ထုတ်ပေးရသော တပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူဖြစ်၏။ ထိုစစ်ဗိုလ်၏အမည်မှာ ဗိုလ်ကြီးသန်းတင်ဟူ၍ဖြစ်၏။ ကြပ်ခိုးသည် ဗိုလ်ကြီး သန်းတင်နှင့် ကျော်ခေါင်ကို မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ဖိနပ်ချုပ်ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းသိရသည့်အခါ၌

“ဒီလို ကိုကျော်ခေါင်ရဲ့ စစ်ဖိနပ်တွေဟာ နိုင်ငံခြားက မှာလုတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အရေးပေါ်လိုအပ်လာတဲ့အခါ ကျုပ်တို့တပ်ကလည်း ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဖိနပ်ချုပ်သမားတွေနဲ့ လိုအပ်လာတဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို

ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ချုပ်ရတဲ့လုပ်ငန်းတစ်ခုလည်းရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားလိုကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က အလုပ်ပေးနိုင်ပါ တယ်။ ဖိနပ်ချုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖိနပ်ချုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းကို ကြီးကြပ်ဖို့ ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က အလုပ်ပေးတယ်ဆိုတာက ကျွန်တော့်အထက်က လူကြီးကို ပြောပြပြီး ဆောင်ရွက်နိုင်တာကို ပြောတာနော်။ ကျွန်တော့် ကိုလည်း လူကြီးက အဲဒီအလုပ်ကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်လုပ်ပေးဖို့ တာဝန် ပေးထားတယ်ဗျာ။ နောက်ဆို ရင်တော့ လိုအပ်တဲ့စက်တွေတာတွေနဲ့ ဒီလုပ်ငန်းကြီးကို တိုးချဲ့သွားမှာပါ။ အခုတော့ နည်းနည်းနဲ့ ကျဲကျဲပိုင်း တဲ့သဘောမျိုးပဲ လုပ်နိုင်သေးတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန်ကို တပ်ကို လာခဲ့ဗျာ...” ဟုဆိုကာ ဗိုလ်ကြီးသန်းတင်သည် ကျော်ခေါင်အား လာရ မည့်လိပ်စာကို ပြောပြလေ၏။

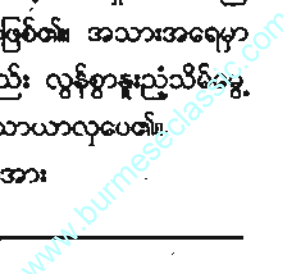
ထို့နောက် သုံးဦးသား လမ်းခွဲသွားကြလေ ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ငယ်သူငယ်ချင်း ကြပ်နီးနှင့် ပြန်တွေ့ရသောကြောင့် လွန်စွာဝမ်းသာသွား၏။ ထို့အတူ အိမ်မက်ထဲတွင် ဘကြီးညို ပြောခဲ့သော စကားသည် အမှန်တကယ်ဖြစ်နေခြင်းအတွက်လည်း ပို၍ဝမ်းသာသွား ၏။ ထို့နောက် ကျော်ခေါင်သည် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။ နောက် တစ်နေ့နံနက်တွင် ဗိုလ်ကြီးသန်းတင်ချိန်းဆိုသည့်နေရာသို့ သွားရောက်၍ တွေ့ဆုံခဲ့လေ၏။ ဗိုလ်ကြီးသန်းတင်လည်း ကျော်ခေါင်အား ၎င်း၏ အထက်လူကြီးဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးနှင့်တွေ့ပေးလေ၏။ ၎င်းဗိုလ်မှူးကလည်း ကျော်ခေါင်၏ပညာအရည်အချင်းကိုမေးရာ ဘွဲ့ရပြီးကြောင်း သိရလျှင် ဖိနပ်ချုပ်အလုပ်ရုံတွင် ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ရသော အရာရှိနေရာတွင် ခန့်အပ် ရန် စီစဉ်လေတော့၏။ ထို့နောက် အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ပြည့်အောင် အလုပ် လုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဝန်ခံကတိတောင်းလေ၏။ ကျော်ခေါင်

နေရန်အတွက် ထို အလုပ်ရုံဝန်းအတွင်း၌ပင် အိမ်ကလေးတစ်လုံး စီစဉ် ပေးလေ၏။ ထို့ကြောင့်ကျော်ခေါင်သည် အလုပ်ရသွားလေတော့၏။

ခြောက်လခန့်ကြာလျှင် သားရေလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အိန္ဒိယပြည် ဘန်ဂလိုမြို့သို့ ပညာသင်ရန် စေလွှတ်ခြင်းခံရလေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း ဘန်ဂလိုတွင် တစ်နှစ်ကျော်ကျော် ပညာသင် ယူရလေ၏။ ထိုသို့သင်ယူ နေစဉ်အတွင်း သင်တန်းကျောင်းနှင့် လွန်စွာမဝေးလှသောနေရာတွင် နေသည့် ကုန်စုံဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်မှ ရှာမိလာဆိုသော မိန်းကလေး တစ်ဦးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးရလေတော့၏။ သင်တန်းသည် သားရေနှင့် ပတ်သက်သောပညာများ မသင်မီ သုံးလလုံးလုံး ကုလားစကားသင် သူရသည်ဖြစ်ရာ ကျော်ခေါင်သည် လွန်စွာကြိုးစား၍ သင်ယူလေ၏။

ထို့ကြောင့် သုံးလမပြည့်မီ၌ပင် ကုလားစကား တစ်ပါးသူက ပြောလျှင် ထည်း ကောင်းစွာနားလည်၍ မိမိကလည်းကောင်းစွာ ပြန်၍ပြောတတ် သောအဖြစ်သို့ရောက်လေ၏။ အထူးသဖြင့် ထိုဘာသာစကားကို ကျွမ်း ကျင်သွားရသည့်အကြောင်းမှာ ရှာမိလာနှင့် သိကျွမ်းရသောအကြောင်း သည်လည်း တစ်ကြောင်းအပါအဝင်ဖြစ်၏။ သင်တန်းကျောင်း အတွက် ခဏဝယ်ရသောတာဝန်ကို ကျော်ခေါင်က ယူရသည်ဖြစ်ရာ ရှာမိလာတို့၏ ကုန်စုံဆိုင်သို့ မသွားရောက်ရသောနေ့ဟူ၍ မရှိတော့ပေ။ ထို့အတူ ရှာမိ သာနှင့် စကားမပြောဖြစ်သောနေ့ဟူ၍ မရှိတော့ပေ။ ရှာမိလာသည် လွန်စွာချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်၏။ အသားအရေမှာ ထည်း ဝင်းဝါစိုပြေ၏။ စကားအပြောအဆိုလည်း လွန်စွာနူးညံ့သိမ်မွေ့ သည့်အပြင် သူ၏အသံမှာလည်း လွန်စွာမှ သာယာလှပေ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျော်ခေါင်က ရှာမိလာအား

“နင်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ဒေါင်းမလေးတစ်ကောင်ကို-ငါ့ရသလိုပဲ၊ ဒေါင်းမလေးဟာ အရည်အသွေးအနေနဲ့လည်း လှတယ်၊ အသံလည်းသာတယ်၊ နင်လည်း ဒီလိုပဲ...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရှာမီလာက -

“ကျော်ခေါင်...၊ ငါကလည်း နင်နဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ အင်္ဂါဂြိုဟ်နတ်သားနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရသလိုပဲ၊ နင့်ရဲ့ အသားအရောင်ဟာ ကြေးနီရောင်ဖြစ်တယ်၊ နင့်ရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ သူရသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံတယ်လို့ ဖော်ပြနေတယ်၊ ငါတို့လို မိန်းကလေးတွေဟာ နှစ်မျိုးရှိတယ်ဟဲ့၊ မိန်းကလေးတစ်မျိုးက ချောမောတဲ့ ယောက်ျားကို ကြိုက်တတ်တယ်၊ တစ်မျိုးက ရဲရင့်တဲ့ ယောက်ျားကို ကြိုက်တတ်တယ်၊ ငါက ဒုတိယအမျိုးထဲမှာပါတယ်၊ ချောမောလှပတဲ့ ယောက်ျားကို ငါတော့ မလိုချင်ဘူး၊ အဲဒီလို ယောက်ျားမျိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတဲ့အခါမှာ ယောက်ျားရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ မတူဘူး၊ အဖော်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့အတူ တွဲပြီးနေရသလိုဖြစ်နေမှာပဲ...”ဟုပြောလိုက်လျှင် ကျော်ခေါင်က -

“ရှာမီလာ...၊ နင် ငါ့ကို ရည်းစားစကား ပြောပြနေတာလား၊ နင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ ငါ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်၊ ကလေးလည်း သုံးယောက်ရှိတယ်...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရှာမီလာက အသံ လွင်လွင် ကလေးဖြင့် ရယ်လေ၏။

“ရဲရင့်တဲ့ယောက်ျားဟာ လိမ်ပြီး မပြောတတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ နင် ငါ့ကို လိမ်နေရတာ လဲ...”ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က -

“ငါတို့ဗမာမှာ စကားပုံတစ်ခုရှိတယ်၊ ‘တစ်ရွာသားကို

ရည်းစားလုပ်ရင် လွမ်းရတတ်တယ်တဲ့’၊ အခု ငါက တစ်ရွာသားမဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်ပြည်သားဖြစ်နေပြီ၊ နင်တော့ လွမ်းရတော့မယ် ရှာမီလာ...” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်လျှင် ရှာမီလာက -

“ငါဟာ ရည်းစားတစ်ခါမှ မထားဖူးဘူး၊ ဒါကြောင့် လွမ်းလည်း မလွမ်းဖူးဘူး၊ အခုတော့ လွမ်းချင်လို့ကို ရည်းစားထားမှာ ကျော်ခေါင်ရဲ့၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ အသည်းအသန်ချစ်တဲ့အချိန်မှာပဲ သင်တန်းပြီးလို့ နင်ဟာ နင့်တိုင်းပြည် ပြန်တော့မယ်ဆိုပါစို့၊ အဲဒီအခါမှာ မိုးတွေကလည်း အရမ်းရွာနေတယ်၊ ငါဘယ်လောက် လွမ်းလိုက်မလဲကျော်ခေါင်ရယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ...၊ နင်ဟာ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားဆိုတော့ ဘယ်လွမ်းမလဲ၊ အဲဒါကိုလည်း ငါက ကျေနပ်ပါတယ်၊ နင်မပါနဲ့၊ ငါ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းလွမ်းမယ်၊ ပြီးရောပေါ့...”ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်သည် မည်သို့ပြန်ပြောရမည်ကို စဉ်းစား၍မရအောင်ရှိသည့်အလျောက်

“ဒေါင်းမလေး ရှာမီလာရယ်၊ သူ့အတိုင်းတိုင်းပဲ နေနေတာ ကောင်းပါတယ်၊ မလွမ်းချင်စမ်းပါနဲ့...”ဟုပြောဆိုကာ နှစ်သိမ့်လိုက်ရလေတော့ သတည်း။

အခန်း (၁၉)

ကျော်ခေါင် အလုပ်က ထွက်ပြီ

ကျော်ခေါင်သည် ဘန်ဂလို၌ နေထိုင်ရင်းရှာမီလာနှင့် လွန်စွာရင်းနှီးသွားပြီဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ရှာမီလာက -

“ကျော်ခေါင်... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အမြင်မှာ နင်ဟာ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ အားကိုးဖို့ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လည်းဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ နင့်ရဲ့အသံမှာ သံလိုက် ဓာတ်ပါတယ်၊ နင့်ရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ တစ်ဖက်တဖက်နဲ့လုံးသားကို

ညှို့ယူနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။ နင်ဟာ ဘယ်လောက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဘဝတွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ နင့်ရဲ့ရှည်သွယ်တဲ့လက်ချောင်းတွေဟာ နင့်ရဲ့ရင်ထဲမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့အရာတွေကို အထူးသဖြင့် ကဗျာ၊ သီချင်း၊ ဂီတ၊ စာပေ၊ ပန်းချီစတဲ့ အရာတစ်ခုခုကို လက်ခံထားတဲ့ တပ်မက်တဲ့ အနုပညာဗီဇ ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုလည်း ဖော်ပြနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ အသည်းနှလုံးမှာ နင့်ကိုချစ်ဖို့နေရာမရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို အခုကတည်းက ပြောထားမယ်။ ငါနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ ရိုးရိုးသားသားဆဲ ဆက်ဆံပါ။ ငါ့ဆီမှာ ချစ်ခွင့်တွေဘာတွေ မပန်ပါနဲ့ ကျော်ခေါင်ရယ်။ ငါ နင့်ကို မချစ်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ ငါ့နှလုံးသားမှာ ချစ်ဖို့နေရာ မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောတာ...” ဟု ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က -

“ကျော်ခေါင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ တစ်ပါးက နေရာပေးတာကို အသိအမှတ်ပြုမှု မဟုတ်ဘူး။ သူနေရာလိုချင်ရင် အတင်းအဓဇမှာ၊ နေရာဦးထားတဲ့လူကိုလည်း အဲဒီနေရာကနေ ဆွဲထုတ်ပုံတဲ့ သတ္တိမျိုးရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း ရှာမိလာသိထားဖို့လိုတယ်...” ဟု အတည်ပေါက်နှင့်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရှာမိလာက -

“အခုပြောတဲ့စကားဟာ နင် ငါ့ကို တကယ်ပြောတာလား ကျီစားတာလား...” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မင်း စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုရင် ကျီစားတာလို့ ငါပြောမယ်။ မင်း စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် တကယ်ပြောတာ လို့ ပြောမယ်...” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ရှာမိလာက -

“စိတ်လည်းဆိုးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်လည်းမဆိုးချင်ပါဘူး...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်က

“ဒီလိုဆိုလည်း ငါက တကယ်ပြောတာလည်း ဟုတ်တယ်။ ခါမှမဟုတ် ရယ်စရာပြောတာလို့ ယူဆချင်လည်းယူဆပါ...” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ရှာမိလာက

“ကျော်ခေါင်...၊ နင် စကားတော်တော် တတ်တာပဲ...” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကျော်ခေါင်က

“ရှာမိလာ...၊ အခုန စကားတွေက နောက်တာဝါဟယ်၊ နင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ မောင်နှမလိုချစ်တာပါ။ တစ်ခါမှ ဟိုလိုဒီလိုစိတ်နဲ့ မချစ်ဖူးပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ငါကြိုတင်ပြီး ပြောထားမယ်။ ငါ့ကို မိန်းမပဲခင်နော်၊ ရည်စားထားချင်သလိုလို ဘာလိုလိုမလုပ်နဲ့နော်၊ ချစ်နှလုံးသားမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ် ကိုလက်ခံဖို့ နေရာမရှိဘူး။ ရုပ်ရှင်ရုံ လူပြည့်သလိုပြည့်နေပြီ၊ ဟောက်စ်ဖူးလား...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ရှာမိလာက တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။ ကျေနပ်အောင် ရယ်ပြီးနောက်

“ဒါဖြင့်ရင် ငါ့နှလုံးသားဟာ မိန်းမတွေ အများကြီးရဲ့ အချစ်နဲ့ ပြည့်နေပြီ ပေါ့...” ဟု ရှာမိလာက ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ထဲကို ချစ်ရတဲ့ အချစ်နဲ့ပြည့်နေတာပါ။ အဲဒါကလည်း ချစ်သူလို့လည်း ပြောရခက်ပါတယ်။ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းပါ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ရှာမိလာလည်း အံ့သြသည်များကို မေးလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်ကလည်း ဆရာမသန်းဘ၏ ညကျောင်းကလေးမှအစ ခြုံပိုင် ကိုစိန်လှိုင်သေဆုံးမှု၊ အထောင်ကျသွားရသည့်အဖြစ်၊ ထောင်မှလွတ်လာရအဖြစ်၊ ဖိနှပ်ချုပ်နှောင်မှုတွင် အလုပ်ရသည့်အဖြစ်၊ ထိုအလုပ်မှ ပညာတော်သင် လွတ်၍

ဘန်ဂလိုသို့ ရောက်လာသည့်အဖြစ်၊ ဘန်ဂလိုတွင် သင်တန်းသားများ စားသောက်ရန် ဈေးဝယ်ရာမှ ရှာမီလာနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားသည်အထိကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြလိုက်လေတော့၏။ ရှာမီလာလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ခဲ့၏။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည့်နေရာများတွင် မျက်ရည်များ ပင်ဖို့လာ၏။ တက်ကြွရမည့်နေရာများတွင် သူ၏မျက်လုံးများသည် အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်၍လာ၏။ ကျော်ခေါင်၏ စကားဆုံးသွားသည့် အခါ၌ ရှာမီလာက -

“ကျော်ခေါင်... နင်ဟာ သိပ်တန်ဖိုးရှိတဲ့ လူပဲ၊ ဒုက္ခတွေ့ရ အများကြီး ရင်ဆိုင်ပြီးပြီပဲ၊ နင်ဟာ ရိုးရိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခနဲ့ ဆေးသားတင်ထားတဲ့ သံဖြစ်နေပြီ၊ သံမထိလို မာကျောကျစ်လျစ်နေပြီ လောကကြီးမှာ သုခဆိုတာ တကယ်မရှိဘူး၊ ရှိတာက ဒုက္ခနဲ့ ဒုက္ခပြီးဆုံး ခြင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒုက္ခပယ်ပယ်နယ်နယ် မရောက်ဖူးတဲ့လူဟာ သုခကို လည်း အကျအနပ်မရနိုင်ပါဘူး...”ဟု လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက် လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ရှာမီလာ၏စကားကို သဘောကျ၍ ရယ်သော် လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရှာမီလာ၏ အဒေါ်ရောက်လာသောကြောင့် ကျော်ခေါင် ယူလာသော တောင်းကြီးများထဲသို့ ကြက်သွန်၊ ဝရမ်း၊ မဆလာ စသည် များထည့်ပေးလေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း လစဉ်ရှင်း မည့် ကုန်ကြွေးစာရင်းကို ထိုအဒေါ်ကြီးအား ရှင်းပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအဒေါ်ကြီးက ရှာမီလာအား ကျော်ခေါင်ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ရန် ပြောလေ၏။ ရှာမီလာလည်း လက်ဖက်ရည်ဖျော်၍ ကျော်ခေါင်ကို တိုက်လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း

“ရှာမီလာ... ငါ့အကြောင်းကို နင့်ကို အစအဆုံး ပြောပြပါ

နင့်အကြောင်းကိုလည်း ပြောဦးလေ...”ဟု ပြောလိုက်ရာ ရှာမီလာ က -

“ငါက ဒေါက်တာမူဘင်ဆိုတာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ တို့အချင်းချင်း လည်း မေတ္တာရှိတယ်၊ လူကြီးတွေကလည်း သဘောတူတယ်၊ ဒေါက်တာ မူဘင်က အခုကာလကတ္တားဆေးရုံမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီဆေးရုံနားက ဆေးကျောင်းမှာလည်း စာပြနေတယ်၊ ငါ့ရဲ့ မိဘတွေကတော့ မရှိရှာတော့ဘူး၊ အမွေထိန်းတဲ့ ရှေ့နေဦးကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဟောဒီအဒေါ်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဆွေမျိုးဆိုလို့ ရှာမီလာမှာ ဦးလေးကြီးရယ်၊ အဒေါ်ရယ်၊ ကျော်ခေါင်ရယ် သုံးယောက် ပဲရှိတယ်...”ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်က ရယ်လေ၏။

“ဆွေမျိုး ဆိုတာ ဘယ်လိုခေါ်သလဲ...” ဟု ကျော်ခေါင်က၊ မေးလိုက်ရာ ရှာမီလာက -

“မောင်နှမ တော်တယ်ဟယ်၊ နင်က အစ်ကို၊ ငါက ညီမပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား...”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“စဉ်းစဉ်းစားစားလဲ ပြောပါဟယ်၊ နင်နဲ့ငါက လူမျိုးချင်း လည်းမတူဘူး၊ ဘာသာလည်းမတူဘူး...”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြော လိုက်လျှင် ရှာမီလာက

“နင် ပြောသလိုပါပဲဟယ်၊ လူမျိုးချင်းလည်းမတူပါဘူး၊ ဘာသာချင်းလည်း မတူပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင်ရော ငါရောဟာ လူတွေချည်းပဲ ဟုတ်ပါလား၊ မတူတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မခြားနားပါဘူး၊ အဲဒီတော့ မောင်နှမဖြစ်လို့ရပါတယ်၊ ငါကလူ၊ နင်က မျောက်ဆိုရင်တော့ မောင်နှမဖြစ်လို့မရဘူးပေါ့ဟယ်၊ မတူလည်းမတူဘူး၊ ခြားလည်း

ခြားနားတယ် မဟုတ်လား...”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။ ထို့နောက်

“ဒီဇင်ဘာလကျရင် ဒေါက်တာမူဘင်နဲ့ ငါလက်ထပ်မယ်၊ ဧည့်ခံပွဲလည်း အကြီးကြီးလုပ်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျော်ခေါင်ရယ် နင် တော့လာစေချင်တယ်...”ဟု ရှာမီလာက ပြောလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်က

“လာနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်...”ဟု ကတိပေးလေ၏။ ထိုအခါ ရှာမီလာက

“တကယ်လို့ နင်နဲ့ နှင်ကောင်မလေး ပြန်တွေ့ပြီး လက်ထပ် ကြရင်လည်း ငါနဲ့ ဒေါက်တာမူဘင်နဲ့ ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်၊ ပြီးတော့ ကောင်းကောင်းလက်ဖွဲ့မယ်...”ဟု ပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ဤသို့လျှင် ရှာမီလာဆိုသော တစ်ပြည်သူမိန်းကလေးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီး ကြပြီးနောက် သင်တန်းပြီးဆုံးသော အခါ၌ ပြန်ခဲ့ရလေ၏။ မြန်မာပြည် သို့ ပြန်ရောက်၍ အလုပ်ပြန်၍ ဝင်သောအခါ၌ မိမိသင်ခဲ့သော ပညာ ရပ်များကို အစအဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြင့် ပြန်လည်ရေးသားကာ သင်တန်း ပို့လွှတ်ခဲ့သော လူကြီးထံသို့ တင်ပြရလေ၏။ သက်ဆိုင်ရာလူကြီးလည်း ကျော်ခေါင်ရေးသားသော စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် အလုပ်ရုံတွင် လူအချို့ကို ရွေးချယ်ကာ သင်တန်းတစ်ခုဖွင့်လှစ်၍ ကျော်ခေါင်အား ပြန်လည်သင်ပြခိုင်းလေ၏။ ကျော်ခေါင်၏ သားရေချပ်လုပ်ခြင်း အတတ် ပညာသင်တန်းတွင် သင်တန်းသား ၂၅ယောက်နှင့် သင်တန်းသူ ၂ ယောက်ပါဝင်လေ၏။ သင်တန်းကာလမှာ ရက် (၉၀)ဖြစ်၏။ သင်တန်း ဖွင့်လှစ်နေသောနေ့တွင် ဖိနပ်ချုပ်ရုံအကြီးအကဲလူကြီးက ဖွင့်လှစ်ပေးလေ

၏။ ကျော်ခေါင်သည် အလုပ်ရုံကို ကြီးကြပ်ရသော တာဝန်အပြင် သင်တန်း ပြုရသော တာဝန်ပါရှိလာလေ၏။ သင်တန်းပြီးဆုံးသွားသောအခါ၌ သင်တန်းဆင်းပွဲကို မိတ်ဆုံစားပွဲနှင့်အတူ ခမ်းခမ်းနားနား ပြုလုပ်ခဲ့လေ ၏။ ထို့အပြင် အလုပ်ရုံအတွင်းအပြင် သန့်ရှင်းရေး၊ အလုပ်လုပ်သူများ အတွက် အနားယူအပန်းဖြေနိုင်ရန် သစ်ပင်ပန်းပင်များကိုစိုက်ခြင်း၊ ခုံတန်းများရှိခြင်း၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူများအတွက် ရှေးဦးသူနာပြု လုပ်ငန်းများ စီစဉ်ပေးထားခြင်းမှအစ အလုပ်ရုံရှိ အလုပ်သမားများ၏ သက်သာချောင်ချိရေးကိုပါ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအလုပ်ရုံရှိ အထက်လူကြီးများ၊ အောက်လက်ငယ်သား များပါ ကျော်ခေါင်အား လေးစားချစ်ခင်ကြကုန်၏။ နေ့ကြီးရက်ကြီး များတွင်လည်း ဖျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ကျင်းပပေးလေ၏။ လွတ်လပ်ရေးနေ့များ တွင် ပြေးပွဲပြိုင်ပွဲများ ပြုလုပ်ပေးနိုင်ရန် စီစဉ်ခဲ့လေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျော်ခေါင်သည် ဤအလုပ်ရုံ၌ အလုပ်လုပ်လာခဲ့ရာ သုံးနှစ်ပြည့် မြောက်ပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အလုပ်မှထွက်လိုကြောင်း ထွက်စာတင်၍ ထွက်ခွင့်ရသောအခါ၌ ထိုအလုပ်ရုံမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ကျော်ခေါင်သည် ရှာမီလာ၏ လက်ထပ်ပွဲသို့ မသွားရောက် ခြစ်ခဲ့ပေ။ အလုပ်မှ ခွင့်မရ၍ မလာနိုင်ကြောင်းကိုလည်း ရှာမီလာထံသို့ စာရေး၍တောင်းပန်ခဲ့လေ၏။ တစ်နေ့တွင် ရှာမီလာထံမှ စာတစ် စောင်ရောက်လာ၏။ ထိုစာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။ ကျော်ခေါင်...

နင်ဦးလိုက်တဲ့စာကို ငါရပါတယ်...

ဒေါက်တာမူဘင်နဲ့ ငါနဲ့ လက်မထပ်ဖြစ်သူ...

ဒေါက်တာမူဘင်ကို လူနာတစ်ယောက်က စိတ်ဖောက်ပြီး
နောက်ကျောကို စားနဲ့ထိုးလိုက်လို့ လက်ထပ်ဖို့ (၈) ရက်အလိုမှာ
ဆုံးသွားရှာတယ်။ ပြီးတာတွေလည်း ပြီးပါပြီ ဟယ်၊ စိတ်မကောင်း
မဖြစ်ပါနဲ့တော့...။

ရှာမိလာ
ဘန်ဂလို

ကျော်ခေါင်သည် ထိုစာကိုဖတ်ပြီးနောက် ရှာမိလာအတွက်
ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ ဂူငူကြီး ဖြစ်သွားလေတော့သတည်း။

အခန်း (၂၀)

ရှာမီလာ စိန်တိုက်

ကျော်ခေါင်သည် အလုပ်မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခဲ့လေတော့
ထိုသို့အလုပ်မှထွက်ပြီးနောက် သားရေဖိနပ်မျိုးစုံရောင်းသော ဆိုင်
အလေးတစ်ဆိုင်ဖွင့်လှစ်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းနေလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ရှာမီလာ
ထံမှ စာတစ်စောင်ရောက်လာ၏။ ထိုစာမှာ သူသည် မြန်မာပြည်သို့ လာ
ရောက်နေထိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျော်ခေါင်ထံမှ အကူအညီများစွာလို
ကြောင်း၊ သူ့အား လေဆိပ်တွင် လာကြိုဆိုရမည့်နေ့စွဲကိုပါ ဖော်ပြထား၏။
ဆိုကြောင့် ကျော်ခေါင်လည်း ထိုနေ့၊ ထိုရက်သို့ရောက်သောအခါ၌
လေဆိပ်တွင် ရှာမီလာအား သွားရောက်ကြိုဆိုခဲ့လေ၏။

တစ်ခုသော ဒီဇင်ဘာလ(၂၅) ရက်နေ့တွင် ရှာမီလာ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ရှာမီလာသည် ကျော်ခေါင်နှင့် ပြန်၍တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း

“ကျော်ခေါင် နင်နဲ့ ငါနဲ့ ပြန်တွေ့တာ ခရစ္စမတ်နေ့နော်၊ အဲဒီတိုက်ဆိုင်မှုအတွက် ငါဟာ ဒီနေ့ကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး...”ဟု ပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ရှာမီလာအား လေဆိပ်ကြီးခြံပြီးနောက် ဘရာမင်ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ခေါ်သွားကာ ထမင်းကွက်လေ၏။

“စိတ်ချလက်ချစားပါ ရှာမီလာ၊ ဒီဆိုင်ဟာ ဇာတ်မြင့်တဲ့ ဘရာမင်တွေရောင်းတဲ့ဆိုင်ပါ။ နင်လာရင် ထမင်းကျွေးဖို့ဆိုပြီး ငါ စုံစမ်းထားပြီးပါပြီ...” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်ရာ ရှာမီလာက

“ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါပြောတာပေါ့ ကျော်ခေါင်ရယ်၊ နင်ဟာ ငါ့အစ်ကိုပါ။ ကောင်းကင်က ငါ့အတွက် ချပေးလိုက်တဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ပါ...” ဟု ပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး ရှာမီလာ၊ ဒီမှာနေပြီး နင်ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ...”ဟု ကျော်ခေါင်က မေးရလေ၏။

“ဒီလို ကျော်ခေါင်ရဲ့ ဒေါက်တာမူဘင်လည်း သေသွားပြီ၊ ငါ့ရဲ့အမွေထိန်း ငါ့အဘကြီးလည်း သေသွားပြီ၊ ငါ့အမွေတွေ အများကြီး ရထားပြီးပြီ၊ ငါတို့ မိရိုးဖလာလုပ်ငန်းက စိန်အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းဟဲ့၊ အဲဒီတော့ ငါဟာ နင်တို့ဆီမှာ စိန်အရောင်းအဝယ်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးတာပဲ...”ဟု ရှာမီလာက ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်ခေါင်သည် ရှာမီလာအား ထမင်းကျွေးပြီးနောက် ယခင်၎င်းနေခဲ့သော ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ခေတ္တခေါ်သွားပြီးလျှင် နောက်နေ့တွင် ကျောက်မြောင်း

ရန်ကုန်ဘက်၌ လုံးချင်းအိမ်ကလေးတစ်လုံး အရေးတကြီး ဝယ်ယူရလေတော့၏။ ရှာမီလာ၌ ငွေအလုံအလောက် ပါလာသည်ဖြစ်ရာ ကျော်ခေါင် ချပေးသော အိမ်ကလေးကို ကျော်ခေါင်၏ အမည်နှင့်ပင် ရှာမီလာက ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် စိန်ရွှေရတနာရောင်းသော နေရာများသို့ သွားရောက်ကာ တိုက်ခန်းဝယ်ယူရန်အတွက် စုံစမ်းခဲ့လေ ၏။ ထိုအချိန်က ရတနာကုန်သည်ကြီးများရှိရာနှင့် ၎င်းတို့၏လိပ်စာများမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေ၏။

အစစ်ရတနာ ကုမ္ပဏီ

၄၉-၂၁ လမ်း

မြန်မာပြည် ဓာတ်စိန်တိုက်

ကုမ္ပဏီ၊ ၆၄-၂၉ လမ်း

ဒိုးဂိုးစိန်တိုက်

၁၄၁၊ ရွှေဘုံသာလမ်း

ဘီဒီရပ်လျားအင် ကုမ္ပဏီ

၁၀၇၊ ရွှေဘုံသာလမ်း

စီလုံထရေဒင်ကိုး

၁၅၆၊ ပန်းဆိုးတန်း

ဇာနည်ဒိုး

၂၁၇၊ ဆူးလေဘုရားလမ်း

ဂရိတ်ဂျူးဝဲလား

၁၄၆၊ ရွှေဘုံသာလမ်း

အမ်အက်(စ်)ဟင်းအင် ကုမ္ပဏီ

၂၀၁၀၂၀၅၊ ဆူးလေဘုရားလမ်း

တောင် ဂုဇု

ကောင်းစင် ကုမ္ပဏီ

မဟာဗန္ဓုလလမ်း

နဇာနီမိစိန်တိုက်

၂၃၂၊ ပန်းဆိုးတန်း

ဦးဘိုးထင်အင်ဆန်း၊ ၄၉၅၊

မဟာဗန္ဓုလလမ်း

ဘိုမိရီ၊ ၁၅၀

ပန်းဆိုးတန်း

စီရောဘက် ၂၁၄

ပန်းဆိုးတန်း

စောအောင်ဘုရားသား

၂၆လမ်းနှင့်မဟာဗန္ဓုလလမ်းထိပ်

စတားဂျူးဝဲလား၊ ၁၀၄

ရွှေဘုံသာလမ်း

ဝတာစိန်တိုက် ၄၉၅၊

မဟာဗန္ဓုလလမ်း

ဆန်းစိန်တိုက် ၂၀၃၊

ရွှေဘုံသာလမ်း

စွီလီ ၇၃၃၊

မဟာဗန္ဓုလလမ်း

ရွှေဘုံသာလမ်း

၁၃၂၊ ရွှေဘုံသာလမ်း

ကျော်ခေါင်သည် ရှာမိလာအား အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော လိပ်စာများရှိ ရတနာတိုက်၊ စိန်တိုက်များသို့ လိုက်လံပြသခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် စိန်တိုက်ဖွင့်လှစ်ရောင်းချရန်အတွက်နေရာကို ရှာဖွေခဲ့ရာ ရှိတိလာစိန်တိုက်နှင့် များစွာမဝေးသောနေရာတွင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း အလွယ်တကူ ဝယ်ယူရရှိခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာ၌ပင်

ရှာမိလာ ဒိုင်းမွန်း

ဟူသောအမည်ဖြင့် အမည်ဆိုင်းဘုတ်ကို တင်ကာ စိန်တိုက်ဖွင့်လှစ်ရောင်းချခဲ့လေတော့၏။ ကျော်ခေါင်ကိုလည်း ရှာမိလာက

“ကျော်ခေါင်ရယ်၊ ဖိနပ်တွေကိုကိုင်မယ့်အစား စိန်တွေကို ကိုင်ပါတယ်..” ဟုပြောရာ ကျော်ခေါင်က

“နင့်စိန်အလုပ်ကလည်း ထမင်းစားဖို့လုပ်တာပဲ၊ ငါ့ ဖိနပ်အလုပ်ကလည်း ထမင်းစားဖို့လုပ်တာပဲ၊ ဘယ်ဟာကမှ ပိုပြီးမသားပါဘူး၊ ရှာမိလာရယ်” ဟု ပြန်၍ပြောလျှင် ရှာမိလာက

“နင့်ကို ငါက ကျီစားတာပါဟယ်၊ နင် စိတ်ဆိုးသွားသလား၊ ငါ နင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ်..” ဟုဆိုကာ ကျော်ခေါင်၏ ခြေခုံကို လက်ဖြင့်ကုန်း၍တို့ လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရှာမိလာက

“ငါတစ်ယောက်တည်းကတော့ ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရပါဘူး၊ နင် ငါ့ကို ကူညီပါ၊ ငါ့ရဲ့စိန်တိုက်မှာ ငါ့ရဲ့လက်ထောက်အဖြစ် လုပ်ပါဟယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် လခရယ်လို့ပေးရင် ငါဟာ သိပ်ရိုင်းတဲ့

မိန်းကလေးဖြစ်သွားမယ်၊ လခမဟုတ်ဘူးဟယ်၊ အမြတ်ထဲက နင့်ကို အချိုးကျခွဲဝေပေးမယ်...”ဟု ပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း ရှာမိလာ၏ အခက်အခဲကို နားလည်သည့်အလျောက် အလုပ်ကိုလက်ခံလိုသော်လည်း စိန်အကြောင်းကို နားမလည်သောကြောင့်

“ရှာမိလာရယ်၊ ငါက စိန်နဲ့ပုလင်းကွဲနဲ့ သိပ်ပြီးကွဲတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ် စိန်တိုက်မှာ အလုပ်လုပ်ရမှာလဲ...”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်လျှင် ရှာမိလာ တစ်ခဏရယ်လေတော့၏။

“ကြားလှချည့်လား ကျော်ခေါင်ရယ်၊ ဒီလိုရှိတယ် ကျော်ခေါင်နဲ့ နင့်ကို ငါသင်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်တစ်ခုသိထားဖို့ကတော့ စိန်မှာ ဝိဇ္ဇာမရှိဘူးဟဲ့၊ ဘယ်လောက်တော်တဲ့ စိန်သမားပဲဖြစ်ဖြစ် အဝယ်မှာ တတ်တယ်၊ မျက်စိကြောင်တတ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ ဆုံးဖြတ်ရခက်တယ်၊ ပထမဦးဆုံး စိန်နဲ့ပတ်သက် လို့ နင်သိထားဖို့ကတော့ သွေးတဲ့စနစ်ပဲကွယ်၊ ဘယ်လဂျီယံကသွေးတဲ့ စိန်တွေဟာ အကွက်ပေါင်း (၆၄)ကွက်လည်အောင် သွေးတယ်ကွယ်၊ အခြားဒေသကတော့ အဲဒီလို အကွက်လည်အောင် သွေးခဲတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့စိန်လောကမှာ ဘယ်လဂျီယံကကံလို့ခေါ်တဲ့ စိန်အမျိုးအစားတွေကို သိပ်ပြီးတန်ဖိုးထားတယ်၊ အလင်းအားကောင်းတာကိုကွယ်၊ ပြီးတော့ စိန်ကို အကဲခတ်တဲ့နေရာမှာ မီးလို့ခေါ်တဲ့ အရောင်ပြန့်မှုကိုလည်း အကဲခတ်ရသေးတယ်၊ နောက် စိန်က အဝါရောင်၊ ခဲရောင်နှစ်မျိုး အဓိကကွဲတယ်၊ အပြာရောင်တို့ ဘာတို့ကတော့ ရှာမှမပါဟယ်...”ဟု ပြောလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျော်ခေါင်သည် ရှာမိလာ စိန်တိုက်တွင် အလုပ်ရ၍သွားလေတော့၏။ ရှာမိလာ၏ စိန်တိုက်သည် နေချင်းညချင်းဆိုသလို အရောင်းအဝယ် တိုးတက်သွားလေတော့၏။

စွည်းများ၏ အရည်အသွေးကောင်းခြင်း၊ ဆက်ဆံမှုကောင်းခြင်းတို့ကြောင့် ရှာမိလာစိန်တိုက်ကို မသိသူမရှိလောက် အောင်ကျော်ကြားသွားလေတော့၏။ ရှာမိလာသည် ဆိုင်တွင် ရောင်းရုံမျှမက မှာယူသူများရှိရာသို့ စိန်များ သွားရောက်ပြသလေ၏။ ထိုသို့ပြသရာ၌ ရှာမိလာမလိုက်ဘဲ ကျော်ခေါင်တစ်ဦးတည်းသာ သွားရောက်ပြ သလေ့ရှိလေ၏။ ရှာမိလာသည် ကျော်ခေါင်အား လွန်စွာခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရာမှ အားကိုးရသောအဖြစ်သို့ ရောက်လေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ရှာမိလာက

“ကျော်ခေါင်ရေ... ငါတော့ ခြံခွဲဝန်းနဲ့ အိမ်လှလှလေးတစ်လုံး လိုချင်ပြီဟယ်၊ ရှာပါဦး”ဟုဆိုသဖြင့် ကျော်ခေါင်လည်း ပွဲစားများဖြင့် ရွာဖွေရာ ဘောက်ထော်ဘက်တွင် အတော်အတန်ကျယ်သော ခြံဝန်းကို ရရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရှာမိလာနေရန်အတွက် ဗိသုကာများဖြင့်တိုင်ပင်ကာ လှပခိုင်ခန့်သော တိုက်လေးတစ်လုံးကို ဆောက်လုပ်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ဆောက်လုပ်ရာတွင် ရှာမိလာမှာ လှည့်၍ပင်မကြည့်နိုင်ပေ။ ကျော်ခေါင်တစ်ဦးတည်း လုံးပန်းရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရှာမိလာက

“ကျော်ခေါင်၊ နင်ကတော့ စာမူးတောင်းငှက်လိုဖြစ်နေပြီ၊ စာမူးတောင်းငှက်ဟာ အမနေဖို့ အထီးက အသိုက်လှလှလေး လုပ်ပေးလေ့ရှိတယ်ဟဲ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်က

“ရှာမိလာ၊ နင်ဟာ တော်တော်စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ငါဟာ နင်ပြောသလို စာမူးတောင်း ငှက်နဲ့မတူဘူးဟဲ့၊ နုမဖြစ်တဲ့ ပန်ထွာမင်းသမီးလေးနေဖို့ နန်းတော်ဆောက်ပေးတဲ့ ဗိသုန်းရသေ့နဲ့တူတယ်ဟဲ့...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရှာမိလာက

“နင် ငါ့ကို နှင့်နှမတစ်ယောက်လို အခုထိ သဘောထားတုန်းပဲလား...”ဟု မေးလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်က -

“ငါ့နာခေါင်းက ထွက်သက်ဝင်သက်လေး ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အထိ နှင့်ကို နှမတစ်ယောက်လို သဘောထားပါမယ်...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရှာမီလာက -

“နှင့်ကို ငါဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိဘူး၊ ငါ့ရဲ့အသည်းနှလုံးထဲမှာ ကလိကလိ ဖြစ် လွန်းတယ်ဟယ်...”ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်က -

“ကလိကလိပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယားကျိကျိပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ် ရှာမီလာရေ၊ ငါ့ကို အစ်ကို တစ်ယောက်လို သဘောထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒီထက်ပိုပြီး တောင်တောင်အိအိတွေ စိတ်မကူးနဲ့ စိတ်ရှူးမပေါက်နဲ့၊ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားဟာ ငါတို့ရောင်းနေတဲ့ စိန်တွေထက်မာတယ်၊ နှင်းနွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကလွဲပြီး ငါ့နှလုံးသားကို အရာထင်အောင် ဘယ်မိန်းကလေးမှ လုပ်လို့မရပါဘူး...”ဟု ပြောလိုက်လျှင်

“နှင်းနွယ်ဟာ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ၊ ဟောဒီမိုးပြာပြာအောက်မှာ ကံအကောင်း ဆုံးမိန်းကလေးပဲ၊ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ပြီး အသည်းမာတဲ့ ယောက်ျားကို ချစ်သူဖြစ်ရတာ သူ့ဘဝအတွက် အရာရာပြည့်စုံသွားပါပြီ ကျော်ခေါင်ရယ်၊ ရှာမီလာကတော့ စိန်ပုံပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး အသည်းကွဲနေရတဲ့ ဒုက္ခသည်ဖြစ်သွားပါပြီ”ဟု ပြောကာ တရှိုက်မက်မက် ငိုကြွေးလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က အိတ်အတွင်းမှ လက်ကိုင်ပုဂံကို ထုတ်၍ ရှာမီလာ၏လက်တွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

“ငိုပြီးရင်တော့ မျက်ရည်သုတ်ဖို့လိုတယ် ရှာမီလာ၊ မပြီးမစီး ငိုနေရင်တော့ နောက်ဆုံးမှာ နှင့်နှလုံးသား အရည်ပျော်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ငါဟာ စိတ်မကောင်းတာကလွဲလို့ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ နားလည်ပါ ရှာမီလာ၊ တစ်ခုတော့ ကတိပေးမယ်၊ ဒီလောကကြီးမှာ နှင်းနွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမရှိရင်တော့ ငါ့နှလုံးသားတံခါးကို ရှာမီလာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဝင်ဖို့ ဂျက်ဖြုတ်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒါဟာ ကတိပဲ၊ အဲ... အဲဒါဟာ သစ္စာပဲ၊ အဲဒါဟာ ငါအပေးနိုင်ဆုံးလက်ဆောင်ပဲ၊ နှင့်ရှေ့မှာရှိတဲ့ မှန်ပုံးထဲက စိန်တွေထက် အဖိုးတန်တယ်လို့မှတ်...”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၂၁)

ဒုက္ခပေးတတ်သော မိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ကျော်ခေါင်သည် စိန်ကြည်ချင်သည်ဟု ရှာမိလာ
စိန်တိုက်သို့ အကြောင်းကြားသော အိမ်များ၊ ပန်းတိမ်အလုပ်ဌာနများ
သို့ စိန်များကိုယူ၍ သွားရောက်ပြသလေ့ရှိလေ၏။ ဤသို့ အိမ်တိုင်ရာ
ရောက် စိန်များကို ပြသခြင်းအတွက်လည်း စိန်တိုက်၏ အမည်သည်
တစ်ရှိန်ထိုး တိုးတက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ပုဇွန်တောင်ဘက်တွင်ရှိသော ဦးညီငယ် ပန်းတိမ်
ဖိုမှ စိန်များကြည့်ချင်သည်ဆိုသောကြောင့် ကျော်ခေါင်သည် ရှာမိလာ

နှင့် တိုင်ပင်ကာ စိန်တစ်သိန်းဖိုးခန့်ထည့်ပြီးလျှင် သွားရောက်ပြသ
လေ၏။ ဦးညီငယ်၏ ပန်းတိမ်ဖိုသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဦးညီငယ်က

“မောင်ကျော်ခေါင်... ဘာကိစ္စလဲ... ”ဟု မေးလေ၏။

“အန်ကယ်တို့ဖိုက စိန်ကြည့်ချင်တယ်လို့ တယ်လီဖုန်းဆက်
လို့ ကျွန်တော်လာခဲ့တာပဲ... ”ဟု ကျော်ခေါင်က ဖြေလျှင်

“မဟုတ်တာဘဲ မောင်ကျော်ခေါင်ရယ်၊ ဒီနေ့ဟာ ဥပုသ်နေ့
လေ၊ ကျုပ်တို့ဖိုပိတ်တယ်၊ စိန်ထည့် လုပ်မယ့်သူလည်း မလာဘူး၊ ကျုပ်တို့
ဘက်ကလည်း တယ်လီဖုန်းမဆက်ပါဘူး၊ လူနောက်တစ်ယောက်
ယောက် နောက်တာနဲ့တူတယ်၊ ရှာမိလာကိုလည်း ပြောပြ လိုက်ပါကွယ်၊
ကျုပ်တို့ဆီက မဆက်ပါဘူးလို့”ဟု ဦးညီငယ်က ပြန်၍ပြောလေ၏။
ထိုအခါ၌ ကျော်ခေါင်လည်း

“ကောင်းပါပြီ အန်ကယ်ရယ်၊ အန်ကယ်ပြောသလို လူနောက်
တစ်ယောက်ဝင်ပြီးနောက်တာနဲ့တူပါရဲ့၊ ကျွန်တော် ပြန်မယ်... ”ဟု
ပြောကာ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။ ထိုပန်းတိမ်ဖိုမှ ထွက်လာပြီး များမကြာမီ
၌ပင် အောင်သန်းနှင့် တွေ့လေတော့၏။

“ဟိုက်... စိန်တိုက်ပိုင်ရှင်သူဌေးလေးကို ကျော်ခေါင်မိ
လား... ”ဟု အောင်သန်းက လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ကျော်ခေါင်
လည်း အောင်သန်းကိုမြင်လျှင် လွန်စွာမှဝမ်းသာ၍ သွားလေ၏။

“အလို... ကိုအောင်သန်းပါလား၊ ကိုမောင်ကျော်တစ်ယောက်
ကော... ”ဟု ကျော်ခေါင်ကမေးလိုက်လေ၏။

“ငါက မင်းကိုလှမ်းမြင်လို့ ဒီကိုလျှောက်လာတာပါ၊ သူက
ဟောဟိုမှာကားရပ်ပြီး ကွမ်းယာဝယ်နေတယ်လေ၊ ဟော... ဟော

လာပြီ... ”ဟုဆို သည့်အချိန်၌မှာပင် မောင်ကျော်၏ မော်တော်ကားလည်း
အနီးသို့ရောက်လာ၏။ ထိုအခါမောင်ကျော်က

“ကဲ... သူဌေးလေးကိုကျော်ခေါင်၊ ကားပေါ်ကိုတက်၊ တစ်ခုခု
လိုက်ကျွေးရမယ်... ”ဟု ပြောလေ၏။

“ကျုပ်မှာက စိန်တွေပါလာတယ်၊ အချိန်ကြာလို့မဖြစ်ဘူး၊
ရှာမိလာ စိတ်ပူနေမယ်... ”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်လျှင်
မောင်ကျော်က

“အဲဒီစိန်တွေကြောင့် မင်းကိုလိုက်ပြီး ကျွေးခိုင်းတာ၊
စိန်ထုပ်ကြီးပိုက်ပြီး ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့ တက္ကစီကို ငါးစီးရင် လုသွားလိမ့်
မယ်၊ အဲဒီတော့ တို့နဲ့လိုက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်မှာတစ်ခုခုမှာ တို့ကို
ကျွေးလိုက်၊ ပြီးတာနဲ့ မင်းရဲ့စိန်တိုက်ကိုတို့က လိုက်ပို့မယ်၊ တက်စမ်းပါ
ကွာ... ကောင်းတူဆိုးဖက်တွေပဲ... ”ဟုပြောလေ၏။ အောင်သန်းက
လည်း ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ကျော်ခေါင်အား မသိမသာ ထိုးထည့်လေ၏။
ကျော်ခေါင်လည်း လိုက်ပါသွားရလေ၏။ မောင်ကျော်သည် အောင်သန်း
အား

“ဘယ်ဆိုင်ကောင်းသလဲ၊ ဘယ်ဆိုင်မှာ ကျွေးခိုင်းမှာလဲ၊
ရှာမိလာစိန်တိုက်သူဌေးနဲ့တွေ့တဲ့အခါ လွတ်သွားလို့မဖြစ်ဘူး... ”
ဟုပြောလေ၏။

“မင်းတို့ ငါတို့က အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဘယ်ဆိုင်ပဲ
သွားသွားမထူးပါဘူး၊ ကျော်ခေါင်အတွက်ကတော့ လုံလုံခြုံခြုံရှိတဲ့နေ
ရာကို သွားမှဖြစ်မယ်ကွာ၊ သူ့ရဲ့ဖောက်သည်တွေက သောက်သောက်
စားစား ဖြစ်နေတာကို မြင်သွားရင်မကောင်းဘူး”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ

ကျော်ခေါင်က

“ခင်ဗျားတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကိုပဲခေါ်ခေါ်၊ ခင်ဗျားတို့ပဲ သောက်ကြ၊ ကျုပ်ကတော့ မသောက်ဘူး။ အရက်မှ မသောက်တတ်ဘဲ...”ဟု ပြောလေ၏။

“မင်းကို အရက်မတိုက်ပါဘူးကွာ၊ တို့နှစ်ယောက်ကလည်း နည်းနည်းပါးပါးလုပ်မှာပါ။ အဲဒီလို လုပ်တာကလည်း မင်းနဲ့ပြန်ပြီးတွေ့တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပါ။ ပြီးတော့ ခေါက်ဆွဲကြော်လေးဘာလေး စားကြမယ်၊ တို့ကလည်း သိပ်ပြင်းတဲ့ အရက်တွေ မသောက်ပါဘူး။ ပျားအုံတံဆိပ် ဘရမ်ဒီလေးနည်းနည်းစီ သောက်ကြမှာပါ။ မင်းကိုတော့ ကြက်တံဆိပ် ကရင် ဆော်ဒါပဲ...တိုက်မှာပါ...”ဟု မောင်ကျော်က ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အောင်သန်းက

“မောင်ကျော်ရယ်...၊ တို့မိတ်ဆုံစားပွဲလေးကို ဆိုင်မှာမလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ အေးသန်းရဲ့အိမ်သော့က ငါ့ဆီမှာကွာ၊ သူ့အိမ်က ဟောဒီပုဇွန်တောင် ကျောင်းဘေးမှာကွာ၊ အေးသန်း သူမိန်းမကျွိုက်ထိုသွားပြီး မျက်နှာဖြင် လို့လိုက်ပြီးဖို့တယ်၊ ငါ့ကို သော့အပ်သွားတယ်ကွာ၊ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ် ကွာ၊ တာဝါဘားမှာဝင်ပြီး အရက်နဲ့ ကရင်ဆော်ဒါရယ်၊ ခေါက်ဆွဲကြော် ရယ် ဝယ်မယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ အေးသန်းအိမ်ကို သွားကြတာပေါ့...”ဟု ပြောလျှင် ကျော်ခေါင်က

“သိပ်ပြီးအချိန်ကြာလို့တော့ မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ရှာမီလာ စိတ်ပူနေ မယ်...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ကျော်က

“စိတ်ချ...စိတ်ချ၊ ရှာမီလာနဲ့ ပြန်ကိုမတွေ့စေရဘူး...”ဟု ပြောလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ...”ဟု ကျော်ခေါင်က အထိတ်တလန့် ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“မင်းကလဲကွာ၊ အချင်းချင်းဒါလောက်ပဲ လန့်ရသလား။ မင်းပါးစပ်က စကားဆယ်ခွန်းမှာ ကိုးခွန်းလောက်က ရှာမီလာ ရှာမီလာ ဖြစ်နေလို့ ငါက ကျီစားလိုက်တာပါ။ မကြောက်ပါနဲ့...”ဟု မောင်ကျော် ကပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်ကျော်သည် တာဝါဘားဆီသို့ မောင်းလေ၏။ တာဝါဘား ရှေ့သို့ရောက်လျှင် အောင်သန်းကဆင်း၍ ခေါက်ဆွဲကြော်များ၊ အရက်များ၊ ကရင်ဆော်ဒါများကိုဝယ်လေ၏။ ပြီး လျှင် မောင်ကျော်သည် အေးသန်းအိမ်ရှိရာသို့ မောင်းလာခဲ့လေ၏။ အေးသန်း၏ အိမ်ဆိုသည်မှာ ပုဇွန်တောင်ရပ်ကွက်ရှိ အတွင်းပိုင်းနေရာ တွင်ဖြစ်၏။ ပုဇွန်တောင်ချောင်းနှင့် အနီးဆုံးအိမ်လည်းဖြစ်၏။ သူ၏ အိမ်သည် အစွန်ဆုံးအိမ်ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦးလည်း ကျော်ခေါင်ကိုခေါ်၍ ခြံတွင်းသို့ ဝင်ကာ အိမ်တံခါးကိုဖွင့်လေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း ၎င်းတို့နှင့် အတူလိုက် ပါသွားရလေ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လျှင်

“ကိုအောင်သန်း...၊ ခင်ဗျားတို့ အေးသန်း ဆိုတဲ့လူ နေတဲ့အိမ် ကလည်း လူနေတဲ့အိမ်နဲ့မတူဘူး ဗျ၊ အိမ်လွတ်ကြီးလိုပဲ၊ ဘုရားစင်မှာ လည်း ဘုရားဆင်းတုတောင် မရှိဘူး၊ ဟောင်းလောင်းကြီးဗျ၊ ဇာတ်ပုံ လေး ဘာလေးတောင် ချိတ်မထားဘူးဗျ...”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက် လျှင် အောင်သန်းက

“ဟ...ကျော်ခေါင်ရ၊ သူမိန်းမ ကလေးမွေးတော့ ပစ္စည်းတွေ အကုန်သယ်သွားတာကွာ...”ဟု ပြောပြီးလျှင် မီးဖိုတွင်းသို့ဝင်ကာ နံနက်များ၊ ပန်းကန်များထုတ်လာလေ၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းတို့အတွက်

ဘရင်ဒီများငဲ့လေ၏။ ကျော်ခေါင်အတွက် ဖန်ခွက်တစ်လုံးတွင် ဘရင်ဆော်ဒါထည့်ပေးလေ၏။ ရေခဲတုံးများကိုလည်း ညှပ်ဖြင့် ညှပ်ကာ ဖန်ခွက်အတွင်းသို့ ထည့်ပေးလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် နာရီကို ကြည့်ပြီးလျှင်

“လေးနာရီကျော်ပြီနော်၊ မိုးချုပ်အောင်တော့ ကျုပ်နေလို့မရဘူး။ သည်းခံပါဗျာ၊ အခုမှ အလုပ်ကလေးရတယ်၊ အခုမှ တည်ငြိမ်မလို့ရှိသေး တယ်၊ ဒုက္ခမဖြစ်ပါရစေနဲ့...”ဟု တောင်းပန်လိုက် လေ၏။ ထိုအခါ အောင်သန်းက

“ဟေ့ကောင်... ကျော်ခေါင်၊ ရှာမီလာ စိတ်ပူမှာစိုးတဲ့ စိတ်တွေ နဲ့ မင်းက သိပ်ပြီးလှုပ်ရှား နေတယ်၊ နည်းနည်းလေး စိတ်ငြိမ်သွား အောင် ကရင်ဆော်ဒါသောက်လိုက်ဦး...”ဟုဆိုကာ ကျော်ခေါင်၏ လက်အတွင်းသို့ ကရင်ဆော်ဒါဖန်ခွက်ကို ထည့်ပေးလေ၏။ ၎င်းတို့ လည်း ဘရင်ဒီခွက်များကို ကိုယ်စီကိုင်၍ မော့ကြလေ၏။ ကျော်ခေါင် လည်း ကရင်ဆော်ဒါကို အနည်းငယ်မော့သောက်လိုက်လေ၏။ ဖန်ခွက် ၏ သုံးပုံတစ်ပုံခန့် သောက်မိပြီးနောက် ဖန်ခွက်ပြန်၍ချလိုက်သည် နှင့် ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ကနဲ ဖြစ်၍သွား၏။ ထိုသို့ မိုက်ကနဲဖြစ်ပြီးနောက် မောင်ကျော်နှင့် အောင်သန်းကိုကြည့်လိုက်ရာ ကျော်ခေါင်၏ မျက်စိထဲ တွင် မောင်ကျော်နှစ်ယောက်၊ အောင်သန်း နှစ်ယောက်ဖြစ်၍နေ လေတော့၏။

“ခင်ဗျားတို့ ကရင်ဆော်ဒါထဲကို ဘာတွေထည့်ထားသလဲ၊ ဆေးခပ်ထားတာလား၊ ပြီးရင် ကျုပ်ဆီက စိန်တွေကို လုမလို့လား၊ ခင်ဗျား တို့ဟာ မိတ်ဆွေကောင်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ လူယုတ်မာတွေ...”ဟုဆို

ကာ အောင်သန်း၏ အင်္ကျီစကို လှမ်း၍ဆွဲလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ မောင်ကျော်က အနီးတွင်ရှိသော အရက်ပုလင်းဖြင့် ကျော်ခေါင်၏ ချုံစောင်းတည့်တည့်ကို ရိုက်ချလိုက်ရာ ပုလင်းသည် မောင်းကနဲဖြည် ဘာကွဲ၍သွားလေ၏။ ကျော်ခေါင်၏ ချုံစောင်းလည်းကွဲကာ သွေးများ သိုစီးလာလေ၏။ ကျော်ခေါင်မှာမူ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်သား သတ်လစ်နေပြီဖြစ်၏။ အောင်သန်းသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်၍ ညှိနှိုက်ဖွာကာ မျက်စိကလေးမှေး၍ ဖိမ်ရစ်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့်

“ဟ... အောင်သန်းရဲ့ အရေးထဲ စည်းစိမ်ခံနေပြန်ပြီ...”ဟု မောင်ကျော်က ပြောလိုက်ရာ အောင်သန်းက

“စည်းစိမ်ခံတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ရမလဲလို့ ဆုံးစားနေတာ...”ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် မောင်ကျော်က

“ဘာများစဉ်းစားစရာလိုလဲ ကိုယ့်လူရ၊ ဒီ ကောင်ကို ဒီအတိုင်း ဆားပြီး စိန်ထုပ်ကိုယူသွားရင် မနက်ဖြန်မနက် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်နေပြီပေါ့၊ လုပ်စရာက တစ်ခုပဲရှိတော့တယ်၊ ဒီကောင်ကို အပြီးလျှော့ပစ်လိုက်၊ မှောင်တဲ့အခါကျတော့ ရေတက်ချိန် ရောက်နေပြီ၊ ချောင်းထဲပစ်လိုက်၊ လူလည်းမမြင်ဘူး၊ လက်စသိမ်းပြီး သားလည်းဖြစ်နေပြီ...”ဟု ပြောလေတော့၏။

“အဲဒါကြောင့် မင်းနဲ့ငါ မပေါင်းချင်တာ၊ ထစ်ကနဲဆို မင်းက သတ်ဖို့စဉ်းစားတာ၊ ငါက လူတွေကို မသတ်ချင်ဘူး၊ ပစ္စည်းပဲလိုချင်တာ၊ အထူးသဖြင့် ကျော်ခေါင်ကို မသတ်ချင်ဘူး၊ ဒီကောင်လေးဟာ ခင်မို့ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ တို့နဲ့အတူ ထောင်ထဲမှာ အတူစား၊ အတူအိပ် နေတာတာ၊ တို့လက်ချက်နဲ့တော့ မသေပါစေနဲ့၊ အကောင်းဆုံး

အကြံပေးချင်တာက မှောင်တာနဲ့ ဒီကောင်ကို ချောင်းထဲက လှေတစ်စီး ပေါ်တင်ပြီး ကြိုးဖြုတ်မျောလိုက်မယ်ကွာ၊ သူ့ဖာသာသူ ရောက်ချင်တဲ့ နေရာရောက်၊ လှိုင်းကြီးလို့ သေရင်လည်းသေပါစေ၊ တို့လက်ချက်နဲ့ မသေရင်ပြီးတာပဲ” ဟု အောင်သန်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျော်ခေါင်က မသေဘဲ အသက်ရှင်နေရင် မတိုင်ဘူးလား ဗျာ...” ဟု မောင်ကျော်က ပြောလေ၏။

“သူတိုင်လို့ တို့ကိုဖမ်းတယ်ပဲ ထားဦး၊ သူစိန်တွေကိုတို့ အားလုံး သုံးပြီးပြီပဲကွာ၊ သူတိုင်လို့ ဖမ်းရင်လည်း လုယက်မှုပဲဖြစ်မှာပါ၊ မျက်မြင် သက်သေမရှိတဲ့အတွက် လွတ်တောင်လွတ်သွားနိုင်သေးတယ်” ဟု အောင်သန်းက ပြန်၍ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား...

လပြည့်နေ့ဖြစ်သောကြောင့် လကြီးသည် ထိန်ထိန်သာနေ၏ သံလွင်မြစ် သုံးခွဆိုင်ရှိ ကျယ်ပြောသောရေပြင်ကြီးတွင်လှိုင်းများသည် လရောင်ဖြင့် တဖျတ်ဖျတ်လက်နေလေ၏။ ထိုကျယ်ပြောသော ရေပြင်ကြီး ထဲတွင် လှော်ခတ်သူမပါသော လှေကလေးတစ်စင်းသည် တလှုပ်လှုပ် မျောနေလေ၏။ ထိုလှေ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်း၌မူ ကျော်ခေါင်ဆိုသော လူသားတစ်ဦး ခေါင်းမှသွေးများယိုစီးလျက် သတိလစ်မေ့မျော၍ နေလေတော့သတည်း...။ ။

အခန်း (၂၂)

ဒေါ်သဲဖြူ၏ ပေတ္တာရိပ်

ထိန်ထိန်သာနေသော လရောင်အောက်ရှိ မြစ်ရေပြင်
ပေါ်တွင် သမ္ဗန်တစ်စီးသည် စုန်ချည်တစ်ခါ ဆန်ချည်တစ်လှည့် မျောနေ
လေ၏။ ထိုသမ္ဗန်အတွင်း၌ကား ခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရလျက် အိုင်တွန်း
နေသော သွေးအိုင်ထဲတွင် သတိလစ်မေ့မျောနေသော လူတစ်ယောက်
လည်းပါရှိလေ၏။ ထိုလူသားမှာ ငယ်စဉ်ကပင် ဒုက္ခတွေ့တစ်ခုပြီး တစ်ခု
တွေ့ခဲ့သော ကျော်ခေါင်ပင်ဖြစ်လေတော့၏။

ကျော်ခေါင်သည် သတိရလာသောအခါ၌ မျက်စိကိုဖြည်းဖြည်း

ချင်းဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ခနီအမိုးကို တွေ့ရလေ၏။ မျက်စိသွယ်အိမ်ကို စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ တံခါးခံရံတွင်ချိတ်ထားသော ငါးဖမ်းပိုက်များ၊ ထောင်ထားသောလှော်တက်များ စသည်တို့ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထို့အတူ ငါးခြောက်အမြောက်အများကိုလည်း သံချိတ်များဖြင့် ဆွဲထားသည်ကို သတိပြုမိလေတော့၏။

“ဪ... လူငယ်လေး သတိရလာပြီကိုး။ ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒီအရပ်မှာရှိတဲ့ ကျန်းမာရေးဆရာကိုလည်း ပင့်ထားပြီးပါပြီ။ ခေါင်းမှာကလည်း ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ဆိုတော့ ရာဇဝတ်မှုနဲ့ မကင်းမှာစိုးလို့ ဂါတ်ကိုလည်း အကြောင်းကြားထားပြီးပါပြီ။ လူငယ်လေးပါလာတဲ့ သမ္ဗန်ကိုတော့ အမှုအခင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ မျောချင်ရာမျောဆိုပြီး မျောလိုက်ပါပြီဟော... ဂါတ်ကဆရာတွေလာပြီ။ သူတို့ မေးတာတွေကို လူငယ်လေး ဖြေပေတော့ ကျန်တာကတော့ ဘကြီးတာဝန်ထားလိုက်ပါ” ဟု အဘိုးကြီး တစ်ဦး၏ ဩဇာဓာတ်ပြည့်ဝသော အသံကိုကြားရလေ၏။ ဂါတ်မှပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျော်ခေါင်အား အမည်၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ ဖြစ်ပျက်ပုံတို့ကို မေးလေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း အမည်မှလွဲ၍ ကျန်သောအကြောင်းအရာများကို အမှန်အတိုင်းမဖြေခဲ့ပေ။ သမ္ဗန်သမားမလာခင် သမ္ဗန်ပေါ်တက်မိသောကြောင့် သမ္ဗန်စောင်းသွားပြီး ကမ်းပါးပေါ်မှ ငုတ်တိုင်နှင့် ခေါင်းနှင်စောင့်မိ၍ သတိလစ်မေ့မျောကာ ဤနေရာသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ယုတ္တိယုတ္တရ်အောင် ဖြေဆိုခဲ့လေ၏။ တဲရှင်ဘကြီးကလည်း လူမပါဘဲ မျောလာသောလှော်ကိုတွေ့၍ ဆယ်မိကြောင်း၊ လူကို ဆယ်ထုတ်နေရသောကြောင့် သမ္ဗန်ကြီးကို မချည်မိဘဲရှိသည် ဖြစ်ရာ သမ္ဗန်သည် မျောသွားကြောင်း အမှန်တစ်ဝက်၊ လိမ်လည်မှုတစ်ဝက်

ဖြင့် ဖြေဆိုခဲ့လေ၏။ ဂါတ်မှပုဂ္ဂိုလ်များလည်း လိုအပ်သည်များကို ရေးမှတ်၍ ပြန်သွားကြလေတော့၏။ ၎င်းတို့ပြန်မည်ပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျန်းမာရေးဆရာ ရောက်လာ၏။ ထိုဆရာသည် ကျော်ခေါင်၏ ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် လိုအပ်သည်များကို ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။ ထို့နောက် ဒဏ်ရာ မသက်မသာချင်း လာရောက်ကုသပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောဆို၍ ပြန်သွားလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် အနည်းငယ်အားယူ၍ ထပြီးနောက် မိမိရောက်ရှိနေသောနေရာကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်လေတော့၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် တဲ၏ခေါင်ပေါ်မှ ကြက်ဖကြီးက

“အောက်... အိမ်... အိမ်... အွတ်” ဟု ကျယ်လောင်စွာ တွန်လိုက်လေတော့၏။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ၌ ကျော်ခေါင်အနီးသို့ အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးသည် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ဖြင့် ရောက်လာလေ၏။ ထိုအဒေါ်ကြီးက ကျော်ခေါင်အား ဖေးမ၍တူပေးပြီးလျှင် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ချပေးလေ၏။ ထို့နောက် ထိုအဒေါ်ကြီးသည် မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ရေဆွတ်၍ ယူလာပြီးလျှင်

“လူငယ်လေး ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ရော့ ရော့... ဒီရေအဝတ်နဲ့ပဲ မျက်နှာကိုပွတ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ဟောဒီဆန်ပြုတ်ကလေးကို သောက်လိုက်၊ ဆေးအနီရောင်ကလေးနှစ်လုံးက အစာရှိမှ တိုက်ပါလို့ ဆရာဝန်ကမှာသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆန်ပြုတ်ကလေး သောက်လိုက်ပါဦး၊ ပြီးမှ ဆေးသောက်တာပေါ့...” ဟု ပြော၍ ကျော်ခေါင်မျက်နှာသုတ်ရန် အတွက် ရေဆွတ်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ပေးလေ၏။ ထို့နောက်

ကျော်ခေါင်က -

“ကျွန်တော်...”ဟု စကားစလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုအဒေါ်ကြီးက -

“သူငယ်လေး အခုရောက်နေတာ သဲဖြူဆို တဲ့ရွာကလေးကို ရောက်နေတာ၊ ကျောက်တန်းမြို့နဲ့ သိပ်ပြီးမဝေးဘူး...”ဟု အဒေါ်ကြီးက ဖြေလိုက်လေ၏။

“အဒေါ်တို့က...”ဟု ကျော်ခေါင်က စကား စလိုက်လျှင် အဒေါ်ကြီးက-

“စကားလှလှလေးနဲ့ ပြောရရင်တော့ ရေလုပ်ငန်းလုပ်ကြတဲ့ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး လင်မယားပေါ့ကွာ၊ လွယ်လွယ်ပြောရရင် တံငါသည် လင်မယားပါပဲ၊ အဒေါ်နာမည်က ဒေါ်သဲဖြူတဲ့၊ အဒေါ်ယောက်ျားနာမည်က ဦးမိုးတဲ့...”ဟု အဒေါ်ကြီးက ကျော်ခေါင်၏ စကား မဆုံးမိ၌ပင် ဖြေပြန်လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ဆန်ပြုတ်ကို သောက်လေ၏။ ဆန်ပြုတ်သောက်ပြီးသောအခါ၌

“အဒေါ်တို့မှာ...”ဟု စကားစလိုက်လျှင်

“သားသမီးရယ်လို့ မထွန်းကားပါဘူး သူ ငယ်လေးရယ်...”ဟု ကျော်ခေါင်၏ စကားမဆုံးမိ၌ပင် ဖြေလိုက်ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က

“ဦးလေးက အခု...”ဟု စကားစလိုက်လျှင် ဒေါ်သဲဖြူက -

“ဒီနေ့ လပြည့်နေ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညကတည်းက လကြီးကသာလိုက်တာ လပြည့်အတိုင်းပါပဲကွယ်၊ ဒီနေ့ည ပိုပြီးသာဦးမယ် လပြည့်လကွယ်တွေမှာ အဒေါ်တို့ အလုပ်မလုပ်ဘူး၊ ဒီနားမှာ တောရ

ကျောင်းလေးရှိတယ်၊ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဥပုသ်စောင့်ကြတယ် ကွယ်၊ သူငယ်လေးရဲ့ ဦးလေးက မနက်မိုးမလင်းခင် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားပြီး လပြည့်နေ့တိုင်း တံမြက်စည်းလှည်းလေ့ရှိတယ်၊ ဥပုသ်သည်တွေ လာကြမှာလေကွယ်၊ ‘သီဟိုဠ် တောကျောင်း’လို့ခေါ်တယ် ကွယ်၊ ကျောင်းပတ်ပတ်လည်မှာ သီဟိုဠ်ပင်တွေ အများကြီးပဲ၊ သီဟိုဠ်ရွက်ခြောက်တွေက အရမ်းကြွေတာကလား၊ အဲဒီတော့ သူငယ်လေးရဲ့ ဦးလေးက လပြည့်နေ့မနက်အစောကြီး သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ကျုံးတယ်၊ တံမြက်စည်းလှည်းတယ်၊ ကျောင်းပတ်ပတ်လည်ကို ရေဖျန်းတယ်၊ အဲဒီကျောင်းမှာ ကဘုန်းကြီးက တစ်ပါးပဲရှိတာ၊ ဘုန်းကြီးအတွက် ချိုးရေ၊ သောက်ရေထည့်ပေးတယ်၊ ဥပုသ်သည်တွေ ဘာတွေလာရင် ရေနွေးကြမ်းလေး ဘာလေးသောက်နိုင်အောင် ရေနွေးအိုးတည်ပေးလေ့ရှိတယ်၊ အဒေါ်က ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ပြီးမှ ကျောင်းကိုလိုက်သွားလေ့ရှိတယ်”ဟု ပြောလေ၏။

ကျော်ခေါင်သည် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ဆေးမည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်၌ပင် ဒေါ်သဲဖြူက ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို လှမ်း၍ယူလိုက်လေ၏။

“နော...နော...သူငယ်လေး၊ အဒေါ် ဆေးလိုက်မယ်၊ လူငယ်လေး ကောင်းကောင်းထနိုင်တယ်မို့လား၊ အပေါ့အပါးသွားချင်ရင် တဲနောက်မှာ အိမ်သာရှိပါတယ်”ဟု ဒေါ်သဲဖြူက ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်သွားနိုင်ပါတယ် အဒေါ်ရယ်၊ ခေါင်းက ဒဏ်ရာကနာတော့ နာတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြီးအဆိုးကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး...”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြန်၍ပြောလျှင်

“သူငယ်လေးပြောတာလည်း ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာက မှာသွားတာတော့ သိပ်ပြီးလှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်ပါစေနဲ့တဲ့။ အဲဒီတော့ မဖြစ်မနေလှုပ်ရှားရမယ့်ကိစ္စကိုတော့ လှုပ်ရှားရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆေးဆရာ စကားကိုလည်း နားထောင်ရမှာပေါ့...” ဟု ဒေါ်သဲဖြူက ပြောလိုက်လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် အားယူ၍ ထလိုက်ပြီးနောက် တဲနောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ တဲနောက်သို့ရောက်လျှင် သပ်ရပ်စွာ ဆောက်ထားသော အိမ်သာကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ အိမ်သာလေးမှာ ပကာသားပျဉ်ပြားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ အိမ်သာအတွင်း၌ ကား ရေအိုး၊ ရေခွက်၊ လက်သုပ်ရန်အဝတ်၊ လက်ဆေးရန် ဆပ်ပြာ တို့ကိုပါတွေ့ရသဖြင့် ကျော်ခေါင်သည် အံ့သြမိလေ၏။ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးနေကျ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း တောအိမ်သာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ရှိနေခြင်းအတွက် တံငါသည် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး လင်မယားအား စိတ်တွင်းမှ ချီးကျူးမိလေ၏။ ကျော်ခေါင်တဲအတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ၌ ကွပ်ပျစ်ဘေးရှိ သစ်သားနံတန်းလေးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်သဲဖြူကြီးက ငါးသေတ္တာဘူးခွံ လွှတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆေးလိပ် ပြာခွက်နှင့်အတူ ဆေးပေါ့လိပ်သုံးလေးလိမ်းကြေးမီးခြစ်တစ်လုံးကို ကျော်ခေါင်အနီးသို့ လာ၍ချပေးလေ၏။

“ကျွန်တော်ကလည်း ဆေးလိပ်သောက်ချင်လို့ အခုစမ်းမလို့...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်သဲဖြူကြီးက

“ပြောဖို့မလိုပါဘူး သူငယ်ရယ်၊ ပြောမှသိရင်တော့ လူညံ့ပြောတာတောင် မသိရင်တော့ လူတုံးလို့ ဆရာတော်လေးက သင်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် အဒေါ်တို့ဖြင့် မပြောဘဲသိအောင် ကြိုးစားထား

ပါတယ်...” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကျော်ခေါင်သည် ခေါင်းမူးလာသကဲ့သို့ ရှိလာသဖြင့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် လဲလျောင်း၍ နေရလေ၏။ အဘွားကြီးသည် ကျော်ခေါင်အား လာရောက်၍ဖေးမကာ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ထပ်၍ထိုးထည့်ပေးလေ၏။

“သိပ်ပြီးလှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်လို့ မရသေးဘူးထင်တယ် သူငယ်လေးရဲ့။ အဲဒါကြောင့် အိပ် ရာမှာပဲ လဲနေတာ ကောင်းပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အဒေါ်သွားပြီး သီလယူရင်ယူမှာ၊ ပြီးရင် ဒီတဲမှာပဲ သူငယ်လေးကိုစောင့်ဖို့ ပြန်လာခဲ့မှာပါ” ဟု ပြောလေ၏။ ကိုးနာရီခန့်တွင် ကျန်းမာရေး ဆရာရောက်လာပြီးလျှင် ကျော်ခေါင်အား စမ်းသပ်၍ ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးလေ၏။ ဆယ်ရက်ခန့်အိပ်ရာထဲတွင် နေရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနေ၍ မဖြစ်သေးကြောင်းမှာကြား၍ သောက်ဆေးများပေးကာ ပြန်သွားလေတော့၏။ အဘွားကြီးသည် ဆွမ်းအုပ်ကလေးကိုရွက်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားလေ၏။ ပြီးလျှင် တဲသို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။ တဲသို့ ရောက်လျှင်

“ထမင်းတော့ မစားနဲ့ဦးကွယ်၊ ဆန်ပြုတ်ပဲသောက်တာ ကောင်းစာယ်၊ အဒေါ်ဆန်ပြုတ် ပြုတ်ထားတယ်၊ ငါးပုပ်ခြောက်ဆီဆမ်းစားလေးနဲ့ဆိုရင်လည်း ဆန်ပြုတ်က သောက်ပျော်ပါတယ်ကွယ်...” ဟု အဘွားကြီးက ပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ဆန်ပြုတ်သောက်ပြီးနောက် တဲအတွင်းရှိ ပစ္စည်းပစ္စယများကို အကဲခတ်သည့်ပုံဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။ တဲအိမ်ဆိုသော်လည်း မြေမှာမာ၍ ပြောင်နေ၏။ အကြိမ်ကြိမ်ရေလောင်း၍ အကြိမ်ကြိမ်တံမြက်စည်းလှည်းထားကြောင်း ထင်

ရှားလေ၏။ ပစ္စည်းပစ္စယများထားပုံမှာလည်း လွန်စွာမှ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိ လေ၏။ မီးဖိုချောင်မှာလည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်းမဟုတ်ဘဲ ရှင်းရှင်း လင်းလင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိလှ၏။ ခေါင်းရင်းဘက်၌မူ စာအုပ်ထည့်ထား သော မှန်မီရိုကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ စာအုပ်များမှာ သားရေနံ့ ထားသော စာအုပ်များဖြစ်၏။

“စာအုပ်တွေ များလှချည့်လား” ဟု ကျော်ခေါင်က မေးလိုက်ရာ အဘွားကြီးက-

“ပိဋကတ်သုံးပုံ ထည့်ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ပါဠိမဟုတ်ဘူး မြန်မာပြန်ပါ...” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဘကြီး ဖတ်တာလား...” ဟု ကျော်ခေါင်က မေးရာ အဖွားကြီးက

“သူငယ်လေးဘကြီးက စာသိပ်မတတ်ဘူး၊ သေစာရှင်စာ လောက်ပဲဖတ်တတ်တာ၊ အဒေါ်ဖတ်တာပါ၊ အဒေါ်က တစ်ယောက် တည်း မဖတ်ပါဘူး၊ သူငယ်လေး ဘကြီးကို အမြဲဖတ်ပြပါတယ်၊ အဒေါ် က စာဖတ်ပြလို့ ကိုမိုးက စာနာရပြီဆိုရင် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးခဲပြီး မျက်စိထဲ မှိတ်ပြီး နာတော့တာပဲ၊ ပြီးသွားပြီဆိုရင် ‘မသဲဖြူဖတ်ပြလို့ ကျုပ်အေး နဲ့ ဒါတွေ ကြားခွင့်ရတာပါ၊ ကျေးဇူးကြီးပါပေတယ်ဗျာ’ လို့ လေးလေး နက်နက် ချီးကျူးတဲ့အပြင် အဒေါ်ဘက်ကို လက်အုပ်ကလေးနဲ့ ဂရုစိုက် လေ့ရှိတယ်...” ဟု အဒေါ်သဲဖြူကြီးက ပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင် သည် လွန်စွာအံ့သြနေ၏။ ပိဋကတ်စာပေကို စိတ်ဝင်တစားဖတ် တတ်သော တံငါသည်မိန်းမကြီးနှင့် စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်တတ် သော တံငါသည် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်တို့အကြောင်းကို စိတ်ထူ

စွဲထင်၍သွားအောင် မှတ်မိသွားသည့်တိုင်အောင် အံ့သြရင်း မှတ်မိသွား လေတော့သတည်း။

အခန်း (၂၃)
ကျော်ခေါင် စာဖတ်ပြီ

ကျော်ခေါင်၏ ခေါင်းမှဒဏ်ရာသည် မသက်သာပေ။
ဆိုကြောင့် အိပ်ရာ၌ပင် လှဲ၍နေရလေ၏။ ဒေါ်သဲဖြူကြီး သည် ကျော်ခေါင်
အား ကောင်းစွာပြုစုပေး၏။ ၎င်း၏ ယောက်ျားဘကြီးမိုးမှလည်း
ကျော်ခေါင်အား အားပေးစကားများပြော၏။ ဒေါ်သဲဖြူလည်း နွားမွေး
သော ခြံမှ နွားနို့ကို မှန်မှန်ယူ၏။ ထိုနွားနို့နှင့် တောကြက်ဥကို နံနက်
တိုင်း ကျော်ခေါင်သောက်ရန်အတွက် စီမံလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည်
ဆမင်း ကောင်းစွာမစားနိုင်ပေ။ ခေါင်းမှဒဏ်ရာကြောင့် ထမင်းစားတိုင်း

ပျို၊ ချိုပျိုချစ်တက်လာသဖြင့် နွားနို့ ကြက်ဥ၊ ဆွတ်ပြုတ်လောက်ကိုသာ
 နှိပ်နေရရှာလေ၏။ ထို့ပြင် သူ၏အဖြစ်ကို သူ့ဗာသာစဉ်စားမိတိုင်း ဝမ်းနည်း
 ကြေကွဲမိလေတော့၏။ ရှာမိလာလည်း သူ့အပေါ်၌ မုချအထင်လွဲသွား
 မည်အဖြစ်ကိုလည်း တွေးမိတိုင်းယူကြားမရဖြစ်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏
 မျက်နှာမှာလည်း ရွှင်လန်းသည်ဟုမရှိဘဲ အစဉ်သဖြင့် ညှိုးငယ်၍သာနေ
 ၏။ သူသည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကပင် လူသတ်မှုကို မကျူးလွန်ရပါ
 ဘဲလျက် တရားခံဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ယခုလည်း ရှာမိလာ၏စိန်များကို ယူ၍
 ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခြင်း မပြုဘဲလျက် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သကဲ့သို့
 ဖြစ်နေရ၏။ သူ့အနေနှင့် အင်မတန်တွေ့ချင်လွန်းလှသော မနင်းနွယ်
 မှာလည်း မည်သည့်အရပ်ဒေသဆီသို့ ရောက်မှန်းမသိ၊ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်
 နေသည်ဟုလည်း မသိနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မိုးများသည်းသည်းမည်းမည်း
 ရွာသောအခါ၌ လွမ်းစိတ်၊ ဆွေးစိတ်များဝင်လာကာ တဲအပြင်သို့ ငေးမျှော်
 ၍နေတတ်လေ၏။ ‘ထိုသို့ ငေးမျှော်၍နေသောအခါများ၌ ဒေါ်သဲဖြူက
 စိတ်ပြေလက်ပျောက် စကားများလာ၍ပြောတတ်လေ၏။

ဒေါ်သဲဖြူကြီးသည် ကျော်ခေါင်နှင့်စကားပြောတိုင်း ကျော်ခေါင်
 ၏ နောက်ကြောင်းကို တစ်ခွန်းတစ်စ မေးမြန်းလေ့ရှိ၏။ ကျော်ခေါင်
 သည် ဒေါ်သဲဖြူကြီးမေးသမျှကို မခြင်းမချန် ပြောပြတတ်မြဲဖြစ်လေ
 ၏။ ရက်အတန်ကြာလာသောအခါ၌ ကျော်ခေါင်၏ နောက်ကြောင်း
 တစ်ခုလုံးကို ဒေါ်သဲဖြူကြီးက သိရှိသွားပြီဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကျော်ခေါင်သည် တဲအပြင်သို့ ငေး၍ပိုင်နေလေ၏။
 ထိုအခါ ဒေါ်သဲဖြူကြီးက

“သူငယ်လေး... နေ့ခင်းနေ့လယ်ဆာရင် သောက်ဖို့ ကြက်ထား

စွတ်ပြုတ်ကလေး ပြုတ်ထားတယ်၊ ပူပူကလေး သောက်လိုက်ပါလား
 ကွယ်...” ဟုဆိုကာ ကြက်သားစွတ်ပြုတ်ကိုတိုက်လေ၏။ ကျော်ခေါင်
 လည်း ကြက်သားစွတ်ပြုတ်သောက်တိုင်း ဒေါ်သဲဖြူနှင့် စကားပြော
 ဖြစ်လေ၏။ ဒေါ်သဲဖြူကြီးသည် ကျော်ခေါင်ပျင်းမည်စိုးသောကြောင့်
 သူ ဖတ်ဖူးသော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြလေ၏။ ကျော်ခေါင်
 လည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်မိလေ၏။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဆုံးသွား
 သောအခါ၌

“အဒေါ်ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းကအတော့်ကို နားထောင်လို့
 ကောင်းတာပဲ...” ဟု ကျော်ခေါင်ကပြောလျှင် ဒေါ်သဲဖြူကြီးက

“နားထောင်လို့ကောင်းမှာပေါ့ကွယ်... ဒီဝတ္ထုရဲ့အဖြစ်
 အပျက်က မင်းအဖြစ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူနေတာကိုး။ အဲဒါက အတော့်ကြာ
 ပြီကွယ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တောင်မဖြစ်သေးဘူး၊ စာရေးဆရာ နာမည်က
 ‘ပိုက်ဆံကြီး’ တဲ့၊ အဲဒီပိုက်ဆံကြီးဆိုတာကလည်း တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊
 စာရေးဆရာကြီး ပီမိုးနင်းပဲ၊ အခု အဒေါ်ပြောတဲ့ ဝတ္ထုနာမည်က နေရီရီ
 တဲ့၊ အဲဒီဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်မောင်နေဝင်းနဲ့ နေရီရီကလည်း လူငယ်
 လေးနဲ့ မနင်းနွယ်လိုပါပဲ၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကွဲသွားကြတာကွယ်...”
 ဟုပြောလေ၏။

“အဒေါ်ရယ်... ကျွန်တော်လည်း စာမရေးတတ်လို့ပေါ့၊
 စာရေး တတ်ရင်တော့ ကျွန်တော့် အကြောင်းကလည်း နေရီရီဝတ္ထုလို
 ကောင်းချင် ကောင်းနေမှာ...” ဟု ကျော်ခေါင်ကပြောလေ၏။

“ဒါပေါ့ သူငယ်ရယ်၊ လူတွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲ၊ လူတွေစိတ်ဝင်
 စားအောင် ရေးပြတတ်ရင် ကောင်းမှာပေါ့ကွယ်၊ အဒေါ်ကတော့ စာအုပ်

ဖတ်တာကွယ်၊ တစ်ခုကံကောင်းတာကတော့ မင်းရဲ့ဘကြီး ကိုယ့်က အခေါ်
စာဖတ်တာကို အပြဲအားပေးတယ်ကွယ်၊ အခေါ်ဖတ်ချင်တဲ့စာဖတ်၊
သူက မကန့်ကွက်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဖတ်ပြီးရင် သူ့ကို တစ်ခေါက်
ပြန်ပြောပြရတယ်၊ အခေါ်က တရားစာအုပ်တွေလည်း ဖတ်ပါတယ်၊
ရုပ်ရှင်တို့၊ ပွဲလမ်းသဘင်တို့သွားဖို့ အခက်အခဲရှိလေတော့ ဝတ္ထုစာအုပ်
တွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ရတော့တာပဲ၊ အခုအရွယ်ထိ စွန့်စားခန်းဝတ္ထုတွေ
ဖတ်တုန်း၊ အချစ်ဝတ္ထုတွေဖတ်တုန်း၊ အခေါ် မဖတ်တာက သရဲတစ္ဆေဝတ္ထု
တွေပဲ မဖတ်တာ...”ဟု ဒေါ်သဲဖြူကြီးက ပြောလေ၏။

“သရဲတစ္ဆေဝတ္ထုတွေ ဘာပြုလို့မဖတ်တာလဲ...၊ မယုံလို့
လား...” ဟု ကျော်ခေါင်က မေး လေ၏။

“မယုံလို့မဟုတ်ဘူး သူငယ်လေးရဲ့၊ အခေါ်က ကြောက်တတ်
တယ်၊ အဲဒီအကြောင်းအရာတွေ ဖတ်ပြီးရင် အလကားနေရင်း ကြောက်
နေတာ၊ အဲဒါကြောင့် မဖတ်တာပါ၊ ပြီးတော့ အခေါ်ကြိုက်တာက
ဟာသဝတ္ထုတွေလည်း ကြိုက်တယ်၊ ကိုမိုးကလည်း ဟာသဆိုရင်
အသည်းစွဲစဲ၊ တစ်ခါလောက်သူ့ကိုဖတ်ပြရင် သူကဆယ်ခါလောက်
အခေါ်ကို ပြန်ပြောပြပြီး အားတိုင်းရယ်နေတော့တာပဲ”ဟု ဒေါ်သဲဖြူကြီး
က ပြောလေ၏။

ကျော်ခေါင်သည် ခေါင်းမှဒဏ်ရာကြောင့် ခြေထောက်တစ်ချောင်း
ကောင်းစွာသန့်၍မရဘဲရှိလေ၏။ အိပ်ရာထဲတွင် နေရသောရက်များလာ
သောအခါ၌ အောက်ပိုင်းချီသကဲ့သို့ဖြစ်လာ၏။ ထို အဖြစ်ကို စဉ်းစား
တိုင်း ကျော်ခေါင်သည် မိမိဘဝ၏ ရှေ့ရေးအတွက် တွေးတောကာ
ရင်လေးပိလေတော့၏။ ဦးမိုးကမူ

“အားမငယ်စမ်းပါနဲ့ သူငယ်ရာ၊ မင်းတစ်သက်လုံးမကောင်းရင်
ဘကြီးတို့က တစ်သက်လုံးကျွေးထားမယ်၊ ဘာများအားငယ်နေတာ
လဲ...”ဟု အားပေးစကားပြောလေ၏။ ဒေါ်သဲဖြူကလည်း

“မကျန်းမာတဲ့လူကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရတာ ကုသိုလ်ရပါတယ်၊
အခေါ်တို့ နေ့တိုင်း ကုသိုလ်ရနေတာပေါ့၊ အားမငယ်ပါနဲ့ကွယ်...”
ဟု ပြောလေ၏။

တစ်ခုသောနေ့ခင်းတွင် ကျော်ခေါင်သည် တဲအတွင်းမှနေ၍
မြစ်ပြင်ကိုကြည့်ရင်း အိပ်ငိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်လာကာ အိပ်ပျော်၍သွား
လေတော့၏။

သူသည်တဲကလေးရှေ့တွင်ထိုင်နေ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော
လူတစ်ယောက်သည် သူ၏ ရှေ့တွင်လာ၍ရပ်၏။ ထိုသူကိုမြင်လျှင် သူ
သည် လွန်စွာအံ့သြသွား၏။

“ဟာ... ဦးချိတ်ပန်းကြီးပါလား၊ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ဒီကိုရောက်လာတာလဲ၊ နေ့စမ်းပါဦး၊ ထောင်ထဲမှာ ခင်ဗျားသေသွားပြီ
ပဲ၊ အခုဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်ရှင်လာတာလဲ...”ဟု ကျော်ခေါင်က ကမန်း
စာတန်း မေးလိုက်လေ၏။

“မသိပါဘူးကွာ၊ မသေလို့ မင်းနဲ့လာပြီး တွေ့ရတာ၊ မင်းတော်
ဆော် ဒုက္ခရောက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အောက်ပိုင်းလည်း ချီသွား
တယ်ဟုတ်လား၊ ဒါတွေက ယာယီပြဿနာတွေပါကွာ၊ ပြန်ပြီး
ကောင်းသွားမှာပါ၊ ခုလိုဒုက္ခရောက်နေတုန်း အချိန်တွေပိုနေတယ်၊
အဲဒီတိုင်းမနေရဘူး၊ စာလေးဘာလေး ဖတ်စမ်းပါကွာ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း
အရေးလေးဘာလေး ထိုင်စမ်းပါကွာ၊ ငါသိသလောက်ကတော့ မင်းဟာ

သတ္တိကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ မင်းရဲ့သတ္တိတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ စိတ်ဓာတ်မကျစမ်းပါနဲ့ကွာ...''ဟု ပြောလေ၏။

''ဝမ်းသာတယ် ဦးချိတ်ပန်းရာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ဟာ စိတ်ပျက်အားငယ်နေတာတော့ အမှန်ပဲဗျ...''ဟု ကျော်ခေါင်က ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးချိတ်ပန်းက

''အားမငယ်ပါနဲ့ ငါ့လူရား မကြာခဏ မင်းနဲ့ငါလာပြီးတွေ့မို့ မယ်၊ မင်းဒုက္ခလို့ ထင်ထားတဲ့အရာတွေဟာ တကယ်တော့ ဒုက္ခမဟုတ်ဘူး။ သုခတွေ... သုခတွေ...''ဟုဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျော်ခေါင်လည်း အိပ်ရာမှလန့်၍နိုးသွားလေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း အိပ်ရာမှနိုးပြီးချိန်မှစ၍ ရွှင်ရွှင်ပျပျဖြစ်လာ၏။ ဒေါ်သဲဖြူကြီးကမူ

''သူငယ်လေး တစ်ဇေးလောက် အိပ်လိုက်ပြီး ထလာကတည်းက မျက်နှာဟာ ရွှင်ရွှင်ပျပျကွ၊ ခါတိုင်းနဲ့မတူဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...''ဟု မေး လေ၏။

''ဘယ်လိုမှမဖြစ်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်...၊ အဒေါ်တို့ ဘကြီးတို့က အားပေးစကားပြောတော့လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ လေးထွေးမရှိတော့ဘဲပျော်နေရတာပေါ့...''ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ပင် ပြန်၍ပြောလေ၏။ ဒေါ်သဲဖြူနှင့် ဦးမိုးတို့သည် ကျော်ခေါင်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို ဦးပဉ္စင်းလေး၏ ကျောင်းတွင် ဥပုသ်စောင့်သွားတိုင်း ပြောမိလေ၏။ ကြာသော်-ဥပုသ်သည်များလည်း ကျော်ခေါင်၏ အဆင့်ကို ကြားဖူးနေကြပြီဖြစ်၏။ ဦးပဉ္စင်းလေးကမူ ကျော်ခေါင်၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို မကြာခဏ မေးမြန်းတော်မူလေ၏။ ကရင်ကျောင်းဆရာမလေး တစ်ဦးကမူ ဒေါ်သဲဖြူအား

''အဒေါ်ရယ်...၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်ရင် စာဖတ်တာအကောင်းဆုံးပဲ၊ အဒေါ်ပြောနေတဲ့ လူနာအကြောင်းဟာ သနားဖို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ...''ဟုဆိုကာ ကျော်ခေါင်ဖတ်ရန်အတွက် စာအုပ်များ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ရှာ၍ပေးရလေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း ပျင်းမိပြီးငွေ့လွန်းလှ သဖြင့် ကရင်ဆရာမလေးပေးသော စာအုပ်ကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်ဖတ်လေ၏။ ဖတ်ပြီးသောစာအုပ်အဟောင်းကို ပြန်၍ပေးလိုက်သည်နှင့် ဆရာမလေးသည် အသစ်တစ်အုပ် ပြန်၍ပေးတတ်မြဲဖြစ်၏။ အစပထမတွင် 'ကရင်ဆရာမလေးရှာပေးသော စာအုပ်များကို ရွေးချယ်စိစစ်ခြင်းမရှိဘဲ ဖတ်ရှုခဲ့လေ၏။ လအတန်ကြာသောအခါ၌ မည်သည့်အကြောင်းအရာမျိုးဖတ်ချင်သည်ဟု ပြောကာ ရွေးချယ်စိစစ်၍ ဖတ်လာလေကော့၏။ ကရင်ဆရာမလေးသည် ကျော်ခေါင်အား တစ်နေ့လျှင် တစ်အုပ်ကျနှုန်းဖြင့် စာအုပ်များရှာဖွေပေးနေရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ပြန်၍ဖတ်နေရသောကြောင့် ရက်အတန်ကြာသွားသည်လည်းရှိ၏။

တစ်နေ့တွင် ကရင်ဆရာမလေးသည် ဒေါ်သဲဖြူတို့၏ တံသို့ လိုက်လာပြီးလျှင် ကျော်ခေါင်နှင့်တွေ့လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ဆရာမလေးအား ကျေးဇူးတင်စကားကို အထပ်ထပ်ပြောလေ၏။ ကရင်ဆရာမလေး၏အမည်မှာ မချစ်သွယ်ဟူ၍ဖြစ်၏။

''ကိုကျော်ခေါင် ဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်တွေကိုလည်း စာရင်းလုပ်ထားပေါ့၊ ကျွန်မ ရအောင်ရှာထားပေးပါ့မယ်''ဟူ၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က

''ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဆရာမ မချစ်သွယ် ပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အခုအခါမှာတော့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေပဲ အများဆုံးဖတ်နေ

ရတာ၊ တခြားဗဟုသုတဖြစ်စေမယ့် စာအုပ်တွေလည်းဖတ်ချင်ပါသေးတယ်၊ ဖတ်ရုံနဲ့တော့ မလုံလောက်ပါဘူး၊ မှတ်ဖို့လည်း လိုလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်...”ဟု ပြောလေ၏။ ဆရာမလေး မချစ်သွယ်သည် မကြာခဏ ကျော်ခေါင့်ထံသို့ ရောက်လာတတ်၏။ စာအုပ်များယူလာတတ်၏။ ဖတ်ပြီးသောစာအုပ်များကို ပြန်၍သယ်သွားတတ်၏။ ဆရာမ မချစ်သွယ်လာတိုင်း အဖော်အဖြစ် တခြားဆရာမလေးတစ်ဦးလည်း ပါလာတတ်မြဲဖြစ်၏။ ထိုဆရာမလေး၏အမည်မှာ ပင်လုံဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဆရာမလေး ပင်လုံသည်လည်း ကျော်ခေါင်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် ကျော်ခေါင်အတွက် ခဲတံ၊ ဖောင်တိန်၊ ဗလာစာအုပ်များပါ ဝယ်၍လာ၏။

“ကိုကျော်ခေါင်အနေနဲ့ မှတ်ချင်တာမှတ်ဖို့၊ ရေးချင်တာရေးဖို့ ပင်လုံယူခဲ့တာပါ။ ရေးလို့မှတ်လို့ စာအုပ်တွေကုန်သွားရင်လည်း ပြောဦးနော်၊ ပင်လုံထပ်ပြီးယူခဲ့ပါဦးမယ်...”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာမလေးမချစ်သွယ်က

“ကိုကျော်ခေါင်ကို ပြောရဦးမယ်၊ ပင်လုံက ကျောင်းကြီး ခင်ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ တက္ကသိုလ်မှာကတည်းက ခင်ခဲ့ကြတာ၊ သူ့အလုပ်ကို ဝါသနာပါလို့သာ လုပ်နေတာ၊ သူ့အဖေက စက်လှေတွေ အများကြီးပိုင်တာ၊ လိုတာဘာမဆို အားမနာနဲ့နော်၊ ပြောတာ ပြောပါ...”ဟု ပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင်ကလည်း

“ကျေးဇူးတွေက သိပ်များနေပြီဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် ဒုက္ခိတတတ၊ ဘယ်လိုပြန်ဆပ်ရမယ် မပြောနိုင်တော့ပါဘူး...”ဟု ကြေကွဲသံကြား၍ ပြန်၍ပြောခဲ့ရလေတော့သတည်း။

အခန်း (၂၄)

ကျော်ခေါင် စာရေးပြီ

ဆရာမ မချစ်သွယ်နှင့် ဆရာမ မပင်လုံတို့သည် ကျော်ခေါင်
ဇာတ်ရန်အတွက် စာအုပ်များကို အစဉ်တစိုက် ငှါးရမ်းပေးခဲ့လေ၏။
ကျော်ခေါင်လည်း အောက်ပိုင်းသေသကဲ့သို့ဖြစ်နေပြီဖြစ်သောကြောင့်
ဆမ်းမလျှောက်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် စာအုပ်များကိုသာ အစဉ်တစိုက်
ဖတ်ရှုနေလေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ဘကြီးမိုးနှင့် ဒေါ်သဲဖြူက ကျော်ခေါင်အား
ဆရာတော်ကျောင်းသို့ ခေါ်၍သွားလေ၏။ ကျော်ခေါင်အနေနှင့် ကောင်းစွာ

လမ်းမလျှောက်နိုင်သောကြောင့် ဘကြီးမိုးက တွဲ၍လမ်းလျှောက်ရလေ၏။

“ခေါင်းကဒဏ်ရာကြောင့် အောက်ပိုင်း သေသွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ရဲ့၊ လမ်းမလျှောက်ရတာကြာတော့ အကြောတွေ ဆိုင်းသွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဘကြီးနဲ့ ခုလိုတွဲတွဲလျှောက်နေရင် မင်းရဲ့ ထောက်တွေ ပြန်သန်လာမှာပါ...”ဟု အားပေးစကားပြောလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာခဲ့ကြရာ ဆရာတော်ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ကျော်ခေါင်ကိုမြင်လျှင် ဆရာတော်က -

“ဒကာမိုးတို့ ဒါယိကာမကြီး မသိဖြူတို့ ပြောလို့ ဒကာကျော်ခေါင်ရဲ့ နာမည်ကိုတော့ ကြားဖူးနေပါပြီ၊ လူကတော့ ရူပနိကာယ် အလွန်သန် တဲ့လူပဲ၊ ဒီရုပ်ရည်မျိုးဟာ ဒုက္ခထဲမှာ အကြာကြီး နစ်မနေပါဘူး၊ ဥပဇာတိ ကောင်းခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံနေတာကိုး၊ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်လည်း ဆိုပဲ...”ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ကျော်ခေါင်က ကိုယ်ကိုထိန်း၍ မတ်တတ်ရပ် ရင်း လက်အုပ်ချီလိုက်လေ၏။

“ဘွဲ့တော့ ရပါတယ်ဘုရား၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်ဟာ တပည့် တော်တော့ ပညာတတ်တယ်လို့တောင် မထင်ဝံ့ပါဘူးဘုရား”ဟု ရိုက်နှစ် ချက်လျှောက်စကားလိုက်လျှင် ဆရာတော်က-

“ဒီလို မောင်ကျော်ခေါင်ရဲ့၊ မောင်ကျော်ခေါင်အနေနဲ့ ဘီအေ အောင်ထားတယ်မို့လား၊ ဘီအေဆိုတာ နည်းတဲ့ပညာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးစမ်းပါကွယ်၊ ကဲ... ကဲထိုင်း မနက်စာကို ဒီကျောင်း မှာပဲ သုံးယောက်စလုံး စားကြပေတော့၊ ရွှေသူခိုး ရွာဘက်က ဒါယိ ကာမကြီးတစ်ယောက်က ငါးသလောက်ပေါင်းတွေလာပြီး လှူထားတယ်၊ အဲဒီ ငါးသလောက်ပေါင်းနဲ့ပဲ စားကြရမှာပဲ၊ ဒါယိကာမကြီး မသိဖြူ

ဟင်းချိုလေးဘာလေး သောက်ချင်ရင်တော့ ချက်ဗျား...၊ ဘုန်းကြီးက အသားမစားမှန်းမသိရှာလေတော့ လာပြီးလှူထားတာကိုး...”ဟု မိန့် တော်မူလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါသဖြူကြီးလည်း မဲဇေလီပူး ဟင်းချိုချက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ဆရာတော်လေး အတွက်လည်း အသီးအရွက်များ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်လေတော့၏။ ဆရာတော်လေးသည် ကျော်ခေါင် နှင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စကားပြောနေလေ၏။ ကျော်ခေါင်၏ နောက် ကြောင်းအဖြစ်အပျက်များကိုလည်း ဆရာတော်လေးသည် မေးမြန်းစုံစမ်း လေ၏။ ဆရာတော်လေးသည် ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း ကျော်ခေါင် ပြောကြားသည်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။ ကျော်ခေါင်၏ စကားဆုံးသွားသောအခါ၌ -

“ဒကာကျော်ခေါင်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက အတော့်ကို စိတ်ဝင် စားဖို့ကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီထက် ကောင်းတာက သင်ခန်းစာယူစရာတွေ အများကြီးပါ တယ်ကွယ်၊ ဒကာကျော်ခေါင်အနေနဲ့ ကိုယ့်အကြောင်းကို စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ဖြစ်အောင် ရေးစမ်းပါကွယ်၊ အဲသလိုရေးဖြစ်လို့ စာအုပ်ဖြစ်သွားရင် အများသူငါ သိခွင့်ရတာပေါ့၊ ကြိုးစားကြည့်စမ်းပါ...” ဟု ဆရာတော်လေးက တိုက်တွန်းလေ၏။

“ဆရာတော်အားပေးလို့ တပည့်တော်အနေနဲ့ ရေးစမ်းကြည့်ပါ မယ်ဘုရား...၊ ရေးပြီးသမျှကိုလည်း ဆရာတော်ကို ပြပါမယ်ဘုရား၊ ဆရာတော်အနေနဲ့ ဖတ်ကြည့်ပြီး အမှားအယွင်းတွေ ပြင်ပေးပါဘုရား...” ဟု ပြောရာ ဆရာတော်လေးက ပြုံးလေ၏။ ထို့နောက် -

“ဦးပွင်းအနေနဲ့ မပြင်တတ်ပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဖတ်ကြည့်ပေးမယ်၊ ဖတ်လို့ကောင်း တယ်၊ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်၊

ဖတ်လို့မကောင်းဘူး၊ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘူး၊ ဒါလောက်တော့ ပြောနိုင်တာပေါ့။ တစ်ခါတလေ ဝတ္ထုက စာကြောင်းတွေဟာ သဒ္ဒါမှန်အောင် လိုက်ပြင်ပြီးဖတ် ကြည့်တဲ့အခါ ဖတ်လို့မကောင်းဘူးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ဦးပဉ္စင်းအနေနဲ့ အကြံပေးချင်တာက ဒကာရယ်... ရေးချင်တဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ခရီးရေလွှတ်သလိုရေးချစမ်းပါ။ ဝါကျမှားမှားတို့၊ သဒ္ဒါအထား အသိုမှားမှားတို့ သိပ်ပြီး ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့ ရေးချင်တာကို ရေးချလိုက်စမ်းပါ...” ဟု ပြောလေ၏။ ကျော် ခေါင်လည်း ရေးဖြစ်အောင်ရေးပါမည်ဆိုသည်အကြောင်းကို ဆရာတော်လေးထံ ကတိပေးခဲ့လေ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် နံနက်စာစားပြီး အိမ်သို့ပြန်ရောက်သော အခါ၌ ဆရာမ မချစ်သွယ်နှင့် မပင်လုံတို့ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကျော်ခေါင်က စာရေးရန် စက္ကူနှင့်ခဲတံများမှာလေ၏။ မချစ်သွယ်က ကျော်ခေါင်ရေးသမျှ စက္ကူနှင့်ခဲတံကို တာဝန်ယူကြောင်းပြောလေ၏။ မပင်လုံကမူ -

“မပင်လုံတို့အကြောင်းကိုလည်း ကိုကျော်ခေါင်ရဲ့စာမှာ ပါအောင် ထည့်ရေးနော်” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် မချစ်သွယ်သည် စက္ကူထုပ်နှစ်ထုပ်နှင့် ခဲတံတစ်ဒါဇင်ကို ကျော်ခေါင်အားလာ၍ပေးလေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း ခဲတံများကို စိတ်ကြိုက်ရွှန်ပြီးနောက် ၎င်းဖြတ်သန်းလာရသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို ဝတ္ထုသဖွယ် စတင်ရေးသားလေတော့၏။ ကျော်ခေါင်၏ ဝတ္ထုအစ ပထမအခန်းမှာ ‘ရေနံဆီဖိုးတစ်ပဲပေးရသော ညကျောင်းကလေးတစ်ကျောင်း’ ဟူ၍ဖြစ်၏။ ပထမအခန်းကိုရေးပြီးနောက် ကျော်ခေါင်သည် ဆရာတော်လေး၏ကျောင်းသို့ ကြိုးစား၍သွားပြီးလျှင် ပေးလေ၏။

ဆရာတော်လည်း ဖတ်ကြည့်ပြီးလျှင် -

“တယ်ကောင်းပါလား၊ ဒကာကျော်ခေါင် ရေးထားတဲ့ ဦးသန်းဘာရဲ့ ညကျောင်းကလေးကလည်း အတော်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ကျောင်းက မှန်အိမ်မှာ ရေနံဆီထည့်ဖို့တာဝန်ပေးထားတဲ့ ဘီအိုစီအောင်လင်းဆိုတဲ့ကောင်အကြောင်းကို ရေးထားတာလည်း အသက်ကိုဝင်နေတာပဲ။ မျက်စိထဲမှာတောင် မြင်ယောင်မိသေးတော့တယ်...” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း လွန်စွာအားတက်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆက်၍ရေးလေ၏။ ကျော်ခေါင်ရေးသော ဝတ္ထု၏ ဒုတိယအခန်းမှာ ‘ဝါဆိုပန်းခူးထွက်ခြင်း’ ဟူ၍ဖြစ်လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ဒုတိယအခန်း ရေးပြီးသောအခါ၌လည်း ဆရာတော်လေးထံသွား၍ ပြလေ၏။ ဆရာတော်လေးသည် ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် -

“အတော်ကို အရေးကောင်းတာပဲ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ဝါဆိုပန်းခူးထွက်ရင်း ပျော်ပွဲစားကြပဲ။ ဆရာဦးသန်းဘာက ဂဏန်းဗေဒင်နဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ဟောပြောပုံတွေဟာ အတော်ကို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲ...၊ ကျောင်းသားအချင်းချင်း နောက်ကြပြောင်ကြတာလည်း အတော်ကို အသက်ဝင်တယ် ဒကာကျော်ခေါင်ရေ...” ဟု ချီးမွမ်းတော်မူလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်ခေါင်သည် -

‘ပျောက်ကွယ်သွားသော
ညကျောင်းကလေးတစ်ကျောင်း’
‘မောင်ကျော်ခေါင်
အချုပ်ခန်းထဲရောက်ပြီ’
‘ကျော်ခေါင် ထောင်ကျသွားပြီ’

စသော ခေါင်းစဉ်များမှစ၍ ဆက်တိုက် ရေးသားလာခဲ့ရာ ...

‘ရှာမီလာစိန်တိုက်’

‘ဒုက္ခပေးတတ်သောမိတ်ဆွေများနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း’

‘ဒေါ်သဲဖြူ၏ မေတ္တာရိပ်’

‘ကျော်ခေါင် စာဖတ်ပြီ’

‘ကျော်ခေါင် စာရေးပြီ’

ဟူသော ခေါင်းစဉ်များအထိ ရေးပြီးခဲ့လေ၏။ ဆရာတော်လေးလည်း ကျော်ခေါင်ရေးပြီးသမျှ စာများကို ဖတ်ရှုပြီးလျှင် အားပေးစကားပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း ရေးပြီးသားစာများကို သတ်ပုံသတ်ညွှန်းများ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ဖြည့်စွက်သင့်သည်ကို ဖြည့်စွက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကာ ဆရာမ မချစ်သွယ်အား ပေးလေ၏။ ဆရာမ မချစ်သွယ်လည်း ကျော်ခေါင်၏ စာများကို ယူသွားပြီးလျှင် လက်နှိပ်စက်ရိုက်သူတစ်ဦးနှင့် ဆက်သွယ်ကာ လက်နှိပ်စက်ရိုက်လေ၏။ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီးသော စာမူများကို ဖိုင်တွဲတစ်ခုနှင့်တွဲကာ ကျော်ခေါင်ထံသို့ ပြန်ပေးလေ၏။ ထိုသို့ ပြန်ပေးရင်း ဆရာမ မချစ်သွယ်က ...

“ဖတ်လို့သိပ်ပြီးကောင်းတာပဲ ကိုကျော် ခေါင်ရဲ့၊ ရှင့်ရဲ့ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်ကျော်ခေါင်ကတော့ ဒုက္ခတွေကို မျိုးစုံနေတာပဲ...”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာမ ပင်လုံက -

“သိပ်ပြီးကောင်းတာပဲ ကိုကျော်ခေါင်ရယ်၊ နေစမ်းပါဦး... အဲဒီအထဲက ဇာတ်လိုက်ကျော်ခေါင်က နင်းနွယ်နဲ့ရမှာလား၊ ရှာမီလာနဲ့ရမှာလား”ဟုမေးလေ၏။

အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်းမပြောတတ်ဘူးဗျ၊ တကယ်ပြောရရင်

ကျော်ခေါင်ဟာ မနင်းနွယ်ရဲ့ ရည်းစားလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ရှာမီလာရဲ့ ချစ်သူလည်း မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျော်ခေါင်ဟာ ကျော်ခေါင်ပဲ...”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ၌ ကျော်ခေါင်သည် ဆရာတော်လေးကျောင်းသို့သွားရောက်၍ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသောစာမူများကို ဆရာတော်လေးအားပြလေ၏။ ဆရာတော်လည်း ထိုလက်နှိပ်စက်စာမူ၏ အဆုံးကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက်

“ဇာတ်လမ်းကတော့ ဆုံးနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒကာရဲ့ဝတ္ထုက မပြီးသေးဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဒီဝတ္ထု ထဲမှာပါတဲ့ ဇာတ်လိုက်ကျော်ခေါင်က အဲဒီစာမူကို စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးပို့လိုက်တယ်၊ အဲဒီစာအုပ်တိုက်က စာအုပ်အဖြစ်ရိုက်တယ်၊ စာအုပ်က လူကြိုက်များပြီး အောင်မြင်သွားတယ်၊ အဲဒီမှာ စာအုပ်တိုက်က ကျော်ခေါင်ဆီ နောက်ထပ် ဝတ္ထုတွေ တောင်းတယ်၊ ကျော်ခေါင်ကလည်း ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေရှာပြီး စာအုပ်တွေ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်ရေးတယ် ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီဆိုပြီး ဒီဝတ္ထုကို အဆုံးသတ်ရမှာပဲ...”ဟုပြောကာ ဆရာတော်လေးသည် ရယ်၍နေလေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က -

“ဝတ္ထုအဆုံးသတ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ဘုရား၊ ဝတ္ထုနာမည် ပေးရဦးမယ်...” ဟုပြောလိုက်ရာ ဆရာတော်လေးက -

“ဒီအထဲမှာပါတဲ့ ဇာတ်လိုက်ကျော်ခေါင်ရဲ့ ၁၁၀ဟာ အကွေ့အကောက်တွေ အတော်များတာကို၊ အကွေ့အကောက်တွေများတာကို ဇာတ်မိနဲ့ တင်စားလို့ရတယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ‘၁၁၀ဝက်ပါ’ ဆိုရင် လုံလောက်ပြီထင်တယ်...”ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က -

“စာရေးဆရာဆိုတော့ နာမည်အရင်းတော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်။ ကလောင်နာမည်လေး ဘာလေးမှည့်ဦးမူ...”ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာတော်လေးက ...

“ဦးပဉ္စင်းလည်း စဉ်းစားပါ့မယ်၊ ဒကာလည်း စဉ်းစားပေါ့...”ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က -

“တပည့်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဘကြီးမိုးရယ်၊ ဒေါ်သဲဖြူရယ် နာမည်ပါအောင် မှည့်ရမှာပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီစာအုပ်ကလည်း သူတို့တဲမှာ ရေးဖြစ်တာမဟုတ်လား၊ တပည့်တော်ကတော့ ဘကြီးမိုးနဲ့ဒေါ်သဲဖြူရဲ့ နာမည်ကြားထဲမှာ တပည့်တော်ရဲ့နာမည်ကို ထည့်ချင်တာပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ လို့ဆိုတော့ တပည့်တော်ရဲ့ ကလောင်နာမည်ကို ‘မိုးကျော်ဖြူ’လို့ မှည့်ချင်တယ်” ဟု လျှောက်ထားလိုက်လျှင် ဆရာတော်လေးက-

“အကြောင်းတရား ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ အမည်ဆိုတော့ ‘အနတ္တ သညာ’ပေါ့၊ အလွန်ကို ကောင်းပါတယ်...”ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျော် ခေါင်သည် ဖိုင်တွဲအဖုံးပေါ်တွင် ‘ဘဝ ဝက်ပါ’ ဟု သောစာလုံးကို လည်းကောင်း၊ ‘မိုးကျော်ဖြူ’ ဆိုသော စာလုံးကို လည်းကောင်း ရေးလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၂၅)

ဘကြီးညို ရောက်လာခြင်း

ကျော်ခေါင်ရေးသားသည် ၁၀၀၀ က်ပါ ဝတ္ထုစာမူကြီးသည် ဦးပွင်းလေး၏ကျောင်းတွင် သောင်တင်နေလေ၏။ ဦးပွင်းလေးသည် ထိုစာမူကို မကြာမကြာပြန်၍ ဖတ်မိလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ဦးပွင်းလေး၏ ကျောင်းသို့လာနေကျဖြစ်သော ဦးအေးသိန်းဆိုသူညိုလူကြီးသည် အဖော်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ဦးအေးသိန်းသည် ဦးပွင်းလေးအား

“ဆရာတော်လေး ဘာတွေများဖတ်နေပါသလဲဘုရား...”

လျှောက်ထားလိုက်လျှင် ဆရာတော်လေးက -

“ဒကာတစ်ယောက်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်ပါ။ သူ့ရဲ့ဝတ္ထုနာမည်က ဘဝဝက်ပါတဲ့ စာအရေးအသားလည်းကောင်းတယ်၊ ဘုန်းကြီးက ဖတ်ပြီး သတ်ပုံ သတ်ညွှန်းလေးတွေ ပြင်ပေးနေတာပါ။” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးအေးသိန်းနှင့်ပါလာသောလူက -

“တပည့်တော်က စာအုပ်ထုတ်ဝေသူပါ ဘုရား။ ဝတ္ထုစာအုပ် တွေထုတ်ပါတယ် ဘုရား။” ဟု လျှောက်ထားလိုက်လျှင် ဦးပွင့်လေးက -

“ဒကာကြီးရဲ့ စာအုပ်တိုက်နာမည် ပြောပါဦး။” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

“တပည့်တော်နာမည်က ဦးသိန်းတင်ပါ။ တပည့်တော်စာအုပ် တိုက်နာမည်ကလည်း သိန်းတင်စာအုပ်တိုက်ပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် တပည့်တော်ကို ဖတ်ကြည့်ခွင့်ပေးပါဘုရား။ တပည့်တော် ဖတ်ကြည့် ပြီး ကြိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ တပည့်တော်တိုက်က ထုတ်မယ်ဘုရား။” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးပွင့်လေးသည် ကျော်ခေါင် အားခေါ်ယူပြီးလျှင် သိန်းတင်စာအုပ်တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးသိန်းတင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်ခေါင် ရေးသားသော ဘဝဝက်ပါဝတ္ထုစာမူကြီးသည် သိန်းတင်စာအုပ်တိုက်သို့ရောက်သွားလေတော့၏။

ရက်များမကြာမီအတွင်း၌ ဦးသိန်းတင် သည် ကျော်ခေါင်သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် စာအုပ်ရိုက်နှိပ်မည့် အကြောင်းပြော၍ ကျော်ခေါင်အား ထိုစာအုပ်ရေးအဖြစ် စာမူခွင့်ကို ပေးသွားတော့၏။

တော့၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ဘဝဝက်ပါဝတ္ထုစာမူသည် စာအုပ်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။ ထိုစာအုပ်မှာ မျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပင် ပို၍ရောင်းရလေ၏။ ဦးသိန်းတင်သည် ကျော်ခေါင်အား နောက်ထပ်စာအုပ်များရေးရန် တိုက်တွန်းလေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း စာအုပ်များကို ဆက်လက်၍ ရေးသားရလေတော့၏။ သို့ရာတွင် နောက်ထပ်ရေးသားသော စာမူများမှာ ဘဝဝက်ပါဝတ္ထုကို မေးသားသလောက်လွယ်ကူခြင်း မရှိလှပေ။ ဇာတ်လမ်းကို လွန်စွာစဉ်းစားရလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျော်ခေါင်သည် ကြိုးစား၍ရေးရှာ၍ ကျော်ခေါင်၏ ဘဝဝက်ပါဝတ္ထုသည် မမျှော်လင့်ဘဲ လူကြိုက်များလာ၍ ခြစ်သို့ ရောက်ရှိလေတော့၏။ ကျော်ခေါင်၏တဲကလေးသို့လည်း ဘဝဝက်ပါဝတ္ထုများ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ကျော်ခေါင်၏ ဝတ္ထုတွင်ပါသော အကြောင်းအရာများကို လာရောက်၍ ဆွေးနွေးကြလေ၏။ ထို့အတူ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူများသည်လည်း ကျော်ခေါင်၏ နောက်ထပ်စာအုပ်များကို ရလိုသောကြောင့် လာရောက်ကြလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်ခေါင်နေထိုင်ရာ ဘကြီးမိုး ဒေါ်သိဖြူတို့၏ တဲကလေးသည် မထင်မှတ်ဘဲ လူဝင်လူထွက်များသွားလေတော့၏။

တစ်ညတွင် ကျော်ခေါင်သည် တဲကလေး၏ ရှေ့ခုံတန်းကလေးပေါ်တွင် ထိုင်၍နေကာ မြစ်ပြင်တွင်ကျနေသော လရောင်ဖွေးဖွေးကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ၎င်း၏ ရှေ့သို့လာ၍ရပ်လေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း ထိုသူကို မြင်လျှင် လွန်စွာ အံ့သြသွားလေ၏။ ထို့နောက် -

“ဘကြီးညို...” ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။ ထိုသူက

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ကျော်ခေါင်ရဲ့၊ ဘကြီးညိုမှ ဘကြီးညို အစစ်ပါ...”ဟု ပြန်၍ဖြေကာ ပြုံး၍နေလေ၏။

“နေပါဦး ဘကြီးညိုရဲ့၊ ဘကြီးညိုဟာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ထောင်ထဲမှာနေရင်းသေသွားပြီပဲ၊ အခုဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ...”ဟု ကျော်ခေါင်က မေးလိုက်ရာ ဘကြီးညိုက

“အဲဒါတွေပြောနေရင် အချိန်ကုန်တယ်ကွာ၊ မင်းသိထားတဲ့ သေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာက တကယ်သေတာနဲ့ မတူဘူးကွ၊ အခု ငါလာတာ မင်းဟာ ငါဖြစ်စေချင်တဲ့ စာရေးဆရာအဖြစ်ကို ရောက်သွားလို့ လာပြီးတွေ့တာပါကွာ၊ မင်းရေးတဲ့ ၁၀၀ဝက်ပါကို ငါဖတ်ပြီးပါပြီ၊ အတော်ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းထဲမှာ မင်းမုန်းတဲ့လူတွေကို ပုတ်ခတ်ပြီးရေးထားတဲ့အချက်ကလေးတွေ ဖယ်လိုက်ရင် ဒီထက် တောင်ဖတ်လို့ကောင်းဦးမယ်...” ဟု ဘကြီးညိုကပြောလေ၏။

“အခုလည်း ဆက်ပြီးရေးနေပါတယ် ဘကြီးညိုရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းတွေက စိတ်ကူးရတာပေါ့၊ အဲဒီနေရာလေး နည်းနည်းခက် တယ်...”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ဘကြီးညိုကပြုံးလေ၏။ ထိုသို့ပြုံးပြီးနောက်

“ဝတ္ထုရေးတယ်ဆိုတော့ ဝတ္ထုမှာက ပုံပေါ့ကွာ၊ ငါပြောချင်တဲ့ ပုံဆိုတာက စတိုရီကိုပြောတာ၊ ဥပမာ မင်းတို့ ငါတို့ကလေးဘဝတုန်းက တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် ပုံပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ရွှေယုန်နဲ့ ရွှေကျားပုံပြင်လိုပေါ့၊ ရွှေကျားကြီးက အတယ်၊ ရွှေယုန်က လည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကြတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီအကြောင်းအရာဟာပုံပဲ၊ အဲဒီအကြောင်းအရာကိုပြောကြ၊ နားထောင်ကြတာပဲ မဟုတ်

လား၊ အပြောကောင်းရင် ကောင်းသလောက် နားထောင်လို့ကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီအကြောင်းအရာကိုပဲ ပုံလို့ခေါ်တာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ပုံပြောမယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်ရယ်၊ ပုံနားထောင်တယ်ဆိုတဲ့အလုပ်ရယ်ရှိ လာတာပေါ့၊ အဲဒီအကြောင်းအရာမရှိရင်တော့ ပြောစရာပုံမရှိတော့ဘူး၊ ပြောလို့လည်း မရတော့ဘူး၊ နားထောင်လို့လည်း မရတော့ဘူး၊ နားထောင်စရာလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကိုအကြံပေးချင်တာကရေးစရာပုံရှိရမယ်၊ အဲဒီပုံဆိုတာကို ကြွလာအောင်ပုံကို ကိုယ်စားပြုမယ့် ရွှေယုန်နဲ့ရွှေကျားလို ပုံကောင်တွေလည်းရှိရမယ်၊ အဲဒီပုံကောင်တွေဟာ အပြင်မှာ တကယ်ရှိတာ၊ မရှိတာ အရေးမကြီးဘူး၊ မင်းရေးတဲ့ အထဲမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာရှိနေရမယ်၊ ပုံကောင်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟာလည်း တကယ်အပြင်မှာရှိနေတဲ့အရာတွေနဲ့တူနေရမယ်၊ တစ်ထပ်တည်း တူဖို့ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အဓိကသိသာတဲ့ အချက်တွေတူနေရင် လုံလောက်ပါပြီ၊ ပုံတူဖြစ်နေရင် လုံလောက်ပါတယ်၊ ရွှေယုန်နဲ့ရွှေကျားပုံ ထဲမှာပါတဲ့ ရွှေကျားကြီးဟာ အပြင်က ကျားကြီးနဲ့တူဖို့လိုပါတယ်၊ တစ်ထပ်တည်းတူဖို့ မဖြစ်နိုင်ရင်တောင် အပြင်ကကျားကြီးရဲ့ အဓိက အချက်တွေတော့တူရမှာပေါ့၊ ရွှေယုန်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပုံဆိုတော့ တကယ်အဖြစ်အပျက်လို သဘာဝတော့ မကျဘူးပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ပုံလို့ခေါ်တာပေါ့၊ ပုံဆိုတာက တကယ်အဖြစ် အပျက်ကို ခိုင်နှိုင်းပုံဆောင်ရုံလောက်ပဲ ရမှာပေါ့၊ တကယ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျားကြီးပေါ်ကို ယုန်ကလေးကစီးပြီး အမြဲသွားနေတာပေါ့၊ တကယ်ဆိုရင်တော့ ယုန်ကလေးဟာ ကျားကြီးကို စီးခွင့်မရှိဘူး၊ ကျားကြီးက စားပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ သူ့အစာပဲလေကွာ၊ စားရပေမယ့်၊ အခုတော့

မစားရတဲ့အပြင် ယုန်ကို သူက ကျောပိုးထားသေးတယ်။ ပုံထဲမှာကိုး ကွ၊ လုပ်ခွင့်ရှိတာ ပေါ့၊ တကယ်ကတော့ အပြင်က သဘာဝနဲ့မတူတဲ့ အပြင်ပြောင်းပြန်တောင် ဖြစ်နေသေးတယ်။ အဲဒီလို ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေ တဲ့အတွက်တောင် ပုံက လှနေသေးတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ သဘာဝအတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ယုန်ကလေးကို ကျားကြီးကတွေ့တွေ့ချင်း စားပစ် လိုက်ပြီလို့ပြောရမှာ။ အဲဒီလို စားပစ်လိုက်ပြီ ဆိုရင်တော့ ဆက်ပြီး တော့စကားကို ပြောစရာမရှိတော့ဘူး။ ပြီးသွားပြီ။ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ် ဘူးဟေ့၊ ယုန်ကလေးက ကျားကြီးရဲ့ကျောပေါ်မှာ စီးတဲ့အပြင် ဆေးလိပ် တောင် သောက်လိုက်သေးတယ်ကွ။ ဆေးလိပ်မီးဖွားတွေ ကျားကြီးရဲ့ အပေါ်မှာတောင်ကျသွားသေးတယ်။ အဲဒီလို လုပ်လိုက်တော့မှ ပုံပြော တဲ့ လူလည်း ပြောစရာရှိတယ်။ ပုံနားထောင်တဲ့ လူကလည်း နားထောင် စရာရှိလာတယ်။ အဲဒီတော့ ပုံဖြစ်သွားတော့တာ၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ တွေ့တွေ့ချင်း ကျားကြီးက ယုန်ကလေးကို စားပစ်လိုက်ရင် ပုံမဟုတ်တော့ ဘူး။ တကယ်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါကိုတော့ မောင်ကျော်ခေါင်အနေနဲ့ အခုကတည်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရင်ထဲမှာ ခံယူထားဖို့လိုတယ်။ အဲဒီ လို မခံယူထားရင် ကြာတဲ့အခါမှာ မင်းအနေနဲ့ စာမရေးနိုင်ဘဲဖြစ် သွားလိမ့်မယ်..”ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောနိုင်ဘဲ ဘကြီးညိုကို ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက်တွင်မှ -

“ဘကြီးညို...၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ အထူးသဖြင့်ကတော့ ကျွန်တော် စာရေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ် အကြောင်းအရာကိုမှ ဖွဲ့နွဲ့ပြီးမရေးတတ်ဘူး”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြော

လိုက်ရာ ဘကြီးညိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပြီးလျှင် “အဲဒီအချက်ကိုက မင်းအဖို့ မတော်တဆကံကောင်းတဲ့ အချက် ပဲ။ မင်းရှေ့က ငါးသေတ္တာခွက်ကြီးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဟောဒီ ဆေးလိပ် ပြာခွက်ကြီး ဆိုပါတော့ကွာ၊ မင်းအနေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ဖွဲ့နွဲ့တတ် ဖွဲ့နွဲ့တတ် နောက်ဆုံးမင်းရေးရမှာကတော့ ဆေးလိပ်ခွက်ကြီးဖြစ်ဖို့ပဲ ဟုတ်လား။ အခုတော့ မင်းအနေနဲ့ မဖွဲ့နွဲ့တတ်တော့ ဆေးလိပ်ခွက် ကြီးကို ဆေးလိပ်ခွက်ကြီးပါလို့ အရှင်းသားရေးရတော့မယ်။ အဲဒါကြောင့် ဇာတ်တဲ့လူက ဆေးလိပ်ခွက်ကြီးလို့ ဖတ်ခွင့်ရတော့မယ်။ ဒီအချက်ဟာ ဇာတ်တဲ့လူနဲ့ ရေးတဲ့လူ ဒါရိုက်ချွင်းလိုက်တဲ့ အချက်ပဲ။ မဖွဲ့နွဲ့တတ်တဲ့ အတွက် ဆေးလိပ်ခွက်ကြီး မဖြစ်တော့တာမဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒါကို မင်းသဘောပေါက်ရင် မဖွဲ့နွဲ့တတ်တဲ့အတွက် စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ကွာ။ ဇာတ်တဆ ကံကောင်းသွားတယ်လို့ နားလည်လိုက်ပါ။ ဖွဲ့နွဲ့တတ်လို့ ဖွဲ့နွဲ့ရင်မှ ဆေးလိပ်ခွက်ကြီးဟာ ဆေးလိပ်ခွက်ကြီး မဖြစ်တော့ဘဲ ဘုရင် အသုံးအဆောင် ရွှေခွက်ကြီး ဖြစ်ရင်ဖြစ်သွားမယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အိမ်သာထဲမှာ သုံးတဲ့ခွက်ကြီးဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်သွားမယ်။ ပိုပြီး ကောင်း သွားရင်လည်း ဆေးလိပ်ခွက်မဟုတ်တော့ဘူးကွ။ ညှိသွားရင်လည်း ဆေးလိပ်ခွက်မ ဟုတ်တော့ဘူး။ ဖွဲ့နွဲ့တတ်တဲ့လူများ ဖွဲ့နွဲ့တာကို ကိုယ် စာ မတတ်ဘဲနဲ့ အားမကျနဲ့ကွ။ သူက တတ်လို့ ဖွဲ့နွဲ့တာ အဆင်ပြေ ပေမဲ့ ကိုယ်က မတတ်ဘဲနဲ့ အား ကျပြီး လိုက်လုပ်ရင် နေရာမကျပေ ဘူး။ အဲဒီတော့ မတတ်တာမလုပ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ မတတ်တာကို မလုပ် ဖြစ်တာကိုက ကံကောင်းတာမဟုတ်လား...”ဟု ဘကြီးညိုက ပြော တာ မျက်စိရှေ့တွင်ပင် ‘ ဖြတ်ကနဲ ’ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ကျော်ခေါင်လည်း အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ မှာပင် ဘကြီးမိုးမွေးထား သော ငွေနားကြက်ဖကြီးသည် တံခါး ခေါင်ပေါ်မှနေ၍ -

“အောက်... အီး... အီး... အွတ်...” ဟု လွန်စွာအောင် သော အသံဖြင့် တွန်ကျူးလိုက်ပြီးလျှင် အတောင်ကို တဖျန်းဖျန်း ခတ်လိုက်လေတော့သတည်း...။ ။

အခန်း (၂၆)

ဘကြီးညို ရောက်လာပြန်ခြင်း

ကျော်ခေါင်သည် သူသိထားသော ကိုမာယဆိုသည် ပန်းပဲဆရာကြီးတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို ဝတ္ထုသဖွယ် ဖန်တီး၍ ရေးသားနေလေ၏။ ထိုကိုမာယဆိုသောလူကြီးသည် ပန်းပဲအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသော်လည်း တစ်ဖက်တွင် သိကြားသာသနာဂိုဏ်းဟု ဆိုသည့် အထက်ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။ သူတို့၏အဖွဲ့သားများသည် ရန်ကုန်မြို့၊ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်တွင် နေသော ဣန္ဒာသယဆိုသည့် လမ်းတွင် မြေကွက်တစ်ကွက် ဝယ်ယူကာ

မွှောရုံကဲ့သို့ အဆောက်အဦးကလေးတစ်လုံး ဆောက်လုပ်ထားပြီးလျှင် မကြာမကြာဆုံတွေ့ကြလေ၏။ သူတို့သည် အပေါ်ဖြူအောက်ဖြူ ဝတ်ကြ၏။ အဖြူရောင်ခေါင်းပေါင်းများပေါင်းကြ၏။ အထူးသဖြင့် လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို အစဉ်သဖြင့် လွယ်ထားတတ်ကြ၏။ သူတို့သည် လွယ်အိတ်ကို လွယ်အိတ်ဟုမခေါ်ဘဲ ဣစ္ဆာသယဟု ခေါ်ကြကုန်၏။ ကိုမာယတို့ ဆုံတွေ့ရာ အဆောက်အဦးတွင် အဆောက်အဦး သန့်ရှင်း ရေးအတွက် လစာဖြင့် ခန့်ထားသော မိန်းမတစ်ဦးလည်းရှိ၏။ ထိုမိန်းမ ၏ အမည်မှာ မဇာလီဟုခေါ်၏။ ကိုမာယသည် မဇာလီအပေါ်၌ များစွာ စိတ်ဝင်စားလေ၏။ ထို့ပြင် အားကိုးရာမဲ့သော မဇာလီ၏ နောင်ရေး ကိုလည်းတွေး၍ပူပန်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် မဇာလီ၌ အလုပ်မရှိပါက ဗေဒင်ဟောစားနိုင်ရန်အတွက် ဗေဒင်ပညာ သင်ပေး၏။ အင်္ဂုဇ္ဈာပညာသင်ပေး၏။ ယတြာလည်းသင်ပေး၏။

သိကြားသာသနာဂိုဏ်းတွင် ကိုမာယကြီးက မဇာလီအား စိတ်ဝင်စားသကဲ့သို့ အခြားသော အဖွဲ့သားတစ်ဦးကလည်း စိတ်ဝင်စား လျက်ရှိလေ၏။ ထိုလူ၏အမည်မှာ ကိုဝင်းထိန်ဟူ၍ဖြစ်၏။ သို့သော် အများက ကိုဝင်းထိန်ဟူ၍ မခေါ်ကြပေ။ ပထမ ဝင်းထိန်ဟုသာ ခေါ်ကြ ကုန်၏။ ပထမဝင်းထိန်သည် အစဉ်သဖြင့် ကိုမာယကို မကျေမနပ်ဖြစ် ခဲ့၏။ မဇာလီအား လောကီပညာများ သင်ပေးခြင်းအတွက်လည်း မနာလိုဝန်တုံစိတ်များဖြစ်ပေါ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် လောကီပညာရပ် များကို တတ်ကျွမ်းသော ပန်းပဲဆရာကိုမာယ၏ဘဝသည် အေးအေး ချမ်းချမ်းရှိနေရာမှ အကျအနစ် ဒုက္ခပေးမည့် ရန်သူတစ်ဦးပေါ်ပေါက်ခဲ့ရ လေတော့၏။

ကျော်ခေါင်သည် အထက်ကဆိုခဲ့သော ကိုမာယ၏အကြောင်း များကို ဝတ္ထုသဖွယ်ရေးသားလျက်ရှိလေ၏။ ထိုသို့ရေးသားခဲ့ရာ ဝတ္ထု ၏ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်ရေးပြီးသောအခါ၌ ရှေ့တွင် မည်သို့ဆက်ရမည်ကို မသိဘဲရှိလေ၏။ သို့မဟုတ် မရေးတတ်ဘဲ ရှိလေတော့၏။ သူ၏ဝတ္ထု တွင် အဓိကဇာတ်ကောင်ဖြစ်သော ကိုမာယနှင့် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော ပထမဝင်းထိန်တို့လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သူနိုင်ငါနိုင်ကြရမည့် နေရာ သို့ ရောက်သောအခါ၌ ရှေ့သို့ဆက်၍ရေးရန် လက်တွန့်၍နေလေ တော့၏။ ထို့ကြောင့် စာကိုဆက်၍မရေးဖြစ်ဘဲ တစ်ပတ်ခန့်ကြာ အောင် ရပ်ဆိုင်းမိလေတော့၏။

တစ်ညတွင် ကျော်ခေါင်သည် ချောင်းကူး ဝါးတံတားလေး ပေါ်တွင် ထိုင်၍ မြစ်ရေပြင်ကို ငေးစိုက်၍ကြည့်နေလေ၏။ မြစ်ရေပြင်မှာ ဆည်း လရောင်ကြောင့် တဖျပ်ဖျပ်လက်၍နေ၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်စုံတစ် သောက်သည် ကျော်ခေါင်၏ ရှေ့တွင်ရှိသော ဝါးလုံးတန်းကလေးပေါ် တွင် လာ၍ထိုင်လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ထိုလူကို လှမ်း၍ကြည့် ဆိုက်ပြီးလျှင် -

“ဟာ... ဘကြီးညိုပါလား...” ဟု အလန့်တကြား နှုတ်ဆက် ဆိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘကြီးညိုက -

“ဟုတ်ပါဗျာ... ကျော်ခေါင်ဆိုတဲ့ ထောင်ထွက်ကလေး ခါမှမဟုတ် စာရေးဆရာမိုးကျော်ဖြူရဲ့ ပန်းပဲဆရာကိုမာယကြီး အကြောင်း ရေးထားတဲ့ဝတ္ထုကလေး ဖတ်ချင်လို့လာခဲ့တာ... အခုတော့ဗျာ ... ဆရာမိုးကျော်ဖြူတို့ လုပ်လိုက်ပုံက ဖတ်လို့စွဲတဲ့ ဆရာလည်းရောက်ရာ ရပ်ပစ်လိုက်တာကိုး” ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့လေး

ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က -

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဘကြီးညိုရယ်... ကျွန်တော့် ဝတ္ထုရဲ့ ဇာတ်လိုက် ဖြစ်တဲ့ ကိုမာယနဲ့ သူရဲ့ ပြိုင်ဘက် ပထမဝင်းထိန်တို့ တွေ့နေကြပြီး ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေရေးရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး။ ပြိုင်ဘက်ဆိုတာတော့ သိတယ်။ ဘယ်လို ပြိုင်ကြမယ်ဆိုတာတော့ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘကြီးညိုက ရယ်လေ၏။

“ဒီလို မောင်ကျော်ခေါင်ရဲ့... မင်းရဲ့ အဓိကဇာတ်ကောင်နှစ်ကောင် အားပြိုင်နေပြီလေကွာ... ဒါပေမဲ့ မင်းက ဘယ်လို ပြိုင်တယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်ဘူးဆိုတော့ လွယ်ပါတယ်ကွာ... မစဉ်းစားပါနဲ့၊ တစ်ယောက်ကို အနိုင်ပေးလိုက်ပေါ့၊ အဲဒါဆိုရင် ပြိုင်ခဲ့က ပြီးသွားပြီလေကွာ” ဟု ဘကြီးညိုက ပြောလေ၏။

“ဘယ်လို အနိုင်ပေးရမှာလဲ ဘကြီးညို ရဲ့... ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘကြီးညိုက -

“ဟကောင်ရဲ့ မင်းရဲ့ ဝတ္ထုကို ကိုမာယနဲ့ ပထမဝင်းထိန်တို့ဟာ လောကီပညာရှင်တွေ၊ အထက်ရှိ ဇာတ်ဆရာတွေလေကွာ... ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်နေတာဟာ အထက်ရှိ ဇာတ်ပညာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လောကီပညာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မဇာတ်ဆိုတဲ့ အိမ်ဖော်မလေးကို ရဖို့ ပြိုင်နေကြတာမဟုတ်လား... အဲဒီတော့ကွာ အဲဒီနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက်ကို မဇာတ်နဲ့ ပေးစားလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုဆိုရင် ပြိုင်ပွဲက ပြီးသွားပြီပေါ့...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘကြီးညို ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ ဗျာ... ကိုမာယနဲ့ ပထမဝင်းထိန်နှစ်ယောက်ရှိတာ မဇာတ်ကို ဘယ်သူနဲ့ ပေးစားရမှာလဲ...” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘကြီးညိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပြီး -

“ဒါများကွာ... ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်လို့၊ မင်း မသနားချင်တဲ့ ဇာတ်ကောင်ကို မိန်းမပေးစားလိုက်ပေါ့ကွာ... အဲဒီလို ပေးစားလိုက်တဲ့ အခါမှာလည်း ဝဲ ရိုးရိုးသားသား ရသွားတယ်လို့ မရေးခဲ့ပေါ့ကွာ... ပထမဝင်းထိန်က မာယကြီးအပေါ် ညစ်ပြီး မဇာတ်ကို ရအောင် ယူသွားတယ်လို့ ရေးပေါ့ ငါ့လူရား... အဲဒီလို ရေးလိုက်ရင် မာယကြီးက ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သွားရော... ပထမဝင်းထိန်က လူကြမ်းဖြစ်သွားပြီပေါ့ကွာ” ဟု ဘကြီးညိုက ပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် ခေါင်းကို တဖျင်းပျင်းကုတ်ရင်း

“ဒီလို ဘကြီးညိုရဲ့... ဒီဝတ္ထုမှာက မဇာတ်က မင်းသမီးလေ... ကိုမာယက ဇာတ်လိုက်လေ... ဇာတ်လိုက်နဲ့ မင်းသမီး မညှားရတော့ဘူးလား...” ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ဇာတ်လိုက်ကို မင်းသမီးနဲ့ ညှားအောင် ရေးပါမယ်လို့ မင်းဘယ်သူနဲ့ စာချုပ်ထားသလဲ... ဒါမှမဟုတ် အဲဒီလို မညှားညှားအောင် ရေးပါမယ်လို့များ သစ္စာဆိုထားတာရှိလား... အဲဒီလို မရှိဘူးဆိုရင်တော့ ငါပြောတဲ့နည်းဟာ အကောင်းဆုံးပဲကွာ” ဟု ဘကြီးညိုက ပြော၍ ဆေးပေါ့လိပ်ကိုဖွာကာ ကျော်ခေါင်၏မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ရယ်နေပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က -

“အဲဒီတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ ဘကြီးညိုရဲ့... ဇာတ်ကြီးက

အိလည်လည်ကြီးဖြစ်မသွားဘူးလား...။ ထမင်းချက်တဲ့အခါထမင်း
မကျက်ဘဲ ဖြူနေတဲ့ ထမင်းအိုးကြီးလိုဖြစ်နေမှာပေါ့...။” ဟု ပြော
လိုက်လေ၏။

“ဒီလိုလေကွာ...။ မဇာလီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
တည်းကို ပန်းပဲဆရာကိုမာယာရယ်၊ ပထမဝင်းထိန်ရယ်ကလုနေ
ကြတာ...။ အဲဒီ ကောင်မလေးကို ပထမဝင်းထိန်ကရသွားတယ်၊ ရသွား
တာလည်း ရိုးရိုးသားသားမဟုတ်ဘူး။ ကိုမာယာကိုညစ်ပြီး၊ ဒုက္ခရောက်
အောင်ချောက်တွန်းပြီး မဇာလီကိုရအောင်ယူသွားတယ်လို့ဆို
ကြပါစို့ကွယ်...။ အဲဒီအခါမှာ မင်းရဲ့ကိုမာယာကြီးဟာ ဒုက္ခတွေ့ပြီး
အရပ်တစ်ပါးကို လွင့်သွားတယ်လို့ ဆိုကြပါစို့...။” ဟု ဘကြီးညိုက
ပြော၍ စကားကိုရပ်လိုက်သည့် အခါ၌ ကျော်ခေါင်က -

“အဲဒီတော့ ဘကြီးညိုရယ်...။ ကျွန်တော်က အဓိက
ဇာတ်လိုက်နေရာမှာထားပြီး ရေးနေတဲ့ ကိုမာယာကြီးဟာ အဖြစ်
ဆိုးကြုံသွားမှာပေါ့...။” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘကြီးညိုက

“အဖြစ်ဆိုးပဲကြုံကြုံ၊ အဖြစ်ကောင်းပဲကြုံကြုံ၊ မင်းရဲ့အဓိက
ဇာတ်ကောင်မှာ အဖြစ်တစ်ခုရရှိသွားတာမဟုတ်လား။ အဲဒီလို
အဖြစ်တစ်ခုရရှိသွားတာကိုက အဖြစ်ရှိတဲ့လူ ဖြစ်သွားတာပေါ့
ကွာ...။ အဖြစ်ရှိတဲ့လူအကြောင်းကိုပဲ ဖတ်တဲ့လူက ဖတ်ချင်တာ...။
မင်းရဲ့ဇာတ်ကောင်မှာ ကောင်းတာလည်းမဖြစ်၊ ဆိုးတာလည်းမဖြစ်
ဆိုရင်အဖြစ်ဘယ်ရှိတော့မလဲ...။ အဖြစ်မရှိတဲ့ ဇာတ်ကောင်
ဆိုရင် ကောင်းအောင် ဘယ်လောက်ရေးရေး ဖတ်တဲ့လူက မဖတ်ချင်
ဘူးကွာ၊ အဲဒီတော့ မင်းမှတ်ထားရမှာက မင်းရဲ့ ဇာတ်ကောင်ကို

အဖြစ်ရှိအောင်လုပ်ဖို့ပဲလိုတယ်၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မင်းရဲ့ အဓိက
ဇာတ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ ကိုမာယာကြီးနဲ့ မဇာလီတို့ကို ညားပေးလိုက်ရင်
မဇာလီ ကလေးမွေးတာကလွဲလို့ မင်းမှာ ရေးစရာမရှိတော့ဘူး။
ဇာတ်လည်းမရှိတော့ဘူး။ ဝတ္ထုဆိုတာ အရေးကောင်းရုံနဲ့ မဖြစ်သေး
ဘူးကွာ၊ ရေးဖို့ပုံလိုသေးတယ်၊ ငါပြောချင်တဲ့ပုံဆိုတာက စတိုရီကို
ပြောတာ...။” ဟု စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောလိုက်လေ၏။ ကျော်ခေါင်
လည်း ဘကြီးညို၏စကားကို သဘောကျ၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်မောလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ရယ်မောလိုက်သည့်အချိန်၌မှာပင်
အိပ်ရာမှ လန့်၍နိုးသွားလေတော့သတည်း...။ ။

အခန်း (၂၃)

ပိးသတ်အရာရှိတစ်ဦး ရောက်လာခြင်း

ကျော်ခေါင်သည် ဝတ္ထုများဆက်၍ရေးသားနေလေ၏။ အောက်ပိုင်းချိသကဲ့သို့ဖြစ်သွားသော ရောဂါမှာလည်း ဦးကုလားစိန် ဟုခေါ်သည့် မွန်အနိပ်သည်ဆရာကြီး ကုသသဖြင့် ကောင်းစွာပျောက်ကင်းသော အခြေအနေသို့ရောက်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်ခေါင်၏ နေ့စဉ်အလုပ်မှာ စာရေးခြင်းနှင့် လမ်းလျှောက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် လမ်းလျှောက်သောအခါ၌ တခြားသို့မလျှောက်ဟတ်ဘဲ ဆရာတော်လေးကျောင်းသို့ လျှောက်လေ၏။ ကျောင်းသို့ရောက်လျှင်

ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း ဆရာတော်ကလေးနှင့် စကားပြောဖြစ်လေ၏။ ဆရာတော်လေးလည်း ကျော်ခေါင်အား အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံသော ဆုံးမစကားတို့ကိုပြောလေ၏။ ထို့အပြင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသောသူတို့၏ အကြောင်းကိုလည်း အလျဉ်းသင့်သလို ပြောပြတတ်လေ၏။ ကျော်ခေါင်ရေးသော ဝတ္ထုများမှာ လူကြိုက်များ၍ နာမည်ကျော်သောအဖြစ်သို့ရောက်လေတော့၏။ စာရေးဆရာ မိုးကျော်ဖြူအဖြစ်နှင့်စာပေနယ်တွင် နေရာရလေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ကျော်ခေါင်နေထိုင်ရာ တံငါတဲသို့ မီးသတ်အရာရှိဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ဘကြီးမိုးအား

“ဒီမှာ ဘကြီးရယ်၊ စာရေးဆရာ မိုးကျော်ဖြူကို တွေ့ချင်လို့ သူ့ရဲ့စာအုပ်တိုက်ကို သွားမေးတော့ ဒီမှာနေတယ်လို့ ညွှန်လိုက်လို့ ဒီကိုလိုက်လာခဲ့တာပါ” ဟု ပြောလေတော့၏။ ဘကြီးမိုးလည်း ဆရာတော်လေးကျောင်းသို့ ရောက်နေသော ကျော်ခေါင်ကိုလိုက်၍ ခေါ်ပေးလေ၏။ ထိုမီးသတ်အရာရှိသည် ကျော်ခေါင်ကိုမြင်လျှင် -

“ဟေ့... ကျော်ခေါင်” ဟု အားရဝမ်းသာ ခေါ်လိုက်လေ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း ထိုမီးသတ် အရာရှိအား ကောင်းစွာမမှတ်မိဘဲရှိလေ၏။ ထိုမီးသတ်အရာရှိသည် ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်၏။ ထိုသို့ချွတ်လိုက်သည့်အခါကျမှပင် ကျော်ခေါင်လည်း လွန်စွာ အံ့သြ၍သွားလေ၏။

“ဟေ့... ဘီအိုစီ အောင်လင်း၊ ငါဖြင့် မမှတ်မိပါဘူးကွာ၊ မင်းဟာ ခုဘာလဲ၊ မီးသတ်ဗိုလ်လား” ဟုပြောဆိုကာ ကျော်ခေါင်က

ဖက်လိုက်လေ၏။

“အေး... ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့မှာ အမှုထမ်းနေတယ်...” ဟု ဘီအိုစီခေါ် အောင်လင်းက ပြန်၍ပြောလေ၏။

“မင်းကြောင့် ငါတို့နေတဲ့ ဦးသန်းဘရဲ့ ညကျောင်းကလေး မီးလောင်သွားတာလေကွာ၊ အဲဒီကတည်းက ငါလည်း ဝက်ပါထဲလည်မိတဲ့လူလိုပဲ ထွက်ပေါက်မရှိဘဲ လည်နေတော့တာပဲဟေ့၊ အံ့ရောကွာ၊ အခုတစ်ခါ မင်းက မီးသတ်အရာရှိဖြစ်နေပြန်တယ်၊ နေပါဦးကွာ... အရင်က မင်းဟာ လူစီးသင်္ဘောမှာ အလုပ်လုပ်တာမို့လား” ဟု ကျော်ခေါင်က မေးလိုက်ရာ ဘကြီးမိုးက -

“ကဲပါလေ...၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တွေ့ရတာ မတ်တတ်ကြီးမပြောကြပါနဲ့၊ တဲထဲမှာဝင်ပြီး ထိုင်ကြတာပေါ့၊ ဒီက မီးဆရာလေးလည်း ထမင်းစားခဲ့ရမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ခေါင်မိုးပေါ်က ငွေခွေးကြက်ကြီးကြောင်ကုပ်လို့သေတာနဲ့ ဒေါ်သဲဖြူက အာလူးရောပြီး မဆလာနိုင်နိုင်နဲ့ ချက်ထားတယ်၊ ထမင်းလည်း စားသွားဦးနော်” ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်သဲဖြူသည် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ထမင်းစားရန်အတွက် ထမင်းပွဲပြင်ပေးလေ၏။ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးလည်း လွန်စွာမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး ကျော်ခေါင်ရယ်၊ ဒီ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးနဲ့ မင်းနဲ့က ဘယ်လိုတော်တာတုံး...” ဟု ဘီအိုစီခေါ် အောင်လင်းက မေးလေ၏။

“ဘာမှ မတော်ပါဘူးကွာ၊ လူဆိုးတွေက ငါ့ခေါင်းကိုရိုက်ပြီး ငါ့ဆီက စိန်တွေလုယူတာ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို သမ္ဗန်တယ်စီးပေါ်တင်ပြီး

မျှာလွှတ်လိုက်တာ။ ဒီအဘိုးကြီး အဘွားကြီးက ငါ့ကို ကယ်တင်ထားတာကွ။ ငါက ဒီမှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ သောင်တင်နေတာပေါ့...”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောပြလေ၏။ အောင်လင်းသည် ကျော်ခေါင်ပြောပြသည်ကို နားထောင်ပြီးလျှင် များစွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်၍သွားလေ၏။

“မင်းကို ပြောရဦးမယ်ကွ။ မင်းထောင်ကျသွားတာဟာ မြို့ပိုင်ကို စိန်လှိုင်သတ်မှုနဲ့ ကျသွားတာမဟုတ်လား...”ဟု အောင်လင်းက မေးလေ၏။

‘အေးကွ...၊ ငါသတ်တယ်လို့ သံသယဖြစ်ပြီး ငါ့ကိုဖမ်းပြီး ထောင်ချလိုက်တာပဲ။ တကယ်ပြောရရင် ငါဟာ အဲဒီလူကို လက်ဖျားနဲ့ တောင်မတို့ရပါဘူး...’ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလေ၏။

“မင်းက လက်ဖျားနဲ့မတို့ပေမဲ့ မင်းကို ဒုက္ခ ပေးနေတဲ့လူဆိုတာ သိလေတော့ မင်းကို အင်မတန်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းက ဝင်ပြီးရှင်းပစ်လိုက်တာကွ။ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းက ဧရာဝတီနစ်ထပ်သင်္ဘောမှာ ရေပက်ကြီးချည် ဆူကာနီလုပ်နေရတယ်လေကွ။ အဲဒီသင်္ဘောကလေးက အဲဒီညမှာ အဲဒီမြို့ရဲ့ ဘောတံတားလေးမှာဆိုက်တယ်။ မြို့ပိုင်ကိုစိန်လှိုင်ကလည်း သူ့ရဲ့မင်္ဂလာဆောင်အတွက် သူ့မိဘတွေကို လာဖို့အကြောင်းကြားတဲ့စာကို လူကြိုလာပေးတာကွ...၊ အချိန်ကလည်း အတော်မှောင်နေပြီ။ ဘောတံတားက မီးရောင်နဲ့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတော့ မြင်နိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ မင်းသူငယ်ချင်းနဲ့ ကိုစိန်လှိုင်နဲ့ ဘောတံတားနားမှာ တွေ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းသူငယ်ချင်းကလည်း မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ သောက်သွားဖို့ ဆေးပေါ့လိပ်ဆင်းပြီး ဝယ်တာကွ။ အဲဒီမှာ ဆုံမိကြတာ

မြို့ပိုင်ကိုစိန် လှိုင်ဆိုတာလည်းသိရော သူက အနားကိုကပ်သွားပြီး ‘မြို့ပိုင်ကြီးကိုစိန်လှိုင်မှတ်တယ်’လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကိုစိန်လှိုင်က ‘ငါဟာ မြို့ပိုင်ကိုစိန်လှိုင်ပဲ၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ’ လို့ မင်းသူငယ်ချင်းကိုမေးတယ်။ အဲဒီတော့ မင်းသူငယ်ချင်းက ‘ဒီလိုပါ မြို့ပိုင်ကြီး၊ ကျွန်တော်က မနင်းနွယ်တို့ ကျော်ခေါင်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ မနင်းနွယ်နဲ့ ကျော်ခေါင်နဲ့ဟာ ချစ်သူတွေပါ။ မြို့ပိုင်ကြီးအနေနဲ့ သူတို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲစေချင်ပါဘူး’လို့လည်းပြောရော ကိုစိန်လှိုင်က မင်း သူငယ်ချင်းကို မအေနဲ့ဆဲတယ်ကွ။ အဲဒီတော့ မင်းသူငယ်ချင်းက မဆဲဖို့မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုစိန်လှိုင်ဟာ သိပ်ပြီးဒေါသဖြစ်နေလေတော့ မင်းသူငယ်ချင်းရဲ့ပါးကို လက်နဲ့လှမ်းပြီး ရိုက်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ မင်းသူငယ်ချင်းက ပြန်ပြီးတွန်းလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကိုစိန်လှိုင်က သူ့အိတ်ထဲမှာပါလာတဲ့ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ ဓားမြှောင် ထုတ်ရုံတင်မကဘူးကွ။ ပါးစပ်ကလည်း ‘ဓားပြချို... ဓားပြ’လို့ အော်သေးတယ်ကွ။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ကွ... သူက ဓားမြှောင်နဲ့ထိုးရင် ထိုးရ မထိုးရရင်လည်း မင်းသူငယ်ချင်းကို ဓားပြအဖြစ် ထောင်ကျအောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ခွင့်နဲ့ပေါ့။ အဲဒီတော့ မင်းသူငယ်ချင်းဟာ ဒီအတိုင်းနေမရတော့ အတင်းဝင်ပြီး လုံးတာပေါ့။ နှစ်ယောက်သား ရုန်းရင်း ဆန်ခတ်ဖြစ်ရင်း ကိုစိန်လှိုင်ဟာ သူ့ဓားမြှောင်နဲ့သူထိုးမိပြီး အသက်ထွက်သွားတာ။ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ဘူး။ ကြာခင်မှာပဲ မင်းသူငယ်ချင်းလိုက်တဲ့ သင်္ဘောလေးဟာ အဲဒီ ဆိပ်ကမ်းက ခွာသွားတယ်။ ကိုစိန်လှိုင် သေဆုံးမှုမှာ သံသယတရားမဲ့အဖြစ်နဲ့ မင်းကိုဖမ်းလိုက်ပြီဆိုတဲ့အခါမှာ မင်းသူငယ်ချင်းက မင်းဆီကို

မလာနိုင်တော့ဘူးကွ၊ သူလိုက်တဲ့သဘောလေး မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာ ရပ်ထားတုန်း မီးလောင်တယ်ကွ၊ လောင်တာလည်း သူ့ကြောင့်လောင်တာ၊ သူက သဘောရပ်ပြီး ညအိပ်တဲ့အခါမှာ မှန်အိမ်တွေကို ရေနံဆီဖြည့်ရတဲ့ တာဝန်ယူရတယ်ကွ၊ အဲဒီမှာ ရေနံဆီပုလင်းကို ခြေနဲ့တိုက်မိပြီး မီးလောင်တော့တာပဲ၊ အဲဒီအမှုနဲ့ပဲ သူ့ကိုအဲဒီမြို့ရဲ့ ဂါတ်မှာ ချုပ်ထားတယ်၊ အဲဒီမြို့ရဲ့ တရားရုံးမှာပဲ စစ်ဆေးပြီး ထောင်တစ်နှစ်ချလိုက်တယ်၊ ထောင်ကျတာလည်း အဲဒီမြို့ရဲ့ အကျဉ်းထောင်မှာကျနေတာ၊ ထောင်ကလွတ်တဲ့အခါမှာ မင်းသူငယ်ချင်းဟာ သဘောပိုင်ရှင်ဆီသွားပြီး အသနားခံရတယ်၊ သဘောပိုင်ရှင်ကလည်း သနားပြီး သူ့ကို သဘောပေါ်မှာ ပြန်ပြီးလိုက်ခွင့်ပေးလိုက်တယ်၊ သူ့ကို သဘောဆလင်ကြီးက စာသင်ပေးတယ်၊ သူက သဘောလိုက်ရင်းနဲ့ စာမေးပွဲတွေဖြေသွားတယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ဆယ်တန်းအောင်သွားတယ်၊ ဆယ်တန်းလည်းအောင်ရော သဘောအလုပ်ကထွက်ပြီး သူ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ မီးကို အနိုင်ယူမယ်ဆိုပြီး မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ထဲ ဝင်သွားတယ်ဆိုပါတော့ကွ၊ နှစ်တွေကြာလာတော့လည်း အဇိတ်အတန်ရာထူးရှိတဲ့ မီးသတ်အရာရှိကြီး ဖြစ်လာတော့တာပေါ့...” ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောပြလေတော့၏။

ကျော်ခေါင်သည် ပါးစပ်တွင်းသို့ သွင်းမည့် ထမင်းလုတ်ကို မသွင်းနိုင်တော့ဘဲ -

“ဟေ့ကောင်... လက်စသပ်တော့ မင်းလက်ချက်ကိုးကွ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ အောင်လင်းက -

“မင်းကိုချစ်လို့ဖြစ်ရတာပါကွ၊ ပြီးတော့လည်း မတော်တဆ

ဖြစ်သွားရတာပါ၊ အဲဒီအကြောင်းကိုပြောချင်လို့ ငါမင်းကို ရှာခဲ့ပါတယ်၊ မတွေ့ပါဘူးကွ၊ မင်းရေးတဲ့ ‘၁၁၀ ဝက်ပါ’ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးမှ လောကကြီးမှာ ကျော်ခေါင်တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ မသေသေးဘူးဆိုတာ သိရတော့တာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းဆီကို ငါလာခဲ့တာ” ဟု ပြောလေ၏။

“ပြီးတာတွေလည်း ပြီးပါပြီကွ၊ ငါတွေ့ချင်တာကတော့ မနှင်းနွယ်ပဲကွ၊ ငါလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းပါပြီ၊ သူဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာပြောပါ...” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလေ၏။

“ဒီလိုကွ...၊ အခုလာမယ့် လဆန်းမှာ ငါ က ငါတို့မြို့မှာ ရှိတဲ့ စေတနာ့ဝန်ထမ်းမီးသတ်တပ်ဖွဲ့ကို သွားရောက်ဖွဲ့စည်း ဖွင့်လှစ်ပေးရမယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီမီးသတ်တွေကိုလည်း သင်တန်းပြီးဆုံးတဲ့ အထိ ကြပ်မတ်သင်ကြားပေးရမယ်၊ အဲဒီလိုသွားတဲ့အခါ မင်းလိုက်ခဲ့ပေါ့ကွ၊ မင်းတွေ့ချင်တဲ့ မနှင်းနွယ်ကိုလည်းတွေ့ရအောင် စီစဉ်ထားပါမယ်၊ မကောင်းဘူးလား ကျော်ခေါင်...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျော်ခေါင်က -

“အေး... ငါလိုက်မယ်ကွ...” ဟု အားတက်သရော ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၂၈)

ဇာတိပြေ

ကျော်ခေါင်သည် အောင်လင်းနှင့်အတူ မွေးရပ်ဇာတိ မြို့၊ ကလေးဆီသို့လိုက်ပါသွားဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ညခုနစ်နာရီလောက် တွင် ၎င်းတို့စီးနင်းလိုက်ပါသွားသော သင်္ဘောကလေးသည် ထိုမြို့၏ ဆိပ်ကမ်းသို့ဆိုက်ရောက်လေ၏။ စေတနာ့ဝန်ထမ်း မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ မှ လူအချို့သည် အောင်လင်းတို့အဖွဲ့အားလာ၍ကြို၏။ အောင်လင်း နှင့်အတူ မီးသတ်နည်းပြဆရာနှစ်ဦးလည်းပါခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မီးသတ် တပ်ဖွဲ့ရုံးသို့ ရှေးဦးစွာဝင်ရလေ၏။ ထိုနည်းပြဆရာနှစ်ဦးအားထားခဲ့ပြီး

လျှင် အောင်လင်းနှင့်ကျော်ခေါင်သည် ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။
ထိုစေတနာ ဝန်ထမ်းမီးသတ်တပ်ဖွဲ့မှ ကျစ်ကားဖြင့် လိုက်၍လေ၏။

“နေစမ်းပါဦး အောင်လင်းရ... ငါတို့က အခုဘယ်ကို
သွားရမှာလဲ...”ဟု ကျော်ခေါင်က မေးလိုက်ရာ “ဘယ်ကိုသွားရမလဲ
ဆိုတော့တို့ရဲ့ဆရာ မင်းရဲ့ပထွေးဦးသန်းဘရဲ့အိမ်ကို သွားရမှာ
လေကွာ...”ဟု အောင်လင်းက ပြောလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်သည်
ကသိကအေးက ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဟေ့ကောင် ဘီအိုစီမင်း အရင်အကျင့်တွေ မပျောက်သေး
ဘူးကွ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွ၊ မင်းဟာ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့က အရာရှိကြီး
နော်၊ အဲဒါကိုတော့ မင်းသတိပြုသင့်တယ်” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြော
လိုက်လေ၏။

“ငါ့ရဲ့ အလုပ်တာဝန်ကို ငါ့အနေနဲ့ ကျေပြန်အောင်လုပ်ပါ
တယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလိုသူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာတော့ ငါဟာ
အရာရှိမဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါဟာ အောင်လင်းပဲ၊ ငါဟာ ဘီအိုစီပဲ သူငယ်
ချင်း”ဟု အောင်လင်းက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ၎င်းတို့၏ မော်တော်ကားလေးသည် ဦးသန်းဘ
ညကျောင်းဖွင့်ခဲ့သော ရပ်ကွက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ထိုနောက်
ဦးသန်းဘ ညကျောင်းရှိသော လမ်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။
ကျော်ခေါင်သည် ကျောင်းနေရာလေးကို လှမ်း၍ကြည့်၏။ သို့ရာတွင်
၎င်းနေခဲ့သော ညကျောင်းလေးကို မတွေ့သဖြင့်

“ဟေ့... အောင်လင်း ဟိုနေရာဟာ တို့ ကျောင်းကလေးရဲ့
နေရာကွ၊ ကျောင်းကလေးမရှိတော့ပါလား...”ဟု မေးလိုက်ရာ

အောင်လင်းက

“ဟေ့ကောင် ကြောင်ခေါ်၊ ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ အဲဒီ
ကျောင်းကလေး ငါ့ကြောင့် မီးလောင်သွားပြီလေကွ၊ တစ်ရပ်ကွက်
လုံး ပြာကျသွားတာ ငါ့လက်ချက်ပေါ့၊ အခု မင်းမြင်နေရတဲ့ တိုက်ပု
လေးဟာ တို့နေခဲ့တဲ့ ညကျောင်းကလေးလေကွ၊ ဒီရပ်ကွက်က
အသစ်ပြန်ချပေးထားတာ၊ မဲနိုက်ပြီးတော့ မြေကွက်ကို ချပေးထား
တာ၊ တို့ဆရာ ဦးသန်းဘကြီး သူနေရာဟောင်း သူပြန်မဲပေါက်
တယ်ကွ၊ အဲဒီတော့ အဲဒီနေရာလေးမှာ သူက တစ်ထပ်တိုက်ကလေး
ဆောက်လိုက်တာ” ဟုပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး... ဆရာဦးသန်းဘက တိုက်တွေ ဘာတွေ
ဆောက်ရအောင် ဘယ်က ပိုက်ဆံရသလဲ...”ဟု ကျော်ခေါင်က
မေးလိုက်လေ၏။

“သူချစ်ချစ် မင်းမားသားကြီးက ထားခဲ့တာလေ၊ မင်း
မားသားကြီးရဲ့ ကုန်ခြောက်ဆိုင်က အခမ်းရောင်းရတာကွ၊ ပြီးတော့ သူ
တို့ ထိပေါက်ကြသေးတယ်ကွ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွ၊ ဆရာဦးသန်းဘက
နာမည်တွေကို မင်းမားသားကြီး ကွယ်လွန်တဲ့နေ့မှာလည်း အလှူ
လုပ်တယ်၊ လေးစားဖို့ကောင်းတာက မင်းမားသားကြီး ကွယ်လွန်တဲ့
နေ့ရောက်တိုင်းလည်း သူက အလှူလုပ်တယ်ကွ...”ဟု အောင်လင်း
ပြောလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်သည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ၎င်းတို့၏ ကားလေးသည် ဦးသန်းဘ၏
အိမ်ရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်သွားလေ၏။ အိမ်တွင်းမှ လူအချို့သည်
ထွက်လာကာ ကျော်ခေါင်နှင့်အောင်လင်းကို မြင်လျှင်

“လာပြီ...လာပြီ၊ ဘီအိုစီ ရောက်လာပြီ”ဟု အော်ဟစ် ပြောဆိုကြလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးလည်း တိုက်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြလေ ၏။ ထိုအခါ၌ ရောက်နေသောသူများသည်

“ဟာ...ဘီအိုစီကြီးပါလား...” ဟူ၍ လည်းကောင်း

“ဟာ...ကြောင်ခေါ်၊ ကျော်ခေါင်ဟူ၍ လည်းကောင်း တစ်ယောက်တစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ဆရာဦးသန်းဘကြီး သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ ၎င်းတို့အနီးသို့ရောက်လာပြီး လျှင် နှစ်ယောက်စလုံးကို သိုင်း၍ဖက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်မှ ဆိုနှင့်သောလေသံကြီးဖြင့်

“ဝမ်းသာလိုက်တာ တပည့်တို့ရာ”ဟု ပြောရှာလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်လည်းအောက်သို့ ထိုင်ချပြီးလျှင် ဦးသန်းဘကြီး ကိုဦးခိုက်၍ ကန်တော့လိုက်ကြလေ၏။ ဦးသန်းဘလည်း ကုလား ထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ပြန်၍ထိုင်၏။ ကျန်တပည့်များမှာလည်း ၎င်းတို့ နှစ်ဦးကဲ့သို့ပင် အောက်တွင်ထိုင်နေကြလေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် တစ်ဦးစီကိုလိုက်၍ကြည့်၏။ ထိုသို့ကြည့်ပြီးနောက်

“ဟာ...ဓားတောပါလား၊ အဲ... အဲ...မထားမြို့...”ဟု ကျော်ခေါင်က နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးသန်းဘက -

“ဟေ့...ကျော်ခေါင်၊ မင်းသူငယ်ချင်း မထားမြို့က မင်း အရင်နေခဲ့တဲ့ အထက်တန်းကျောင်းရဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဖြစ်နေပြီကွ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်က -

“အတန်းထဲမှာ စာဒီလောက်ညံ့တဲ့လူက ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီး ဖြစ်သွားတယ် ဟုတ်လား”ဟု ပြောလိုက်ရာ အားလုံးက ဝိုင်း၍ရယ်

ကြလေ၏။ ထိုအခါ အောင်လင်းက

“ဟုတ်မှလည်းပြောပါ ကျော်ခေါင်ရယ်... ကိုးခုနှစ်လီ သုံးဆယ့်ခြောက်ဆိုလို့ ဆရာဦးသန်းဘက အခန်းထဲမှာ မတ်တပ် ရပ်ခိုင်းထားတာ သူမို့လားကွ...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျန်လူများက ဝါးကနဲ ရယ်ကြပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မထားမြို့က -

“အဲဒီလိုညံ့လို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဖြစ်တာပေါ့ဟဲ့၊ ညံ့ တော့တအားကြီးစားတယ်လေ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးသန်းဘက စ၍ လက်ခုပ်တီးလေ၏။ ကျန်လူများကလည်း ဝိုင်း၍လက်ခုပ်တီးကြ လေ၏။ ထို့နောက် ကျော်ခေါင်သည် မြဖေကိုတွေ့၍သွားပြန်၏။

“ဟေ့ကောင် ဖဲဒိုင်မို့လား...”ဟု မေး လိုက်ရာ မြဖေက

“ဟုတ်ပါတယ်ကွ...”ဟု ပြန်၍ဖြေလေ။ ဆရာဦးသန်းဘ က -

“ကျော်ခေါင်ရေ ...မြဖေက မင်းတို့ခေါ်သလို ဖဲဒိုင်မဟုတ် ဘူးကွ၊ ဒီမြို့ရဲ့ ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာမြဖေကွ...”ဟု ပြော လိုက်ရာ

“ဒီကောင်က သိပ်ပြီးကြောက်တတ်တဲ့ကောင်၊ သွေးမြင် ရင် ကြည့်ရဲတာမဟုတ်ဘူး...”ဟု ကျော်ခေါင်က ပြောလိုက် လျှင် ဆရာဦးသန်းဘက

“ငယ်ငယ်ကတော့ ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ၊ ခုတော့ ခွဲစိပ်တဲ့ ဘက်မှာတော့ နာမည်ကြီးကွ...”ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျော်ခေါင်သည် နေ့ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သော သန်းဖေကို တွေ့သွားသဖြင့်

“ဟာ... သန်းဖေကြီးပါလား” ဟု အားရ စမ်းသာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ သန်းဖေကလည်း ပြန်၍နှုတ်ဆက်၏။ ထိုအခါ ဆရာဦးသန်းဘက

“မင်းတို့အားလုံး ဒီည ဒီမှာအိပ်ကြလေကွာ၊ မနက်ဖြန်ခါ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ကွ၊ ပေါ်တော်မူ ဘုရားမှာ ဖျော်ပွဲစားမယ်ကွာ၊ အဲဒီရေရဲ့တောထဲမှာ ဝါဆိုပန်းခူးကြမယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီညမှာ မင်းတို့အားလုံး ဒီမှာအိပ်ဖို့ကိစ္စကတော့ သူ့ရဲ့ခွင့်ပြုချက်ရမှ အိပ်ရမှာနော်၊ သူက ဒီရပ်ကွက်ရဲ့ လူကြီးကွ၊ ငါက မနေ့ကစာည်းက အကြောင်းကြားပြီး ခွင့်တိုင်ထားပြီးပါပြီကွာ၊ သူကလည်း ဧည့်စာရင်း စာရွက်မှာ မင်းတို့နာမည်ထည့်၊ တံဆိပ်တုံးတွေဘာတွေရှိက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးပြီးပါပြီကွာ၊ ဧည့်စာရင်းတိုင်တဲ့စာရွက်စိုးတောင် မယူပါဘူး၊ သူကပဲ စိုက်ပါတယ်...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အားလုံးက ဝါးကနဲဗိုင်း၍ ရယ်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ သန်းဖေက -

“ဒါပေမဲ့ ဧည့်စာရင်းစာရွက်က မပြည့်စုံသေးဘူး၊ အဖေ နာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင် မပြည့်ရသေးဘူး၊ အဲဒါလေးတော့ ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ပေးကြပါဦး၊ ခိုင်းတယ်လို့မထင်ပါနဲ့၊ တိုင်းသူပြည်သားကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်တယ်လို့ နားလည်ပါ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အောင်လင်းက -

“လုပ်ပြီ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဆိုနောက် အောင်လင်း ကပင်ဆက်၍

“ဒီမှာ ရပ်ကွက်လူကြီး ကိုသန်းဖေရဲ့ ကျွန်တဲ့လူတွေအတွက် အဖေနာမည်ဖြည့်ဖို့ ပြဿနာ မရှိဘူးနော်၊ ကျော်ခေါင်က အဖေ

နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ၊ အဖေအော်ရကျင်နယ်ကို ထည့်ရမှာလား၊ နောက် အဖေ ဆရာဦးသန်းဘကို ထည့်ရမှာလား...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျော်ခေါင်၏ မျက်နှာသည် ရဲကနဲနီသွားလေ၏။ အောင်လင်း၏ နှုတ်မစောင့်ဘဲ ကျီစားလိုက်ပုံကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရကုန်၏။ ကျော်ခေါင်သည် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းရင်းဘက်နံရံသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ခေါင်းရင်း ဘက်နံရံတွင် သူ၏ဖခင် ဘိလစ်စာရေးကြီး ဦးအေးမောင်နှင့် သူ၏မိခင်ဒေါ်မြင့်တို့၏ပုံကို ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ၏ မိခင်ပုံအောက်တွင် ‘ကျေးဇူးရှင်အစ်မ’ ဟူသော စာတန်းကိုလည်းတွေ့ရလေ၏။ ဦးသန်းဘ၏ပုံမှာ ချိတ်ဆွဲထားခြင်းမရှိပေ။ ကျော်ခေါင်သည် မိဘနှစ်ပါး၏ပုံကို ကြည့်ပြီးနောက် တွေ့တွေ့ကြီးဖြစ်နေလေ၏။ ထို့နောက် လက်အုပ်ချီ လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးသန်းဘက -

“ဒီလို ကျော်ခေါင်ရဲ့...၊ မင်း အဖေ ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ မင်းအမေနဲ့ ငါနဲ့ လက်ဆက်တာတော့မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းမှာရထားတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့် ငါဟာ သိပ်ပြီးစိတ်မမှန်ဘူးကွ၊ အဲဒါကို သူက ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ကုပေးတယ်၊ သူရဲ့ ထမင်းကို ငါကစားခဲ့ရတယ်၊ မင်းအမေရဲ့ထမင်းဆိုတော့ မင်းအဖေရဲ့ ကျေးဇူးလည်း မကင်းဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးရှင်နှစ်ပါးရဲ့ပုံကို ကိုးကွယ်ထားတာကွ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် ဆရာ” ဟု ကျော်ခေါင်က ပြန်၍ပြောပြီးလျှင် သန်းဖေဘက်သို့လှည့်ကာ

“ကဲ... ရပ်ကွက်လူကြီးရော...၊ ဧည့်စာရင်းမှာ ငါ့ရဲ့ အဖေ

နာမည်ကို ဦးသန်းဘလို့ပဲ ထည့်လိုက်ပါ။..”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကြားရသူအပေါင်းက လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးကြလေတော့၏။ သို့ရာတွင် အောင်လင်းသည် ငြိမ်ငြိမ်မနေပေ။

“နေပါဦး ဆရာရယ်...၊ ကျော်ခေါင့်အမေ ဓာတ်ပုံမှာတော့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတဲ့စာ ထည့်ထားတယ်၊ ကျော်ခေါင့်အဖေဓာတ်ပုံမှာတော့ ဘာစာတန်းမှ မပါပါလား၊ အဲဒါ ဘယ်လိုသဘောလဲ...”ဟု မေးပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးသန်းဘက

“စာရေးကြီး ဦးအေးမောင်ကွယ်လွန်မှ ငါက သူ့မိန်းမကို ယူရတာလေကွာ၊ အဲဒီမှာ သူ့ဓာတ်ပုံအောက်မှာ ငါက ကျေးဇူးရှင်လို့ ထည့်လိုက်ရင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပေါက်သွားမှာပေါ့ကွာ၊ ‘ခင်ဗျား မိန်းမကို ကျုပ်ရတာ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်နေမှာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကြောင့် ဘာမှမထည့်တာ၊ ကပ်သီးကပ်သတ် မမေးစမ်းပါနဲ့ ဘီအိုစီရယ်...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကြားရသူ အပေါင်းသည် ဝါးကနဲရယ်မောကြရပြန်လေတော့၏။

အခန်း (၂၉)

ကြပ်ခိုးရောက်လာခြင်း

အတော်အတန် ညဉ့်နက်သွားသောအခါ၌ ဦးသန်းဘဝ၏ အိမ်ရှေ့တွင်စစ်ကားတစ်စီး လာ၍ဆိုက်လေ၏။ ထိုကား၏ နောက်တွင် လက်နက်အပြည့်အစုံကိုင်ဆောင်ထားသော အက်စကော့တပ်ဖွဲ့လည်း ပါ၏။ အက်စကော့တပ်ဖွဲ့သည် ကားဆိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားပေါ်မှဆင်း၍ လုံခြုံရေးအတွက် နေရာယူလိုက်ကြလေ၏။ ရှေ့စစ်ကားမှ စစ်ဘက်အရာရှိ သုံးဦးဆင်းလာ၏။ နှစ်ဦးမှာ ဗိုလ်မှူး အဆင့်သာရှိ၏။ တျန်တစ်ဦးမှာ စစ်ဘက်မှအရာရှိကြီးဖြစ်၏။ ထို

အရာရှိကြီးသည် ဖိနပ်ချွတ်၍ အိမ်တွင်းသို့ဝင်လိုက်၏။ အားလုံးသည် ကြောင်၍ ကြည့်နေ၏။ ထိုအရာရှိ ကြီးသည် ဦးသန်းဘက်ရေ သို့သွားကာ ထိုင်၍ဦးချလိုက်လေ၏။ ဦးချပြီး မျက်နှာကို မော့လိုက်သော အခါ၌ အောင်လင်းက အားရဝမ်းသာဖြင့်

“ဟေ့... ကြပ်ခိုး...”ဟု အားရပါးရ ခေါ်လိုက်လေ၏။ ကြပ်ခိုးဟု အခေါ်ခံရသော အရာရှိကြီးကလည်း အောင်လင်းကို မြင်လျှင်

“ဘီအိုစီ...”ဟု ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျောင်ခေါင်ကို မြင်သွားသောကြောင့်

“ကြောင်ခေါ်...”ဟုခေါ်ကာသိုင်း၍ ဖက်လိုက်လေ၏။ ဦးသန်းဘက် -

“သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်တွေ့လို့ ဝမ်းသာကြတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ခေါ်တာပြော တာ ဂရုစိုက်ကြကွာ၊ တချို့က အရာရှိကြီးတွေ ဖြစ်နေလေတော့ နောက်မှာက အောက်လက်ငယ်သားတွေပါတယ်၊ ငယ်ငယ်ကလိုပြောဆိုဆက်ဆံလို့တော့ မကောင်းဘူး...”ဟု သတိပေးလိုက်ရာ ကြပ်ခိုးဟု အခေါ်ခံရသော အရာရှိကြီးက -

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဒီရောက်လာတဲ့အခါ ဒီကောင်တွေက ကျွန်တော့်ကို ‘ကြပ်ခိုး’လို့ မခေါ်မှာကို စိုးရိမ်မိတာပါ၊ ဘီအိုစီက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသွားလို့ ‘ဟေ့ကောင် ကြပ်ခိုး...’ လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့အသံဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်သွားတယ်ဆရာ၊ အဲဒီအသံဟာ ကျွန်တော်ကြားချင်တဲ့ အသံပါပဲ၊ ‘သုတိဩဘာ မင်္ဂလာ’နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အသံဟာ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ‘ကြပ်ခိုး’လို့ခေါ်လိုက်

တဲ့အသံပါပဲ၊ ဒီအသံ ကျွန်တော့်နားထဲက ပျောက်ကွယ်သွားတာကြာပါပြီ ဆရာ၊ အခုမှ ပြန်ပြီးကြား ခွင့်ရတာပါ၊ ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ပျော်တောင် ပျော်သေးတယ်၊ ဆရာရော၊ သူငယ်ချင်းတွေရော မသေမပျောက်ဘဲ ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလို့မဆိုးပါဘူး ဆရာရယ်...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကြားရသူ အပေါင်းက‘ဟာ’ကနဲ အသံထွက်ကာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဆရာဦးသန်းဘက်မူ

“သာဓု... သာဓု... သာဓု...”ဟု သာဓုခေါ်လေ၏။ ဦးသန်းဘက် မျက်နှာသည် ပြုံး၍နေ၏။ ထို့နောက် ဦးသန်းဘက်ပင် -

“ဒီလိုခေါ်တာ ကျေနပ်တယ်ဆိုရင်တော့ ဘာပြောစရာရှိမလဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ၊ ကိုယ့်အချင်းချင်း အခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ့တဲ့အခါတော့ ဒီလိုခေါ်တာမှန်ပါတယ်၊ သူစိမ်းတွေရော မှာတော့ မခေါ်သင့်ဘူးဆိုတာ အားလုံးနားလည်ကြမှာပါ...”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အားလုံးက

“နားလည်ပါတယ် ဆရာ...”ဟု ကလေးများကဲ့သို့ ပျိုတူဖြေကြလေ၏။ ထို့နောက် ထိုအရာရှိကြီးက -

“ကျော်ခေါင်တို့၊ ဘီအိုစီတို့၊ ဖဲဒိုင်တို့ အား လုံးပေါ့ကွာ... ငါဖြင့် သိပ်ပြီးဝမ်းသာတာပဲ၊ ငါ့ရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ရာထူးတံဆိပ်တွေဟာ တိုင်းပြည်တာဝန်ကို ဘယ်နေရာကနေ ထမ်းဆောင်နေတယ်ဆိုတာ ဖော်ပြဖို့ပါပဲ၊ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဖို့၊ မာနတက်ဖို့၊ ဘဝမှ ငိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီတော့ အရင်တုန်းက မင်းတို့သိတဲ့ ကြပ်ခိုးနဲ့ အခုတွေ့ရတဲ့ ကြပ်ခိုးဟာ အသွင်တော့ မတူတော့ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အရင်မူ မပျောက်သေးပါဘူးလို့ ပြောချင်ပါတယ်...”ဟု ပြောလိုက်လျှင်

အားလုံးသည် ဝါးကနဲ ရယ်မော၍ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကြလေ၏။
အောင် လင်းကမူ -

“ဗီဒီယိုဆရာသား... စကားတတ်တယ်ကွာ...” ဟု
ဆိုကာ ကျောကုန်းကို လက်သီးဖြင့် ဘုန်းကနဲ ထုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
ကြပ်ခိုးက

“မင်းကမူ ပိုပြီးတော်တာကွ၊ ရပ်ကွက်ကို မီးရှို့ပြီး
ထွက်သွားတဲ့ကောင်က မီးသတ်အရာရှိတဲ့ကွ၊ ဒီမြို့တော့ ပြန်မလာ
နဲ့၊ အဲဒီအမှုဟောင်း ပြန်ဖော်ပြီး မင်းကို တရားကိုစွဲဦးမယ်...” ဟု
ဆိုကာ အောင်လင်း၏ဗိုက်ကို လက်သီးဖြင့် မနာမကျင် ထိုးလိုက်လေ
၏။ ထို့နောက် ကြပ်ခိုးသည် မထားမြိုင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ကိုးအံ့လီမရတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး မစားတော့...”
ဟုပြောကာ ရယ်မောလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် အိမ်ရှေ့သို့ မြင်းလှည်း
ကလေးတစ်စီးလာ၍ရပ်လေ၏။ လူအားလုံးသည် ထိုမြင်းလှည်းဆီသို့
လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် သီလရှင်
ကလေးတစ်ဦး ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ သီလရှင်ကလေး
သည် မြင်းလှည်းကို ပြန်၍လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာလေ
၏။ အားလုံးသည် သီလရှင်ကလေး၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်
ကြ၏။ ထိုသို့ကြည့်သူများအနက်မှ အောင်လင်းက -

“ဟာ... မနှင်းနွယ်ပါလား...” ဟု ပြောလိုက်လျှင်
ဆရာဦးသန်းဘက -

“မနှင်းနွယ် မဟုတ်ဘူး။ သီလရှင် ဒေါ်နန္ဒီဖြစ်နေပြီ
ဘိအေအောင်တဲ့နှစ်မှာပဲ သီလရှင်ဝတ်လိုက်တာ၊ အခုဆိုပါကို မနည်း

တော့ဘူး။ သီလရှင်ဝတ်နဲ့ပဲ အိန္ဒိယမှာသွားပြီး စာသင်တာ ပါရဂူဘွဲ့၊
ရသွားပြီ၊ ဒေါက်တာ ဒေါ်နန္ဒီဖြစ်နေပြီ၊ အခုလည်း ဒီကို ခဏလာတာ၊
အိန္ဒိယပြည်က တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
ပရော်ဖက်ဆာ လုပ်နေတယ်...” ဟု ရှင်းပြလိုက်လေ၏။ အားလုံးသည်
အံ့သြ၏။ အားလုံးသည် ဝမ်းသာကြ၏။ သို့သော် မည်သို့ဖြစ်သည်
မသိ၊ အားလုံး၏စိတ်၌ ကြေကွဲ၍သွား၏။ ကျော်ခေါင်သည် ခေါင်းကို
ဆန့်၍ ဆရာလေးနန္ဒီ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ဆရာလေးနဲ့ တွေ့ရတာ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာတာပဲ...” ဟု
ပြောလိုက်ရာ ဆရာလေးက -

“ကျော်ခေါင်... နင့်ကိုတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါ မကြာခဏ
တွေ့ရပါတယ်ဟယ်...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အောင်လင်းက -

“ဒီအချက်ဟာ အတော့်ကို ဆန်းတဲ့အချက်ပဲ၊ အိပ်မက်
မကြာခဏမက်နေတယ်ဆိုတော့ မမေ့ဘူး။ သတိရနေတယ်လို့ပြောတာ
နဲ့အတူတူပဲ...” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာလေးက -

“မမေ့ပါဘူး။ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ အခု ဆရာလေးလုပ်နေ
တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကလည်း သတိကို ဦးစားပေးတဲ့နည်းပဲ၊ လယ်တီဆရာ
တော်ကြီးရဲ့နည်းလေ...”

“သတိမြဲစွာ ပထမာ

ဒုမာ ချည်တိုသိ

ထတိယမှာ ထင်လင်းစွာ

စ,မှာ ငြိမ်းအေးဘိ...”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဦးသန်းဘက သာသနာခေါ်လေ၏။

ကြပ်ခိုးကမူ -

“ကောင်းလိုက်တာ ဆရာလေးရယ်”ဟု လွန်စွာအားရ ကျေနပ်သော လေသံဖြင့် ပြောလေ၏။ ကျော်ခေါင်ကမူ

“မနင်းနွယ်... အဲ... အဲ... ဆရာလေး၊ နှစ်အတော် ကြာတုန်းက ဆရာလေးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရွှေစက်တော်သွားတဲ့ လမ်းနားမှာ သီသီကလေး လွဲသွားတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဆရာလေးမှာ ကလေးငယ် တစ်ယောက်ပါတယ်...”ဟုပြောလိုက်ရာ ဆရာလေးကပြုံး၍

“ဘဝ ဝက်ပါဆိုပေမဲ့နေရာက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။ မြို့ပိုင် ကိုစိန်လှိုင်ဟာ ဒီမြို့က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း ညားခဲ့တယ်၊ သူ့သေသွားတဲ့အခါမှာ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ကိုယ်ဝန်နဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်၊ သေပြီးမှ ကလေးမွေးရှာတာ၊ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ သိပ်ပြီးဆင်းရဲတယ်၊ နောက်ဆုံး ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းတဲ့အခါ မှာ ဒီကလေးကို ဆရာလေးတို့အိမ်ကိုလာပြီး ပေးသွားတယ်၊ ဆရာလေး က အဲဒီကလေးကို ကျောင်းသူဘဝကတည်းက မွေးခဲ့ရတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးဟာ ဆရာလေးဆီမှာ မပျော်ရှာဘူး၊ ဆရာလေးလည်း အိန္ဒိယ ကိုထွက်ပြီး ပညာဆက်သင်ဖို့ အချိန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ကိုစိန်လှိုင် ရဲ့ အမျိုးတွေကိုရှာပြီး ဒီကလေးကို သွားပေးရတယ်၊ အဲဒီသွားဖေ တဲ့လမ်းမှာ ကျော်ခေါင်နဲ့ ဆုံတော့မလိုဖြစ်တာနေမှာပေါ့...”ဟု ပြောလိုက်ရာ အောင်လင်းက -

“ဆရာလေးရဲ့ မေတ္တာတရားကတော့ အတော့်ကိုထူးခြား ပါတယ်...”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးသန်းဘက -

“မင်းတို့တွေ မရှိတော့တဲ့အခါမှာ သူပဲ ငါ့ကို စောင့်ရှောက်

အကူအညီပေးခဲ့တာ၊ ငါကလည်း သူ့ကို စာကိုဆက်ပြီးသင်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တာပဲ၊ သီလရှင်ဝတ်သွားတော့လည်း စာကိုဆက်ပြီး သင်ဖို့ ငါက တိုက်တွန်းခဲ့တာ၊ အိန္ဒိယရောက်သွားတော့လည်း ငါနဲ့ သူနဲ့ စာချင်းအဆက်အသွယ်ရှိတယ်...”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆရာလေးက

“ကျော်ခေါင်... ဗာရာဏသီ တက္ကသိုလ် မှာ မဟာဝိဇ္ဇာတန်း ကို ငါတက်နေတုန်းက နင်က ဘန်ဂလိုမှာ သားရေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သင် တန်းလာတက်နေတာကို ငါသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်က သိပ်ဝေးနေ တော့ အဆက်အသွယ် မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ နင့်ရဲ့ ကျန်းမာရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေး အခြေအနေလောက်ကိုတော့ သတင်းမပြတ်ရနေခဲ့ပါတယ်၊ ဘန်ဂလိုက ပြန်သွားပြီးမှ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတာ...”ဟု ဖြည်းဖြည်းစွာ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ခေါင်သည် လွန်စွာအံ့သြ လွန်း၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဆရာလေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ နေလေ၏။

“ဆရာလေး... အခုပြောတာတွေက အဟုတ်ပဲလား၊ ကျုပ် အကြောင်းကို ဆရာလေး သိနေတယ်ဟုတ်လား...”ဟု အားမလို အားမရလေ သံဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာလေးက -

“အဟုတ်ပြောတာပါ ကျော်ခေါင်ရယ်၊ နင့်ကို စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် သူဌေးမရှာမီလာက ချစ်ရေးဆိုတဲ့အခါမှာ ‘ကျုပ်ရဲ့ နှလုံးသားမှာ မနင်းနွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ နေရာ မပေးနိုင်ဘူး’ လို့ ပြောလိုက်တဲ့စကားအထိ ငါ့နားထဲမှာလာပြီး ကြား ပါတယ်၊ အဲဒီလို ကြားရတော့ ငါ မျက်ရည်ကျခဲ့ရပါတယ်၊ နုသေးတာကိုး

ပြီးတော့ နင့်ကိုလည်း သိပ်ပြီးလေးစားသွားတယ်။ ငါချစ်တဲ့ ကျော်ခေါင် ဆိုတဲ့ယောက်ျားဟာ သစ္စာရှိတဲ့ယောက်ျား၊ အချောင်ကြိုက်တဲ့ ယောက်ျား မျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိရလို့ လေးလည်းလေးစားမိပါတယ်။ ကျော်ခေါင်ရယ်၊ အချစ်တွေလည်း ပိုမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘဝ အတွက်တော့ ဒီမျှသာပဲ သဘောထားလိုက်ပါ ကျော်ခေါင်၊ သစ္စာ အမိဋ္ဌာန်ပြုပြီး သီလရှင်ဝတ်တာဆိုတော့ ဘယ်တော့မှ မထွက်တော့ ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ကျော်ခေါင်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မမုန်းတော့ဘူး။ ပြီး တော့ တစ်ခါတည်း ပြောချင်ပါတယ်။ သင့်တော်တဲ့ မိန်းမတွေရင် လက်ထပ်လိုက်ပါ။ အဲဒါဟာ ကျော်ခေါင်အနေနဲ့ သစ္စာဖောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာမလေးက ကျေးကျေနပ်နပ်ခွင့်ပြု လိုက်တာလို့ နားလည် ပါ ကျော်ခေါင်ရယ်...”ဟု ဆွေးဆွေးမြဲည့် မြဲည့်ပြောရင်း ဆရာလေး ၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်၍စီးကျလာလေ တော့သတည်း။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၃၀)

စိန်ထုပ်ကြီးပြန်ရခြင်း

ကြပ်ခိုးသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ရန်ကုန်၌ လေးလ
တစ်ကြိမ်ပြုလုပ်သော အစည်းအဝေးသို့ တက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့်
ဆရာဦးသန်းဘနှင့် သူငယ်ချင်းအားလုံးကို တောင်းပန်၍ ပြန်သွား
လေတော့၏။ ကျန်လူများမှာမူ ဆရာဦးသန်းဘအိမ်၌ပင် ဖြစ်သလို
ကြုံသလို အိပ်ကြပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့နံနက် စောစောတွင် ပေါ်တော်မူ
ဘုရားသို့ ပျော်ပွဲစားထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ပေါ်တော်မူဘုရားသို့ရောက်
လျှင် ဘိအိုစိက မြင်းလှည်းဖြင့် ဈေးဝယ်ထွက်ကာ ထမင်းဟင်းများ

ချက် ပြုတ်လေ၏။ မြဖေက ကုလားမခြင်းတောင်းတံဆိပ်၊ နို့ဆီဖောက်ကာ လက်ဖက်ရည်များဖျော်လေ၏။ သီလရှင်မလေး ဒေါက်တာနန္ဒီက ပေါ်တော်မူဘုရား၌ ပုတီးစိပ်နေလေ၏။ ကျန်လူများကမူ ဝါဆိုပန်းခူးထွက်ကြလေ၏။ ကျော်ခေါင်မှာမူ အောင်လင်း ထမင်းဟင်းချက်ရာ၌ ဝိုင်းဝန်းကူညီလေ၏။ နံနက်ထမင်း စားချိန်ရောက်သောအခါ၌ ဝါဆိုပန်းခူးသူများသည် ပန်းများတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးဖြင့် ပြန်၍ လာလေ၏။ ထိုပန်းများကို ပေါ်တော်မူဘုရား၌ပင် ကပ်လှူကြလေ၏။ ထို့နောက် နံနက်စာကို စားသောက်လေ၏။ ပြီးလျှင် စကားပြောသူပြော၊ အိပ်သူအိပ်ကြလေ၏။ နေ့လယ်သို့ရောက်သောအခါ၌ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာမြဖေနှင့်အဖွဲ့က လက်ဖက်ရည်တိုက်လေ၏။ ညနေစောင်းသောအခါ၌ ၎င်းတို့အဖွဲ့အား ပြန်ပို့မည့်မြင်းလည်းများ ရောက်လာလေ၏။ ပစ္စည်းပစ္စယများကို အောင်လင်းနှင့်အဖွဲ့က မြင်းလည်းတစ်စီးပေါ်သို့တင်၏။ ထိုအခါ၌ ဦးသန်းဘက ဆရာလေးဘက်သို့လှည့်ကာ -

“ကဲ... ဆရာလေး၊ ညစာလည်း နီးပြီ၊ ဘယ်မှာကျွေးမှာလဲ...” ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာလေး ဒေါက်တာနန္ဒီက -

“ဆရာကြီးရှင်...၊ ညစာကျွေးမယ့်နေရာက အရင် ကျော်ခေါင်တို့နေတဲ့ရပ်ကွက်က ဆရာဦး သန်းဘရောင်းပစ်ခဲ့တဲ့ ကျော်ခေါင်တို့အိမ်နေရာမှာပါ။ အဲဒီမှာ ညစာအလှူရှင်က စောင့်နေတယ်၊ အားလုံးအဲဒီမှာပဲ ညစာစားကြရမှာပါ။ မြင်းလည်းတွေနဲ့ အဲဒီကိုသွားကြရမှာပဲ...” ဟုပြောလိုက်လျှင် အားလုံးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ မြင်းလည်းများပေါ်သို့တက်ကြလေ၏။ မြင်းလည်းများသည် ယခင် ကျော်ခေါင်တို့နေခဲ့သော အိမ်ကလေးရှိရာသို့ ဦးတည်၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

နေမှာ အတော်စောင်းနေပြီဖြစ်၍ အချို့အိမ်များသည် မီးထွန်းနေကြပြီဖြစ်၏။ မြင်းလည်းများသည် ကျော်ခေါင်တို့နေခဲ့သောအိမ် ကလေးရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။ ကျော်ခေါင်သည် မိမိငယ်စဉ်က နေခဲ့သော အိမ်နေရာလေးကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ ၎င်းနေခဲ့သော ပျဉ်ထောင်အိမ် ကလေးသည် မရှိတော့ပေ။ ၎င်းနေရာတွင် လွန်စွာ လှပသော ခြံစည်းရိုးကလေးနှင့် ပန်းပင်ပန်းအိုးများ ခြံရံထားသော နှစ်ထပ်တိုက်လှလှကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ ဆရာလေးသည် မြင်းလည်းပေါ်မှ ရှေးဦးစွာ ဆင်းကာ ခြံတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ဝင်ကြပါ...၊ ညစာစားကြရမှာက ဒီအိမ်မှာပါ...” ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းကပင် ဦးဆောင်၍ ထိုတိုက်ကလေးအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ကျန်လူများလည်း မြင်းလည်းများပေါ်မှဆင်းကာ ခြံတွင်းသို့ဝင်ကြ၏။ ထို့နောက် တိုက်အတွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ ထိုတိုက်၏ အောက်ထပ်တွင် စားပွဲခုံရည်ကြီးခင်းထား၏။ လှပသော ကျွန်းကုလားထိုင်များ ပတ်ပတ်ရံထား၏။ စားပွဲပေါ်တွင် လှပသောပန်းအိုးများ၊ ကြေးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ဖယောင်းတိုင်စွပ်များ၊ ဖယောင်းတိုင်များကို တွေ့ရှိရလေ၏။ လှပအဖိုးတန်သော ပန်းကန်များ၊ ဇွန်းခရင်းများကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ များမကြာမီ၌ အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော ကုလားလူမျိုး စားပွဲထိုးများရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ထမင်းဟင်းများထည့်လေ၏။ စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်နေသော ဆရာလေးအတွက်မူ လိမ္မော်ရည်ပုလင်းနှင့်ဖန်ခွက်ကို လာ၍ချပေးလေ၏။ ထမင်းဟင်းများ ထည့်ပြီးသောအခါ၌ ဆရာလေးကလည်း

“ဒီညစာကို ကျွေးမွေးတဲ့အလှူရှင်က အိမ်ပေါ်မှာရှိပါတယ်၊ အခု

ဆင်းလာပါပြီ သူနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးပါဦးမယ်...” ဟု ပြောလိုက်ချိန် ဌ်ပင် အပေါ်ထပ်လှေကားဆီမှ မိန်းမတစ်ဦး ဆင်းလာသည်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ခန္ဓာကိုယ်သွယ်လျှင် လွန်စွာအမျိုးကျသော ကိုယ်လုံးပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။ အဖြူရောင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်၍ ခေါင်းတွင်လည်း အဖြူရောင်ပန်းများကို ပန်ထား၏။ မျက်နှာကို သဲကွဲစွာ မတွေ့ရသော်လည်း မိန်းမချောတစ်ဦးဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းကြရ၏။ လှေကားအောက်ဆုံး အထစ်သို့ရောက်သောအခါ၌ အောက်ခန်းတစ်ခန်း လုံးတွင် တပ်ဆင်ထားသော မီးအလှူများသည် လင်းထိန်၍ သွားလေတော့၏။ မြင်ရသူအပေါင်းတို့သည် ထိုမိန်းမကိုကြည့်၍ အံ့သြနေကြ၏။ ထိုမိန်းမ၏အလှကိုလည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ချီးမွမ်းနေကြ၏။ ထိုမိန်းမ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဆင်မြန်းထားသော စိန်များမှာ မီးရောင်တွင် တဖျတ်ဖျတ်လက်နေ၏။ ထိုမိန်းမ၏လက်ထဲတွင် အရိုးတံရှည်သော ကြာဖြူပန်း ကလေးတစ်ပွင့်ရှိနေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ဆရာလေး၏အနီးတွင်လာ၍ ရပ်၏။ ကျော်ခေါင်သည် ထိုမိန်းမကို ကြည့်၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေ၏။ သို့မဟုတ် အံ့သြနေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆရာလေးက -

“အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေရှင်... ဒီနေ့ညစာကို ကျွေးတဲ့သူဟာ သူပါပဲ... သူဟာ ဆရာလေးနဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီး တဲ့သူငယ်ချင်းပါ... အိန္ဒိယပြည်၊ ဗန်ဂလိုမြို့ကပါ။ မြန်မာပြည်ကို ရောက် နေတာ အတော်လေးကြာသွားပါပြီ။ မြန်မာစကားလည်း ကောင်းကောင်းပြောတတ်ပါတယ်။ ဥပဒေနဲ့အညီ မြန်မာနိုင်ငံသူတစ်ဦး အဖြစ်လည်း ခံယူထားပြီးပါပြီ။ ရှာမီလာစိန်တိုက်ပိုင်ရှင် မရှာမီလာမိ ယ်...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရှာမီလာက အားလုံးအား

ပြုံးပြလိုက်ရင်း မြန်မာစကားတွင် အင်္ဂလိပ်စကားလုံးအချို့ ညွှန်၍ စကားပြောလေ၏။ သူ၏ စကားအဆုံးပိုဒ်တွင် -

“ရှာမီလာက... ပျောက်သွားတဲ့လူတစ် ယောက်ရှာတာပါ။ ဘာကြောင့်ရှာရသလဲဆိုတော့ အားငယ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားမှာစိုးလို့ မရမကရှာတာပါ။ သူက ရှာမီလာပိုင်တဲ့စိန်တွေနဲ့ ပျောက်သွားတာကို ရှာမီလာက စိန်တွေပျောက်သွားတဲ့အတွက် စိတ်ထဲမှာ များများစားစား မထိခိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပျောက်သွားတာဟာ ရှာမီလာရဲ့နုလုံးသား ပျောက်ဆုံးမှုပါပဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီနုလုံးသားရဲ့မူလပိုင်ရှင် ဆရာလေး ဒါနန္ဒီကို အိန္ဒိယပြည်ကနေ မရမကပင့်ဆောင်ပြီး ကူညီပြီး ရှာခိုင်းရ ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကိုတွေ့ခဲ့တယ်။ သူဟာ ရှာမီလာရဲ့ ကုန်တိုက် က မန်နေဂျာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးရင်း စာရေး ဆရာမိုးကျော်ဖြူဖြစ်သွားပါပြီ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကြားရသူအပေါင်း သည် လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးကြလေ၏။ ထို့နောက် ရှာမီလာ ကပင်

“အခု သူ့ကို တွေ့နေပါပြီ။ ကွေ့ပတ်ပြီးတော့ မေးမနေတော့ ပါဘူး။ ရှာမီလာကပဲ တဲ့တိုးမေးပါမယ်။ ရှာမီလာကို လက်ထပ်မှာလား၊ လက်မထပ်ဘူးလား၊ အဲဒီစကားကို ဘာကြောင့်မေးရသလဲဆိုတော့ ရှာမီလာကို သူကလက်မထပ်ဘူးဆိုရင် ဟောဒီကြာဖြူပန်း ကလေးဟာ ရှာမီလာရဲ့ နုလုံးသားပါပဲ။ အဲဒါလေးကို သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးပြီး ရှာမီလာကတော့ ဆရာလေးနန္ဒီနဲ့အတူ သီလရှင်ဝတ်သွားဖို့ပါပဲ။ သူက ရှာမီလာအချစ်ကို လက်ခံတယ်ဆိုရင်တော့ ဟောဒီ မနောကြာဖြူပန်း ကလေးကို ဆရာလေးကို ကန်တောလိုက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ လဲလျောင်း

ဖို့ပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြားရသူအပေါင်းသည် ဒုတိယအကြိမ် လက်ခုပ်တီးကြပြန်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျော်ခေါင်လည်း မတတ်သာ တော့သဖြင့် ရှာမီလာအနားသို့ လျှောက်သွားကာ ရှာမီလာလက်တွင်းမှ ကြာဖြူပန်း ကလေးကိုယူ၍ သီလရှင်မလေး မနန္ဒီ၏လက်သို့ ပေး အပ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရှာမီလာ၏ပခုံးလေးကို လက်ဖြင့် ယုယစွာကိုင်ရင်း ပရိသတ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ဟောဒီ ညစာစားပွဲဟာ ကျွန်တော် မောင်ကျော်ခေါင်နဲ့ ရှာမီလာတို့ရဲ့ မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ် ဧည့်ခံပွဲအဖြစ် ယူဆပြီး စားကြပါ ခင်ဗျား...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြားရသူအားလုံးသည် လက်ခုပ် တီးကြလေ၏။ ဆရာလေးမနန္ဒီသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးနောက် ကျော်ခေါင်၏လက်နှင့် ရှာမီလာ၏လက်ကို ဆွဲယူကာ လက်ထပ်ပေး လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးသည် ဝင်ရောက်လာ လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် နေရာထိုင်ခင်းပေးကြလေ၏။ ဆရာ ဦးသန်းဘ ကမူ -

“ဦးပွင်းတို့ ဘာကိစ္စများလဲဘုရား...” ဟု လက်အုပ်ချီ ၍ လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဦးပွင်းနှစ်ပါးအနက် တစ်ပါးသော ဦးပွင်းက

“မင်္ဂလာဆောင်မယ်ကြားလို့လာပြီး လက်ဖွဲ့တာပါ...” ဟု ဆိုကာ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကျော်ခေါင်၏လက်သို့ ပေးလိုက်လေ ၏။ ကျော်ခေါင်လည်း ထိုအထုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်၍ ဖြေလိုက်ရာ လွန်စွာ အရည်အသွေးကောင်းသော စိန်များဖြစ်ကြောင်းကို အံ့သြဖွယ်ရာတွေ့ရလေ၏။ စိန်များသည် မီးရောင်အောက်တွင်

တလက်လက်တဖျတ်ဖျတ် အရောင်ထွက်နေ၏။ ကျော်ခေါင်သည် နားမလည်နိုင်သော မျက်နှာဖြင့် ဦးပွင်းနှစ်ပါးကို လှမ်း၍ ကြည့် လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟား... ကိုအောင်သန်း၊ ကိုကျော်ကျော်တို့ပါလား...” ဟု အံ့သြသောလေသံဖြင့် အော်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျော်ကျော်ဟုအခေါ်ခံရသော ဦးပွင်းက -

“ဟုတ်တယ် ကျော်ခေါင်၊ ဒါပေမဲ့ အောင်သန်းနဲ့ ကျော်ကျော် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဟောဒီဦးပွင်းကြီးရဲ့ဘွဲ့က ဦးကုန္ဒကတဲ့၊ ငါ့ရဲ့ဘွဲ့က ဦးကောသလ္လတဲ့၊ မင်းရဲ့ခေါင်းကိုရိုက်ပြီး စိန်တွေယူထားတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မထွဲရသေးပါဘူး၊ မင်းကို ဟောဟိုဆရာလေး လိုက်ရှာတုန်းက တို့နဲ့အမှတ်မထင်တွေ့ဆုံပြီး တို့နှစ်ယောက်ကပါ ကူပြီးရှာတာပါ၊ မင်းတို့ တွေ့သွားကြပြီဆိုတော့ ငါတို့လည်း နောင်တကြီး စွာရခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ ရဟန်းပြုလိုက်တာပါပဲ၊ ဒီအခမ်းအနားကိုလာဖို့ လည်း ဆရာလေး မနန္ဒီနဲ့ စီစဉ်ခဲ့တာပါ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာဦးသန်းဘက

“ကျော်ခေါင်ရယ်...၊ မင်းရဲ့ဘဝကလည်း အကွေ့အကောက် တွေနဲ့ ဝက်ပါကျနေတာပဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်နေမယ့် ဟောဒီခြံကို ဘဝဝက်ပါလို့ နာမည်ပေးကွာ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြားရသူအပေါင်းက

“ဆရာဦးသန်းဘပြောတာ ဟုတ်တယ်ဟေ့...” ဟု ထောက်ခံကြလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာလေးမနန္ဒီက သူ၏ကြိမ်ခြင်းကလေး ထဲတွင် သတင်းစာစက္ကူဖြင့် ပတ်၍ယူလာသော ကျွန်းသားဆိုင်း ဘုတ်အဝိုင်းလေးကို ရှာမီလာလက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။ ရှာမီလာက

၂၈၀

မင်းသိင်္ခ

သတင်းစာစက္ကူများကို ဖြေပစ်လိုက်ရာ ထိုဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင်
ဆေးအဖြူရောင်ဖြင့် ရေးထားသော အောက်ပါစာတမ်းကို တွေ့ရလေ
တော့သတည်း။

ဘဝ ဝက်ပါခြံ

(ငြိမ်းပါပြီ)

သရဗ္ဗသတ္တကမ္မသင်္ဂဟ
မင်းသိင်္ခ

BURMESE
CLASSIC